

ANA-VERONICA MIRCEA

floarea de Iordilal

NAUTILUS

Ana-Veronica Mircea

Floarea de loldilal

NEMIRA
2012

N E M I R A

plăcerea lecturii

www.nemira.ro

Floarea de Iordilal
Ana-Veronica Mircea

© Nemira, 2012

Redactor: Ana Antonescu
Tehnoredactor: Irina Constantinescu
Copertă: Gabi Dumitru

Orice reproducere totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN ePub: 978-606-579-595-2

ISBN PDF: 978-606-579-594-5

ISBN Print: 978-606-579-363-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ANA-VERONICA MIRCEA s-a născut la 14 iulie 1957 în București. Ca scriitoare, a obținut 17 premii, o mențiune și o nominalizare pentru proză scurtă SF la diverse concursuri naționale, cele mai importante fiind acelea organizate de Editura Nemira (două premii II, în 1992 și 1993, pentru *Paradisul bărbaților* și *Sfinte Dumnezeule!*, și premiul I, în 1994, pentru *Ghinion*) și premiul II la Concursul Helion, ediția 1994, pentru *Închisoare Contravențională*.

A publicat numeroase texte în antologii, reviste, ziare și fanzine și un volum de proză scurtă SF (*supra-Viețuitorii*), în format electronic – <http://www.cartea.info/revista/avm/index.html>

În prezent traduce beletristică – mai ales romane și povestiri SF, cea mai cunoscută traducere fiind trilogia lui Suzanne Collins, *Jocurile Foamei*.

Blog personal: <http://anaveronica.wordpress.com>

Prefață

Tușa Vero și motanul ei

A fost odată ca niciodată, cu douăzeci de ani în urmă, când toți eram mai tineri și lumea părea că se schimbă din rădăcini... a fost odată o explozie neașteptată. O explozie literară. Adică din senin, din iarbă verde, au apărut reviste și edituri, iar toți cei care visaseră ani de zile să devină scriitori s-au pomenit că visele lor puteau deveni realitate așa, bătând din palme.

Orașele se umpluseră de tarabe la care se vindeau cărți, dintre cele pe care altădată le găseai doar dacă aveai pile la librar (și pe care le cumpărai la pachet, adică pe lângă cartea pe care o doreai mai primeai și altele, nevandabile). Și găseai și tot felul de reviste.

Și apăruse o editură cu un nume de munte, care tipărise ciclul *Dune* într-un tiraj incredibil, iar toată lumea cumpăra și citea literatură SF. Și, ca și cum n-ar fi fost suficient că ne oferea niște capodopere ale literaturii universale, *Nemira* a început să organizeze și concursuri literare. Iar odată cu *Nemira* au început să organizeze concursuri și alte edituri și reviste, dar, mai ales, cenacluri, cluburi literare și alți amatori de SF.

Și asta nu era totul, pentru că în basmul pe care vi-l povestesc se făcea că apăruse o revistă săptămânală, intitulată *Jurnalul SF (JSF)*, în care era loc din belșug pentru autori români. Și reînviase revista *Anticipația*, și mai apăreau și dispăreau tot felul de reviste, revistute și fanzine – iar o mulțime de indivizi, oameni respectabili, cu familie și cu serviciu, au început să viseze cu ochii deschiși și să-și pună visele pe hârtie. Și, dacă tot erau scrise, nu s-au mulțumit să și le admire singuri, ci s-au apucat să le trimită pe la concursuri și pe la reviste.

Iar revistele de care am pomenit mai înainte au început să se umple, treptat, cu scrierile autorilor aceia apăruți din senin.

Bântuiam și eu revistele. Cunoscusem o grămadă de lume, începând cu frații Bănuță și Mihai-Dan Pavelescu, și terminând cu Dan Apostol și Rodica Bretin. Adică pe cei care conduceau revistele ce publicau literatură

SF. Apoi am început să-i cunosc pe cei care, ca și mine, decisese să-i cazul să profite de momentul acela aparte: Sebastian A. Corn, Michael Hăulică, Don Simon, Florin Pîtea, Costi Gurgu și mulți, mulți alții. Ne citeam între noi și citeam tot ce se publica. Pentru că vremurile acelea chiar au fost vremuri de basm: ne consideram toți prieteni și ne ajutam reciproc, succesul unuia era succesul tuturor...

La un moment dat, în lumea noastră mică, în care fiecare cunoștea pe fiecare, a început să se vorbească de o fătucă din Focșani. Una pe care n-o întâlnise nimeni, dar care câștiga premiu după premiu și care reușea să publice prin toate revistele.

Adrian Bănuță aflase că-i inginer la o fabrică din Focșani, că-i căsătorită și că nu avea timp de pierdut prin București, așa că Ana-Veronica Mircea a rămas, mulți ani, cunoscută doar prin scrierile sale.

Avea un stil aparte, plin de umor, dar și de sensibilitate. *Felix the King*, povestea cu care debutase în *JSF*, plăcuse tuturor, după cum plăcuse și *Paradisul bărbaților*, povestea cu care câștigase un premiu la concursul Nemira din 1992. Publica destul de des în *JSF*, dar și în *Anticipația*, devenise o obișnuită a rubricii de SF din *Curierul Național*. Mai câștigase un premiu la concursul Nemira din 1993 – cu *Sfinte Dumnezeule!*, o poveste captivantă cu călătorii în timp și modificări ale trecutului, care apăruse apoi în antologia bilingvă NEMIRA '96.

Cam prin 1994 ne-am cunoscut mai bine – în sensul că mai corespondam din când în când – dar Vero rămânea izolată în Focșaniul ei, o faptură misterioasă ce lua legătura cu restul lumii doar prin textele cu care bombarda redacțiile revistelor.

Pentru că Vero publica peste tot. Și în *Anticipația*, și în *Almanahul Anticipația*, și în *String*, dar și în *ArtPanorama* lui Dan-Silviu Boerescu. Mai mult, Boerescu îi făcuse loc în antologia sa devenită obiect râvnit de colecționari – *Antologia SF 2001*, în care îi publicase *Clocitorul Josh*, o poveste minunată despre nașterea unei lumi și a unei legende.

Ana-Veronica Mircea era, la sfârșitul anilor nouăzeci, una dintre figurile importante ale SF-ului autohton. Era cunoscută și apreciată, primise nenumărate premii...

Apoi basmul s-a sfârșit. Revistele au dispărut, una câte una. Mai întâi *JSF*, apoi *Anticipația*... și lumea de vis a sefiștilor s-a transformat într-o realitate crudă. Au urmat ani buni în care n-a mai fost loc de publicat.

Economia o luase razna, fabricile se închideau una câte una, iar în orașele mai mici viața a devenit dificilă.

Vero s-a adaptat cum a putut. A început să-și câștige existența traducând. A devenit, în scurt timp, una dintre traducătoarele căutate și apreciate. Nemira, Rao, Leda și alte edituri se băteau ca să-i câștige colaborarea. Asta nu însemna că o plăteau bine. Nici măcar n-o plăteau la timp, pentru că asta-i viața celor care trăiesc din literatură...

Vero nu s-a lăsat. Ani de zile a participat la activitatea cenaclului literar Atelierkult, continuând să scrie și să ia parte la dezbateri. Dar lupta pentru existență și-a spus cuvântul: Vero nu a mai avut timp să bombardeze revistele care, după ani buni, au reapărut – îndeosebi pe net. A continuat însă să spună ce-a avut de spus pe blogurile ei – transformându-l pe motanul Grișka într-un personaj la fel de cunoscut ca și stăpâna sa. Și-a strâns o parte din texte într-un volum electronic, pus gratuit la dispoziția cititorilor.

Cum trece vremea! Tinerica misterioasă din Focșani se prezintă acum drept „tușa Vero“... Ne-am întâlnit, în cele din urmă, la un târg de carte – și am fost surprins să descopăr că autoarea plină de sensibilitate era, și în realitate, o făptură micuță și fină.

După atâția ani de premii Nemira, editura face un gest normal, publicând o selecție de povestiri ale tușii Vero. Am regăsit printre ele texte care mă încântaseră la vremea lor – *Paradisul bărbaților*, *Sfinte Dumnezeu!*, *Ghinion*, *Clocitorul Josh* sau *Izvoditorul* – dar și povestiri pe care nu le știam, texte fantasy pline de aceeași sensibilitate feminină, dar și de o măiastră stăpânire a cuvintelor. *Râpa amăgirilor* și *Puterea pereche* sunt povești pe care trebuie neapărat să le citiți.

Ana-Veronica Mircea a jucat un rol important în revitalizarea SF-ului românesc de după 1989 și ar fi fost păcat să nu fie cunoscută de noua generație așa cum merită. Sper să fie citită și descoperită cu aceeași plăcere cu care am descoperit-o noi, în vremurile când eram mai tineri și mai încrezători în viitor.

LIVIU RADU

PARADISUL BĂRBAȚILOR

După ce petrecuse o noapte-ntreagă conectat la toate circuitele intergalactice, superdotatul meu robot-informator mi-a servit în dimineața aceea exact știrea care – știa el! – putea să-mi facă cea mai mare plăcere:

„Transport gratuit și rentă viageră categoria lux pentru toți bărbații care doresc să devină cetățeni ai planetei Eva din sistemul Mora, Galaxia VIII. Pentru relații suplimentare, contactați Agenția Eva de pe planeta dumneavoastră.“

Cu operativitate maximă, robotul-secretar mi-a satisfăcut curiozitatea, relatându-mi cele aflate de la sus-numita agenție:

„Indiferent de specie, raportul dintre puii masculi și cei femelă născuți pe această planetă este de 1:100 000. Fenomenul s-a declanșat acum 287 de ani, din cauze necunoscute. Până în prezent, geneticienii au emis 10 042 ipoteze, dar niciuna nu a fost încă riguros demonstrată. Datorită aspectului paradiziac și bogatelor resurse naturale, nu se pune problema abandonării planetei. S-a ales așa-numita soluție a masculilor de import. În consecință, orice bărbat stabilit pe Eva, supranumită Paradisul Bărbaților, va constata că a nimerit într-adevăr în paradis, dacă respectă următoarelor două legi:

- poligamia obligatorie; minimum 45 de soții;
- planeta poate fi părăsită numai temporar, având ca însoțitori minimum 10 soții și 5 roboți.

Orice mamă care își trimite fiul minor pe Eva primește un domeniu vast pe oricare dintre planetele recent colonizate în Galaxia XIII.

Spre Eva pleacă lunar transgalactice speciale de lux, cu o capacitate de 100 de locuri. Durata călătoriei – 45 de zile terestre.“

Firește, am plecat spre Eva cu primul transport. Scena despărțirii de familie a fost mișcătoare. Singurul care a plâns a fost tata. Se simțea prea bătrân ca să mă însoțească, ceea ce îl umplea de regrete. Mama, zâmbind în colțul buzelor, m-a rugat s-o anunț de îndată ce nurorile vor fi pregătite sufletește s-o cunoască. Iar fratele mai mare, om însurat de zece ani, mi-a șoptit galeș, profitând de neatenția nevastă-sii:

– Te-ai gândit vreodată că o să ai cel puțin patruzeci și cinci de soacre?

Pe Alma, logodnica mea, n-am îndrăznit s-o privesc în față în timp ce îi mărturiseam că nu sunt omul unei singure iubiri. În finalul înregistrării pe care i-am lăsat-o, o invitam, cu ochii umezi și vocea tremurată, să mă urmeze pe Eva pentru a deveni soția mea favorită.

Pe transgalactic se imbarcaseră doar treizeci și opt de pasageri. În schimb, echipajul era format din cinci femei pilot și două sute cincizeci de însoțitoare. Deși toate serviciile erau asigurate de roboți, tinerele însoțitoare cu ochi languroși, zâmbet omniprezent și uniformă sumară mișunau peste tot, întrecându-se să ne ghicească orice dorință.

Nu trecuseră decât cinci zile de la începutul călătoriei, când Kuș, o roșcată micuță, cu ochi verzi-aurii, a intuit că aş fi fost tentat s-o învăț ultimul dans la modă pe planeta mea. În consecință, mi-a făcut o vizită în apartament, însoțită de unul dintre roboții-orchestra din dotare. Am băut amândoi o cantitate impresionantă de suc de lombra, recunoscut pretutindeni drept un afrodisiac excelent. Când am luat-o în brațe, micuța Kuș tremura și ochii îi sticleau de încântare. Dar, când am încercat să mă descotorosesc de uniforma ei inutilă, s-a desprins ușor și mi-a susurat cu cea mai dulce voce din lume:

– Pe transgalacticele noastre, pilotul-șef poate oficia căsătorii oricând doresc pasagerii. Putem merge chiar acum, dacă vrei – aici și-a lăsat seducător pleoapele – în Compartimentul Ceremoniilor.

În prima clipă m-am îngrozit, iar aburii afrodisiacului s-au risipit ca prin farmec. „Să mă-nsor?! Eu?! Acum?! Cât ai bate din palme?!“ Pe urmă am realizat că, odată imbarcat pe transgalactic, devenisem cetățean al Paradisului Bărbaților. Și m-am însurat. Doar puteam s-o fac de câte ori voiam și trebuia să-ncep odată.

– Între două căsătorii succesive trebuie să existe un interval de minimum două zile, m-a atenționat, în încheierea ceremoniei, pilotul-șef, o baborniță grasă cu un neg păros sub nara stângă. Era, de altfel, singura femeie de pe transgalactic care avea mai mult de douăzeci și doi de ani. Sunt așa-numitele „zile ale miresei“, cele în care soția are dreptul să se bucure în exclusivitate de favorurile soțului; e o tradiție, a continuat să-mi explice, luând un aer matern.

Peste nici cinci zile, am remarcat-o pe Elga, una dintre femeile-pilot, posesoarea unui trup superb și a unor picioare fără cusur. O priveam cu jind, dar, credeam eu, pe furiș. Nu doream s-o amăresc atât de curând pe Kuș,

care tocmai se străduia să facă, pentru mine, rezumatul rezumatelor pe care i le prezentase ei robotul-informator. Spre surprinderea mea, lăsând neterminată știrea despre consensul la care se ajunsese, în Galaxia X, între oameni și oscri, mi-a șoptit cu aceeași dulceață cu care îmi propusese propria-i căsătorie:

– Vrei să-ți aranjez cununia cu Elga pentru astăzi, iubitule?

Mai întâi am căscat ochii, apoi gura – reacție, zice-se, specifică celor săraci cu duhul. Ulterior am fost în stare să articulez o întrebare inteligentă:

– Crezi că ea vrea?

– Cum să nu vrea? a râs prima mea soțioară. Crezi cumva că nu e în toate mințile?

Aș fi fost în stare să-mi aleg cel puțin o duzină de neveste din personalul transgalacticului, dacă Elga nu mi-ar fi povestit, de dragul de a mă distra în „zilele miresei“, sfârșitul tragic al tatălui ei. Bietul om murise subit la numai patruzeci și trei de ani, după câteva încercări nereușite de a aplana conflictul izbucnit între cele două sute de soții proprii, împărțite în treisprezece (număr cu ghinion) unități beligerante.

– Am asistat la autopsie și i-am văzut inima. Era, cum să-ți spun? Harceaparcea! mi-a mărturisit ea, între două sărutări prelungi.

„Ei bine, am concluzionat eu, să fii poligam nu înseamnă să te-nsoțești cu cine nimerești, pierzând simțul măsurii. Femeile dezirabile trebuie studiate din toate punctele de vedere.“

După ce am asolizat pe Eva și robotul-secretar a consultat baza de date cu toate așezările omenești de pe planetă, am optat pentru Kutlerkud, oraș dintr-o zonă cu climat temperat oceanic, presărată cu numeroase stațiuni de agrement. Înainte de a pleca spre reședința aleasă, buna-cuviință cerea să fac cunoștință cu familiile celor două soții, mai ales că acestea nu locuiau departe de Cosmoportul Central.

De Kuș am scăpat ușor. Tatăl și mama ei naturală ne-au făcut o scurtă vizită în Zona Oaspeților din Metropola Cosmoportului. La despărțire, socrul meu, un tip gârbovit, încercănat și chel, a ținut să mă sfătuiască, între patru ochi:

– Ai mare grijă, fiule! Femeile găsesc întotdeauna prilejul să-ți toarne o tonă de afrodisiace în mâncare...

Cât despre Elga, știam cum murise taică-său. Am aflat că își pierduse și mama, încă de la naștere. „O soacră mai puțin!“ m-am bucurat, dar ea a continuat, cu un zâmbet drăgălaș:

– Cele două sute de văduve ale tatălui meu mi-au fost toate ca niște mame. Ne așteaptă la reședința lor, ca să-ți ureze bun venit și fericire.

– Două sute de soacre pentru o singură nevastă e prea mult! am protestat, simțind cum mi se urcă sângele la cap. Sunt prea tânăr ca să-mi plesnească inima!

Verificatorul tensiunii încastrat într-unul din premolariii mei a emis instantaneu două țiuitori alarmante și Kuș a alergat să-mi aducă un calmant, iar Elga a început să plângă, cerându-și iertare, așa că vizita la familia ei a fost amânată *sine die*.

La Kutlerkud am fost împrăștiat, pentru început, cu o vilișoară dotată, printre altele, cu cincizeci de dormitoare, cincizeci de camere pentru copii, un apartament nupțial și cu unul destinat în exclusivitate domnului și stăpânului menajeriei, adică mie. Aveam și un birou pentru robotul-secretar, căruia i-am cerut să mențină permanent contactul cu Agenția Matrimonială Planetară Centrală, căci obținerea tuturor datelor despre orice candidată la măritiş și despre familia acesteia căpătase în ochii mei o importanță capitală. Așa că, timp de un an și jumătate, am „achiziționat” doar optsprezece soții, dar toate minuțios verificate; ceream chiar și o prognoză a evoluției potențialei mirese în următorii cincizeci de ani.

Eram, prin urmare, fericitul soț a douăzeci de tinere neveste și nu mai puțin fericitul tată a opt copii, printre care și un băiat, rodul primelor mele zile de dragoste cu Kuș pe transgalactic. Datorită acestei performanțe puțin obișnuite, am fost examinat de cele mai renumite geneticiene ale planetei. Pe una dintre ele am luat-o chiar de nevastă. Se numea Uma și era adepta „Teoriei lui Wlang”. O teorie – fantezistă, după părerea mea de profan în ale științei – care susținea că bacteriile Wlang, apărute pe planetă cu trei sute de ani în urmă, după căderea Marelui Meteorit, rețin radiațiile astrale, le descompun și reflectă așa-numitele „radiații Wlang”, care acționează asupra formelor de viață bisexuate, producând modificări la nivel cromozomial.

– Era normal ca, pe transgalactic, când nu fusese încă afectat de Efectul Wlang, soțul meu să poată concepe băieți, a declarat Uma la conferința de presă ținută imediat după „zilele miresei”.

– Ești tâmpită, a comentat Elga în seara următoare. Eu am rămas gravidă tot pe transgalactic și am născut două gemene.

– Tu nu poți face băieți, asta e! i-a replicat Kuș plină de importanță și conștientă de prestața pe care i-o dădeau cele zece kilograme în plus cu

care se alesese după naștere.

– Sunteți tâmpite amândouă, a decretat Uma, lansându-se într-o explicație savantă.

Totul s-a terminat cu păr smuls, urlate de sugari, roboți de pază alergând fără noimă. „Iată ce-nseamnă să-ți iei nevaste fără să le verifici, cum am făcut cu Kuș și Elga“, am meditat luptându-mă cu o migrenă care nu voia să cedeze. Am reușit să-mi revin abia după patru zile – petrecute în munți, însoțit doar de roboți.

La întoarcere, am avut surpriza să-mi găsesc nevestele împărțite în trei grupări rivale, conduse de Kuș, Elga și Uma. Mi-a trebuit ceva timp ca să le aduc la masa tratativelor și să le conving să-ncheie un armistițiu.

Când să răsuflu ușurat, am primit un ultimatum din partea oficialităților. Mi se amintea termenul limită, de doi ani, pentru acumularea numărului minim de neveste. Trebuia să mă mai însor de douăzeci și cinci de ori în șapte luni. (Pentru „deosebitul merit“ de a fi tatăl unui băiat căpătasem o amânare de o lună!) În caz contrar, urma să suport rigorile legii, adică să mi se completeze din oficiu numărul de soții.

– Știi, mi-a sugerat, între două îmbrățișări, Coal – o partizană a Elgăi – se obișnuiește ca ginerele să se însoare cu una sau mai multe dintre văducele socrului, dacă-i sunt pe plac. Vreo șapte dintre mamele vitrege ale Elgăi nu au împlinit încă douăzeci și cinci de ani și sunt foarte frumoase...

– Șterge-o imediat, i-am șuiert femeii, făcând eforturi să-mi păstrez calmul. Și spune-i Elgăi că, dacă mai pune pe careva să-mi pomenească de haremul lui taică-său, o declar imediat disponibilă. Știu că legea permite să te descotorosești de până la cincisprezece neveste, dacă le înlocuiești cu altele.

A doua zi am luat-o pe dolofana Kuș (mă temeam că aerele ei de mamă de băiat ar fi putut declanșa un dezastru) și am plecat la cules de neveste pe litoralul Oceanului Sudic, renunțând – nu numai din lipsă de timp, ci și fiindcă începeam să mă îndoiesc de utilitatea lor – la prețioasele investigații ale robotului-secretar. M-am tot însurat din șapte-n șapte zile, reușind ca, după o jumătate de an, să revin la Kutlerkud cu douăzeci și cinci de neveste iubitoare, dar gata racolate de Kuș pentru propria tabără.

Recunosc că nu prevăzusem mutarea asta!

N-a mai trecut mult timp și am căzut la pat. Excesul de suc de lombra îmi atacase rinichii.

Abia mă pusesem pe picioare, când mi-a căzut pe cap o altă fericire. Mama a venit să mă vadă.

– Călătoria asta a dat gata economiile familiei, mi-a mărturisit ea, dar taică-tău mi-a înțeles dorința de a conduce, măcar doi-trei ani, o casă cu atâtea nurori.

Înainte ca mintea mea să termine de descifrat sensul acestor cuvinte, verificatorul tensiunii mele a și început să șuiere!

După ce și-a trecut în revistă cele cincisprezece nepoțele, mama și-a revărsat, fără ezitare, preaplinul inimii de bunică asupra unicului nepotel. Între ea și partidul lui Kuș (care deținea acum supremația numerică) s-a încheiat, firește, un pact de neagresiune. La rândul lor, celelalte două partide au format o alianță.

Din fragedă copilărie căpătasem deprinderea de a o asculta pe mama, așa că, acum, când ea și Kuș își uneau glasurile, prăvălind asupra mea torente de cuvinte, nu puteam decât să tac și să mă retrag de pe câmpul de bătaie, observând neputincios cum, în plin mileniu al IV-lea, în vila mea din Paradisul Bărbaților se instaura matriarhatul.

Așa stând lucrurile, nevestele din alianța opoziției au apelat la ajutorul propriilor mămici. Nu mai era zi în care să nu primesc vizita vreunei soacre! Și toate îmi descriau, cu imagini de coșmar, tratamentul inuman la care își supunea mama mea nurorile.

Când nervii mei erau deja la limita maximă a încordării, colac peste pupăză, Elga m-a anunțat, profitând de intimitatea unei nopți de dragoste:

– Scumpul meu, mi-am permis să pun robotul-secretar să rezerve o vilă în Zona Oaspeților. Mamele mele vitrege sosesc mâine. Vor neapărat să-ți vorbească.

„Începe războiul civil“, am gândit și mi-am pierdut cunoștința, nu înainte de a recepționa un vacarm asurzitor. Senzorii care împânzeau apartamentul nupțial, cu sarcina de a-mi supraveghea organismul, dădeau în cor alarma.

A doua zi în zori am fugit de-acasă. Îmbrăcat femeiește, am reușit să ajung în Metropola Cosmoportului Central. Am căutat adăpost în casa tatălui lui Kuș. Bătrânul, plin de înțelegere, m-a ascuns și m-a ajutat să mă imbarc clandestin pe un transgalactic. Din nefericire, am fost depistat după numai două zile de zbor și expediat înapoi cu o capsulă individuală teleghidată. Reîntors pe Eva, mi-am primit pedeapsa cuvenită: mi s-au repartizat zece neveste din cele declarate disponibile de alții, iar numărul celor pe care le-aș fi putut declara eu disponibile s-a redus la nouă. Acasă,

la Kutlerkud, mă așteptau câteva surprize. Aveam o vilă de două ori mai mare și încă șapte copii, dintre care unul era băiat. Băiatul Umei! Geneticienei mele un ochi îi plângea de ciudă că tocmai ea infirmase Teoria lui Wlang, iar celălalt îi râdea de bucurie că dolofana Kuș (care se îngrășa cu douăzeci și cinci de grame zilnic) nu mai avea de ce s-o privească de sus. Cât despre mama, tocmai își reorientase întreaga afecțiune spre nepotul nou născut.

– Elga și Coal sunt de vină, s-a plâns imediat Kuș imediat ce a reușit să mă prindă singur. L-au învățat pe fiul meu să-i spună mamei tale „zgripturoaică bătrână“.

Deși Elga mi se părea încă foarte apetisantă, am hotărât să renunț la ea, declarând-o disponibilă, mai ales că scăpam, totodată, de amenințarea celor două sute de soacre care mai aveau pe conștiință viața unui biet bărbat.

Apoi s-a petrecut MINUNEA. Odată creat precedentul izgonirii unei neveste, demonul fricii că vor rămâne pe drumuri s-a strecurat printre celelalte, împlânzindu-le ca prin farmec. În noua mea vilă s-au instalat liniștea și buna înțelegere. Soțiile mele călcau numai pe vârfuri și discutau doar în șoaptă. Mie nu îndrăzneau să mi se adreseze dacă nu le vorbeam eu primul, iar ca să-i între în voie mamei erau în stare să facă pe dracu-n patru. Nu știu cum reușiseră, dar nu mai auzeam nici măcar copiii plângând.

După nicio lună, mama și-a făcut bagajele.

– Plec, fiule, m-a anunțat. Sărmanul taică-tău trebuie să se simtă tare singur. Sunt îngrijorată și pentru fratele tău. Cred că îi scoate peri albi nevastă-sa. Ar face bine s-o părăsească și să vină aici. E o femeie tare afurisită!

Nu m-am putut împiedica să remarc admirația și încântarea cu care făcuse mama ultima afirmație! Am condus-o cu aerorapidul propriu până la Cosmoportul Central. La despărțire, înainte de urcarea în transgalactic, a scos dintr-unul din numeroasele buzunare ale costumului ei de călătorie o microcasetă.

– Era să uit, băiete dragă. Alma mi-a dat un mesaj pentru tine.

Am tresărit auzind numele fostei mele logodnice și, cuprins de o emoție și de o nerăbdare de care nu mă mai credeam capabil, am introdus imediat microcasetă în video-brățară. Pe ecranul minuscul a apărut chipul frumos al Almei.

– Porcule! Când mă gândesc că din cauza ta era să pierd un bărbat ca Gregor!!!

Urma scena sărutului nupțial dintre ea și Gregor. Apoi nimic!

Pe când păraseam Cosmoportul Central, am aruncat furios caseta în primul orificiu de colectare a deșeurilor refolosibile.

Reîntors acasă, am chemat robotul-secretar.

– O ții minte pe Alma? l-am întrebat.

I-a afișat imediat imaginea într-unul dintre ochii lui elipsoidali.

– Vreau câteva neveste care să semene cu ea! am poruncit.

A găsit șase – și m-am însurat cu toate cât de repede am putut. De data asta am lăsat un interval de o lună între două căsătorii și am redus afrodisiacele la un minimum necesar.

Dar niciuna dintre aceste imitații (de altfel destul de reușite) ale Almei nu mi-a ostoit durerea de a o ști pierdută.

„Am greșit“, mi-am spus. „O femeie care seamănă cu Alma, dar nu e Alma, nu poate decât să-mi redeschidă rana. Îmi trebuie altceva.“

Așa că, încurajat de liniștea ce continua să domnească peste femeile din casă, m-am apucat să colecționez alte și alte neveste. Ceea ce nu mi-a oferit vreo satisfacție deosebită. În schimb, numărul soțiilor mele a sărit suta.

– Ce joc o mai fi și asta? m-am plâns grășanei Kuș, în timp ce băiețelul nostru, care în ziua aceea împlinise cinci ani, se lăfăia în brațele mele. Îmi place o femeie, spun „hai“, ea se topește imediat de încântare și, după o ceremonie fulger, o aduc acasă ca să mă bucur de ea până la adânci bătrânețe.

– Ce-i rău în asta?! s-a minunat rotunda mea soție.

– Cum, ce-i rău? Lipsește lupta, satisfacția de a fi cucerit femeia, mulțumirea de a ști că te-a preferat altuia! Știi ce, Kuș? O s-o seduc – ba nu, o s-o răpesc pe una dintre nevestele vecinului Krott!

– Ce tot spui, iubitule? Dacă-ți place una dintre nevestele lui Krott, cere-i-o! O să ți-o dea, fie în dar, fie la schimb, pentru una sau mai multe dintre nevestele tale. Iar schimbul va fi perfect legal.

– Să i-o cer? am bâiguit. O să mi-o dea?

– Fără doar și poate!

– Și ea ce o să zică?

– Știu eu? Probabil... o să se bucure. Știi, a continuat Kuș înroșindu-se, cred că multe femei ar dori să li se ivească ocazia de a fi... de a fi... de a fi iubite și de alt bărbat!

– Tu ai dori asta? am insinuat, mângâindu-i brațul.

– Eu doresc doar ce dorești tu, s-a grăbit să răspundă, afișând un zâmbet ademenitor, urmat de seducătoarea ei lăsare de pleoape. Știi, iubitele, de trei zile am început cura complexă de slăbire. Te bucuri că micuța ta Kuș o să fie iarăși subțirică?

În următorii doi ani m-am distrat jucându-mă de-a schimbul de neveste cu toți cunoscuții mei. Se distrau și soțiile mele: pronosticau câte și care dintre ele vor fi obiectul schimbului din luna următoare. Dădeam femeia cu fiica sau fiicele ei cu tot și o primeam pe cealaltă însoțită de propriile progeneruri. Asta n-avea importanță. Oricum nu reușisem niciodată să țin minte numele numeroaselor mele fete.

Doar Kuș și Uma nu au fost afectate de noua mea distracție; nu voiam să-mi înstrăinez băieții.

În această fază, am primit un nou comunicat oficial:

„Schimbul excesiv de neveste pe care îl practicați poate influența negativ moravurile societății noastre. Pe viitor vi se interzice această activitate. În compensație, vă oferim cinci tinere soții care vor sosi eşalonat la reședința dumneavoastră“.

După ce, vrând-nevrând, mi-am sporit menajeria cu cele cinci exemplare mai înainte pomenite, mi-a venit, pe neașteptate, o idee – credeam eu – salvatoare.

Am plecat, cu tot cu garda prevăzută de lege (zece soții și cinci roboți), să-mi vizitez familia. Plănuisem s-o revăd și s-o recuceresc pe Alma, s-o conving să fugim împreună într-una din recente colonii din Galaxia XIII.

Odată ajuns în orașul natal, am închiriat o vilă în care mi-am instalat însoțitoarele și, ca să fiu sigur că nu mă vor stânjeni prea mult, mi-am invitat toți foștii prieteni să le viziteze cât mai des, dându-le de înțeles că nu m-aș supăra deloc dacă le-ar face avansuri dubioase. „În felul ăsta le fac și lor o bucurie“, m-am autojustificat, amintindu-mi vorbele lui Kuș: „Cred că multe femei ar dori să li se ivească ocazia de a fi iubite și de alt bărbat!“ (Fiindcă veni vorba, Kuș, redevenită suplă, se afla printre cele care mă însoțiseră.)

De cei cinci roboți am scăpat ademenindu-i pe rând în serele fratelui meu; le-am șters memoria și i-am lăsat să zacă în așteptarea unui specialist care să-i reprogrameze.

Plin de încredere în viitor, am închiriat, sub nume fals, un aero-ultrarapid și am decolat spre insula Moh, unde Alma și Gregor aveau o fermă.

M-au primit ca pe un vechi prieten. Aveau doi băieți frumoși (ca mama lor) și păreau foarte fericiți. Au trecut câteva zile până când am reușit s-o prind pe Alma singură. A ascultat indiferentă înflăcărata mea declarație de iubire și propunerea de a ne reface viața fugind împreună. Apoi mi-a întors spatele, nu înainte de a mă întreba, cu un zâmbet sarcastic:

– Ai venit până aici special ca să-mi spui asta?! Nu era mai comod să-mi trimiți o înregistrare?

M-am urcat imediat în aero-ultrarapid și am șters-o, fără să știu încotro.

Dar n-a fost nevoie să-mi bat capul prea mult. Șase nave patrulă ale AGENȚIEI EVA m-au scutit de luarea unei decizii, înconjurându-mă și somându-mă să le urmez.

Chiar a doua zi am fost imbarcat, alături de neveste și de roboții reprogramați, pe un mini-transgalactic cu destinația EVA.

– Autoritățile sunt profund dezamăgite de atitudinea dumneavoastră, mi-a comunicat tânăra funcționară care ne-a întâmpinat pe Cosmoportul central. Sunteți la a doua tentativă de dezertare din rândurile cetățenilor planetei noastre. Sunt împuternicită să vă aduc la cunoștință că această contravenție se pedepsește cu suspendarea definitivă a dreptului de a vă mai declara disponibilă vreuna dintre soții și cu obligația de a vă spori familia cu încă douăzeci de reprezentante ale sexului frumos. Iar pentru faptul că, pe o altă planetă, v-ați purtat ca un... proxenet față de propriile soții, vi se acordă un supliment de zece tinere soții... puțin trecute de treizeci și cinci de ani, care până acum au așteptat zadarnic să fie cerute în căsătorie.

Am primit știrea cu sinceră nepăsare. Ce mai contau treizeci de neveste, când acasă aveam vreo sută, iar Alma n-avea să facă nicicând parte dintre ele? „Capul sus“, m-am încurajat. „Cei care-mi vor binele m-au readus în Paradisul Bărbaților. Uite, fata asta îmi place și nu trebuie decât să deschid gura ca s-o capăt.“

– N-ați vrea să-mi îndulciți pedeapsa devenindu-mi soție? m-am pomenit întrebând-o și, ca prin farmec, expresia oficială a feței ei s-a metamorfozat într-un zâmbet de o nesperată fericire.

La Kutlerkud mă aștepta iarăși o locuință nouă, de dimensiuni impresionante. Un palat prin care mișunau fiicele și nevestele. Aflaseră că nu mai aveam dreptul să-mi declar soțiile disponibile, așa că neînțelegerile, divizarea în grupuri și grupulețe, certurile, plânsetele copiilor și vizitele soacrelor au reînceput, sporind, încet dar sigur, în frecvență și intensitate.

Descoperindu-mi un sinucigaș simț al umorului, i-am dat de știre mamei: „Vino! Am nevoie de ajutorul tău. Cele o sută cincizeci de soții ale mele se ceartă!”

Ei bine, cred că mama a simțit că întinerește brusc și a sărit în primul transgalactic, căci a apărut la Kutlerkud mult mai devreme decât prevăzusem!

Am lăsat-o să „aplaneze” neînțelegerile și să dea dispoziții după bunul ei plac. Nu mi-a înșelat așteptările; dimpotrivă, a avut o găselniță formidabilă: a amenajat o sală de „sport”, în care arbitra personal păruielele dintre nurori sau – de ce nu? – dintre cuscre.

În ceea ce mă privește, eram silit de împrejurări să mă tot însor, căci, cu oricare dintre vechile neveste, plăcerile actului sexual erau complet anihilate de logoreea femeii, care profita de ocazie ca să mă sufoce cu reproșuri, împrôșcând simultan cu vorbe rele la adresa tuturor celorlalte locatari ale tumultoasei mele locuințe.

De la o vreme, apetitul meu sexual s-a diminuat simțitor, spre bucuria mea și disperarea nevestelor. Dacă treceau zece zile fără ca vreuna dintre ele să fie invitată în apartamentul nupțial, mâncarea mea căpăta un iz pătrunzător de lombra, amo-amo, kukur și alte afrodisiace renumite. M-am plâns mamei, care s-a arătat indignată:

– De acum încolo voi supraveghea personal programul roboților de la bucătărie! Nu le voi permite acestor destrăbălate să distrugă sănătatea celui mai iubit fiu al meu!

Dar cantitatea de afrodisiace din bucatele care mi se serveau a crescut în loc să scadă. Pasămite, mama nu voia ca nevestele celui mai iubit fiu al ei să-l compromită plângându-se de lipsa bucuriilor iubirii!

Am început să le fac vizite prietenilor mei din oraș la ora prânzului sau a cinei, dar am constatat cu stupefacție că și mâncarea lor emana aceleași miresme dubioase.

Obişnuindu-mă cu gândul că afrodisiacele aveau să-mi vină de hac, ca și proaspăt răposatului meu socru, tatăl lui Kuș, m-am apucat să-mi redactez testamentul. Cu limbă de moarte, îmi rugam tatăl și fratele să-mi răpească cei doi fii și să-i ducă într-o altă galaxie, cât mai departe cu putință de Eva, Paradisul Bărbaților.

Dar, într-o bună dimineață, superdotatul meu robot-informator mi-a comunicat exact știrea care – știa el! – putea să-mi facă cea mai mare plăcere:

„În Galaxia X, conflictul dintre oameni și oscii a reizbucnit cu o nemaiîntâlnită violență. Oscii cuceresc planetă după planetă, dedându-se la atrocități înfiorătoare. Armatele noastre au nevoie de întăriri. Voluntarii se vor prezenta personal la centrele de recrutare de pe planeta de reședință. Pe EVA, bărbații între 30 și 50 de ani care doresc să-și riște viața pentru binele omenirii sunt așteptați la Centrul de Recrutare din Metropola Cosmoportului Central. Pentru supraviețuitorii conflictului, reîntoarcerea pe Eva *nu* este obligatorie; se vor putea stabili, conform dorinței, pe orice altă planetă locuită de oameni.“

Le-am mulțumit tuturor sfinților, zeilor și idolilor de care auzisem vreodată pentru norocul meu: împlinisem treizeci de ani în urmă cu trei zile!

Încredințat că, odată ce-mi oferea șansa evadării din Paradisul Bărbaților, NOROCUL avea să mă scoată teafăr și nevătămat din războiul cu oscii, mi-am rupt testamentul și n-am mai zăbovit decât pentru a înregistra mesajul de rămas-bun destinat familiei: „Fiți mândre de fiul, soțul și tatăl vostru! Cu gândul la voi, pot muri fericit pentru salvarea omenirii!“

Am sărit în aero-ultrarapidul de ultimul tip, recent achiziționat, și nu m-am mai oprit până în Metropola Cosmoportului Central.

Odată ajuns la Centrul de Recrutare, am fost nevoit să mă ciupesc cu sălbăticie de braț – ca să fiu sigur că nu visez! Căci, în fața intrării, coplanetarii mei așteptau ora începerii programului de lucru cu publicul, formând un luuuung șir de chipuri destinse, aureolate de încrederea în viitor!

SFINTE DUMNEZEULE!

„SERGENTUL LIMTZ ESTE AȘTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE AȘTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE...”

Anunțul alerga pe toate monitoarele, în timp ce circuitul acustic îl hârșăia sacadat, mitraliindu-ne timpanele.

– La dracu’, Anne, a răbufnit doamna Katz, ce invitație mai aștepți? Șterge-o în biroul șefului, șterge-o odată!

Am oftat, m-am ridicat și am pășit pe banda transportoare. (În urmă, patru suspine de ușurare au blagoslovit liniștea reîncăunată). Firește, era banda cea mai lentă. Generalul merita să-l fac să aștepte. Căpătase prostul obicei de a mă chema o dată la două zile, plictisindu-mă cu insistenta lui cerere în căsătorie. Nu îndrăzneam să-l refuz direct; la urma urmei, era șeful! Iar el se făcea că nu pricepe, ipocritul! Dar în ziua aceea aveam să i-o tai scurt – și asta pentru că Hobs, în sfârșit, se hotărâse!

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteți să raportez: aseară m-am logodit cu colonelul George Hobs. Sper că nu contravine regulamentului!

A pălit, apoi, brusc, s-a înroșit ca o sfeclă, până în vârful urechilor. A înghițit de câteva ori în sec – i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se – dar a reușit să mi se adreseze calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliției Temporale nu are nicio prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgești, sergent Limtz, credeam că știi asta.

Am rămas în poziție de drept și am plecat ochii. Prea i-o trântisem așa, deodată! Toată lumea știa că generalului Paul Glaff nu-i place să piardă. „Ce-o să facă acum? O să mă anunțe – cu regret – că serviciile mele nu mai sunt necesare?”

– Stai jos, sergent. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am așezat, cu obrajii zvâcnind. O dată mă chemase și el pentru ceva serios și, în loc să-l las să vorbească primul...

– Cei Șapte Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Șapte Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. În curând, poliția noastră n-o să mai facă față. E nevoie de cel puțin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construiește un cronomobil artizanal și o tulește. Tot soiul de... hm! „eroi“ vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun“, firește. Și tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puțin probabile și se întorc hotărâți să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină“. E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniștită. Nu înțelegeam nici de ce-o lungea, descriindu-mi ceea ce știam la fel de bine, nici ce legătură putea avea o hotărâre – oricare ar fi fost ea! – votată în unanimitate de Cele Șapte Parlamente cu misiunea, fie și foarte importantă, încredințată unui sergent anonim, ca mine.

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Limtz. Pleci chiar acum. Ținta: 28 iunie 1999. Îl ucizi pe Marcel Ovici înainte de a ajunge cu invenția sa epocală la profesorul Kruger. Are asupra lui atât prototipul cronomobilului, cât și, în manuscris, toată documentația tehnică. Pe astea le iei și le aduci aici. Cei Șapte Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău aparat – găsești tu o metodă de distrugere!

A fost ca și când ceva mi-ar fi căzut în cap pe neașteptate. Îmi pare rău că nu m-am putut vedea, atunci, în oglindă. Generalul, care mă privea atent, și-a mușcat buzele ca să nu râdă, și în clipa aceea mi-a fost – ce prostie! – simpatic. Așa că am riscat o întrebare neregulamentară:

– De ce eu? N-am ucis pe nimeni, niciodată. Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– Computerul de la Evidența Personalului, firește. Și ăla nu greșește niciodată.

M-am ridicat din proprie inițiativă.

– Permiteți să trec la îndeplinirea misiunii? am întrebat, convinsă de inutilitatea oricărui comentariu.

Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul și întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Și un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, și mai gândește înainte de a spune „da“ la logodna cu colonelul!

Bineînțeles că am plecat hotărâtă să-i ignor sfatul. Mi-am programat cronomobilul de buzunar, l-am activat și... am apărut în stația în care – alături de văru-său, poetul Krama – Marcel Ovici aștepta metroul, mutându-și, nervos, greutatea de pe un picior pe altul. Krama, un afemeiat notoriu (multe nimfomane s-au furișat în trecut cu intenția de a poposi în patul lui o oră!), m-a remarcat imediat și și-a lipit de mine privirea albastră, spălăcită. I-am adresat un zâmbet prietenos și m-am apropiat de ei, ca din întâmplare. Fața poetului s-a luminat; adulmeca o cucerire ușoară. M-a observat și Ovici. M-a privit fix, strângând din buze. Pe urmă și-a mutat privirea în altă parte, măturându-și fruntea cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi vrut să șteargă un gând care nu-i făcea plăcere. M-am întrebat dacă nu cumva călătorise deja în timp și dacă nu cumva dăduse de mine, într-un viitor posibil, primind misiunea ucigașă.

N-am avut timp să mă afund în supoziții. Sosise metroul, așa că m-am urcat în același vagon cu ei. Era aglomerat, dar am reușit să mă așez pe scaunul din stânga inventatorului. În dreapta lui stătea poetul. S-au bosumflat amândoi. Am bănuț de ce: Ovici pentru că ar fi preferat ca, între el și mine, să se fi așezat Krama, iar acesta – pentru că ar fi vrut același lucru.

M-am temut că unul din ei va propune, sub cine știe ce pretext, schimbul de locuri, iar celălalt va accepta cu plăcere. Așa că am trecut la acțiune. Metroul a încremenit, oamenii au înțepenit ca niște mașini stricate; oprisem timpul lor, dilatând, numai pentru mine, la maximum, o secundă – ceea ce îmi oferea echivalentul a două minute. A fost arhisuficient pentru a-i împlânta lui Ovici – Sfinte Dumnezeule! –, la baza craniului, acul ucigaș. Apoi am înșfăcat manuscrisul și prototipul și m-am grăbit să mă expediez, în timpul meu nativ.

M-am pomenit, așa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Mi-am aruncat cronomobilul în malaxorul de deșeuri și, în timp ce ascultam, cu nostalgie, scrâșnetul metalului strivit, i-am cerut robotului o cafea mare, concentrată. Am sorbit-o fără chef, străduindu-mă zadarnic să nu-mi las imaginația să brodeze scena desfășurată, după fuga mea, în metroul deblocat: Ovici, fără suflare, prăbușit – nimeni n-a observat când – în

brațele vărului său înspăimântat. Krama, prea tulburat ca să-și reamintească momentul exact al dispariției mele și bănuind că prețiosul bagaj al inventatorului fusese furat, la înghesuială. Surprinderea celorlalți călători, agitația, vânzoleala stârnită, la prima stație, în jurul proaspătului răposat. Scandalul din presa vremii, năstrușnicele supoziții legate de epocala invenție pierdută fără urmă odată cu moartea celui care o realizase – și înainte ca acesta să fi apucat să i-o prezinte cuiva în amănunt. Și iarăși trupul lui Ovici, chircit nefiresc, cu îngrijorarea încremenită în ochii larg deschiși... Oare, în ultima clipă, intuise adevăratul scenariu al morții sale?

Am terminat cafeaua, mi-am spulberat gândurile macabre, aducând a remușcări – care nu aveau de ce să otrăvească un sergent care nu-și făcuse decât datoria – și am pornit-o spre sediul Poliției Temporale, nerăbdătoare să raportez îndeplinirea misiunii încredințate. Tocmai mă instalasem într-o cabină de transport rapid, când o imagine înregistrată mecanic mi-a revenit în minte, făcându-mă să transpir: înainte de a-mi părăsi apartamentul, prin ușa deschisă a dormitorului zărisem un pat dublu, nefăcut, și, aruncată neglijent pe un scaun, pijamaua mototolită a unui bărbat.

Înainte ca partea aceea a creierului meu asupra căreia dețin controlul să fi avut timp să prelucreze informația extrasă involuntar din memorie, cabina s-a oprit; intrigată, am controlat display-ul, temându-mă că nu furnizasem coordonatele corecte ale destinației dorite. Dar nu, nu greșisem. Totuși, ceea ce mă înconjură îmi era străin – și familiar totodată. Aceeași impresie mi-ar fi lăsat-o, probabil, copia daltonistă a unui tablou celebru, deși, în realitate, modificările nu țineau numai de culoare.

Clădirea Poliției Temporale era mai înaltă și mai zveltă; avea un corp mai puțin, dar câștigase încă două etaje. Firma era zugrăvită în culori pastelate, aflate în continuă transformare, ca și cum literele cu sinuozități voluptuoase (total diferite de caracterele sobre pe care le admirasem în aceeași dimineață) ar fi fost o orgă de fluide multicolore, amestecându-se dezordonat în aparență, și totuși respectând un algoritm pe care mintea mea buimăcită refuza să-l priceapă.

În stânga, vechea clădire a Arhivelor nu mai era înconjurată de păianjenii aceia uriași care sunt automatele restauratoare. Frescele ei enorme străluceau ca noi, probabil așa cum nu mai străluciseră de o sută cincizeci de ani, când fusese inaugurată cu mult fast. Văzusem ceremonia pe viu, în prima mea cronoexcursie, cea de la absolvirea Cursurilor Preliminare. Era un eveniment istoric de pe urma căruia agențiile cronoturistice scoteau bani

frumoși, căci toată lumea dorea să asiste la inaugurarea primei opere a primei unități cibernetice independente specializate în decorații murale, unitate care, în prezentul nostru, era expusă chiar în muzeul acelei clădiri, cea dintâi pe care ea o decorase. Numai că atunci, când le priveam nedumerită din cabina pe care nu îndrăzneam s-o părăsesc, două dintre fresce erau total diferite de cele atât de bine cunoscute.

Am cutezat să-mi arunc ochii și-n dreapta. Acolo trona, același dintotdeauna, imobilul Agenției Cronoturistice Centrale, cu singura deosebire că o firmă geamănă cu cea a Poliției Temporale îl prezenta ca fiind Sediul Central al Oficiului Internațional de Turism Temporal.

Am riscat să părăsesc cabina – care a dispărut imediat, răspunzând, pesemne, apelului insistent al unui solicitant care tocmai își pierduse răbdarea. Am privit vizavi. Parcul meu preferat era acolo, dar locul teilor bătrâni fusese luat de niște arbuști stranii, copleșiți de bogăția unor inflorescențe sedefii care reflectau curcubeie minuscule și impregnau aerul cu o aromă plăcută, abia perceptibilă. „Probabil noua creație a Institutului de Artă Genetică, cea despre care purtătorul lor de cuvânt spunea că va fi expusă în parc de azi într-o săptămână“, mi-am zis, în timp ce, în mintea mea, datele începeau să se sedimenteze: se făcea lumină!

Mi-am adresat, în gând, un lung șir de epitete jignitoare. Ar fi trebuit să-mi fie rușine că tocmai eu, care eram de trei ani în slujba Poliției Temporale, pricepusem atât de greu că nu era vorba decât de niște banale schimbări, probabil lipsite de importanță, consecințe firești ale modificării (desigur, nimeni nu o va numi crimă) operate de mine în timpul unei coborâri de două sute de ani pe scara timpului convențional.

Schimbări banale, probabil lipsite de importanță... Hm! Pijamaua unui bărbat în dormitorul meu?! Al meu – care eram o membră habotnică a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri?! Probabil mă măritasem cu George mai devreme și eram deja doamna Hobs. O doamnă Hobs care ratase propria-i ceremonie nupțială și la a cărei deflorare domnul Hobs urma (sau nu?) să trudească pentru a doua oară...

Pe urmă, o clădire a Arhivelor a cărei renovare se încheiase mai devreme și care avea două fresce modificate; se putea trece ușor peste asta, ca și peste faptul că Institutul de Artă Genetică își finalizase și își expusese la o altă dată o creație reușită.

Mai era Poliția Temporală, cu clădirea și firma ei, ambele modificate... Dar, Sfinte Dumnezeule! De ce mai exista Poliția Temporală?! De ce mai

exista, chiar și cu nume schimbat, Agenția Cronoturistică Centrală?! De ce, când Ovici murise înainte de a-și prezenta invenția cuiva capabil să o înțeleagă și să o transpună în practică? De ce, când manuscrisul și prototipul cronomobilului erau în geanta care mă urma ca un câine credincios, detectând fără dubiu mirosul specific al trupului meu, și care nu se deschidea decât recunoscând atingerea mâinilor mele? De ce, când cronomobilul meu, singurul salvat de nonexistență, tocmai fusese retransformat în materiile prime de bază, care își așteptau deja rândul să fie refolosite?

Poliția Temporală exista numai ca eu să pot raporta cuiva îndeplinirea misiunii, să pot preda cuiva prototipul și manuscrisul? Și, dacă nu ar fi existat, ce ar fi trebuit să fac, ce aș fi avut dreptul și datoria să fac cu conținutul acelei genți blestemată?

Îmi venea să mă așez jos și să plâng, așa cum făcusem după ce reușisem să-mi dereglez prima cyber-păpușă, să plâng și să cerșesc ajutorul trecătorilor nepăsători, mai mult sau mai puțin grăbiți, ce împânzeau bulevardul Ovici (al cărui nume, am presupus, se schimbase), renumitul bulevard bătut, la intervale neregulate, de holograma gigantică a vestitului inventator – spectacol foarte gustat de turiști, copii și provinciali.

Printr-o coincidență bizară, holograma a apărut, atunci și acolo, între mine și sediul Poliției Temporale – și nu știu cum de am reușit să nu țip, nu numai fiindcă era atât de aproape încât, dacă aș fi întins brațul, i-aș fi străpuns genunchiul, ci mai ales fiindcă, probabil pradă unui imbold masochist, am ridicat ochii și am văzut, în locul chipului lui Ovici, figura uriașă a lui Krama, care mă privea anume, cu un licăr de răzbunare în profunzimea ochilor parcă încețoșați.

Noroc că a dispărut imediat. Prea speriată ca să încerc să transform apariția aceea într-o scânteie care să aducă lumina în mintea mea confuză, m-am mulțumit să-mi scuipe în sân și să-mi fac cruce cu limba în cerul gurii, ca o babă superstițioasă. Apoi mi-am luat inima în dinți și, cu un oftat de tip „fie ce-o fi“, m-am urcat pe banda de viteză medie a căii de acces în incinta Poliției Temporale.

– Hei, Anne, cum se face că tocmai tu vii abia la ora asta? m-a întrebat, veselă, o fetișcană care se instalase alături de mine.

– Am avut o misiune, i-am răspuns, cu elaborată nepăsare, apoi am început să mă lupt cu lapsusul care îmi ascundea identitatea interlocutoarei, deși înfățișarea și glasul ei îmi erau ciudat de familiare.

– O... „misiune“ în colaborare cu Hobs? a chicotit, dezvăluindu-și strungăreața. Zău, Anne, mie poți să-mi spui orice!

„Zău, Anne, mie poți să-mi spui orice!“... Linda! Linda Brown, prietena mea din copilărie, colega mea de școală și, timp de un an, colega mea în patrula temporală C-309. Sfinte Dumnezeule! Mi-am simțit părul zbârlindu-se și sângele părăsindu-mi obrazii. O văzusem pentru ultima oară în urmă cu doi ani, în ziua ceremoniei de incinerare, întinsă pe catafalc, moartă ca toți morții, cu strungăreața dezvelită de un zâmbet fals (îi lipsea o bucată din buza de sus), cu fața mânjită de fard ieftin, care nu reușea să-i mascheze vânătăile, și cu mâna dreaptă înțepenită pe piept, deasupra celei stângi, încercând parcă să-i ascundă degetele retezate. Fusese victima unei bande de neocanibali, probabil drogați, pentru că altfel nu îndrăzneau să pătrundă în inima orașelor. Poliția locală îi surprinsese prea târziu; deja o violaseră, colții lor de mutanți ticăloși îi retezaseră buza și degetele, o sugrumaseră și o târâseră într-o fundătură, unde aveau pesemne de gând să se ospăteze pe îndelete.

– Mă grăbesc, Linda, iartă-mă, i-am aruncat peste umăr, în timp ce saream, cu îndemânare de cascador, direct pe banda ultrarapidă.

– Ipocrito! a strigat după mine, cu același chicotit. Ai grijă, nebuno, riști să afle Paul!

Derutată de vorbele ei ciudate, nici măcar nu m-am gândit că biroul meu ar fi putut suferi o schimbare, adică ar fi putut fi amplasat în altă parte a clădirii. Abia când l-am regăsit în locul știut am considerat asta o coincidență fericită.

Cele trei colege prezente m-au întâmpinat cu priviri dezaprobatoare.

– Ascultă, Anne, m-a întrebat doamna Katz, care, datorită vârstei înaintate își permitea uneori prea multe, de unde dracu' ai scos uniforma asta fistichie?

Într-adevăr, uniformele lor erau azurii; a mea era bej, dar avea exact aceeași croială și același simbol trasat cu negru îi împodobeau mâneca stângă: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gătuite.

– Am să vă povestesc mai târziu, am îngăimat. Dar unde e Kate? am întrebat, observând lipsa celei care îmi era prietena cea mai bună. Ce s-a întâmplat? De ce i-au scos de aici biroul?

M-au fixat cu ochi îngroziți, apoi au schimbat priviri îngrijorate.

– Mai nou, te și droghezi, doamnă Glaff? m-a apostrofat doamna Katz, înroșindu-se. Nu văd cum altfel ai fi putut să uiți nenorocirea de anul trecut, cu neocanibalii. Sau Hobs, molusca aia nesărată, ți-a sucit mințile cu totul?

M-am lăsat să cad pe un scaun. „Doamnă Glaff!“ Îmi spusese „doamnă Glaff“?! Mie?!

Sfinte Dumnezeule! Nu eram nevasta lui Hobs, eram nevasta generalului! Și Hobs, ce era cu Hobs? M-am îngrozit la gândul că ar fi putut fi amantul meu, al unei femei măritate, membră a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri! Asta se pedepsea cu excomunicare și demascare publică, prin mesajele holografice care brăzdau, cruciș și de-a curmezișul, impunătoarea clădire a Ligii. Se pedepsea... DINCOLO sau CÂNDVA... Dar ACOLO și ATUNCI? Poate nici nu mai făceam parte din Ligă...

„SERGENTUL GLAFF ESTE AȘTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE...”

M-am repezit la banda de transport ultrarapid. Totuși, n-am părăsit biroul suficient de repede ca să scap remarca rostită de doamna Katz cu filozofică detașare:

– Graba unui suflet vinovat!

Când a dat cu ochii de mine, generalul Paul Glaff m-a măsurat consternat, a verificat buna funcționare a sistemului de izolare fonică a încăperii și mi s-a adresat cu amărăciune:

– Uneori aș vrea să te omor, Anne, poți să înțelegi? Ce uniformă-i asta? A început cumva carnavalul? Sau crezi că încă nu m-ai compromis suficient, că e loc pentru mai mult și pentru mai rău?

I-am întâlnit privirea verde, obosită; și mi-a părut sincer rău că nimerisem în lumea aceea stranie, în care îi făcusem, fără să-mi pot aminti când, cum și de ce, necazuri și în care continuam să-l amărăsc, deși nu-mi făceam decât datoria sau ceea ce fusese datoria mea în lumea părăsită, cea care poate continua să existe undeva, într-o ipotetică ZONĂ PARALELĂ!

Atunci, într-o străfulgerare, mi-am amintit un pasaj din *Cartea Timpului*, pe care criticii de specialitate o considerau un amalgam de ineptii cu pretenții savante, ceea ce n-o împiedica să fie un bestseller, primul din seria celor semnate de Marana Cerionicev, mediumul la modă!

„Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificație, o așa-numită lume paralelă, care diferă de lumea-mamă prin consecințele modificării produse; dorind să devină în «timpul său», exploratorul nu poate călători decât pe

ramificația creată, fiind deci osândit să trăiască într-o lume paralelă cu lumea sa de origine.“

Mi-am reprimat însă tendința de a mă încrede în teoriile planturoasei doamne Marana, am salutat regulamentar și am luat poziția de drepti:

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Per...

– Ce-nseam... ? a început el, dar eu am continuat, cu încăpățănare, ridicând ușor tonul, ferm hotărâtă să nu mă las întreruptă:

– ...mite-ți să raportezi! Și am povestit, aproape pe nerăsuflăte, tot ceea ce se întâmplase de când părăsisem biroul lui, fie el acela sau altul, fie el situat în lumea aceea sau în alta, paralelă, perpendiculară, adiacentă, tangentă sau naiba știe cum altfel ar fi putut fi! Ca dovadă, am înhățat geanta condiționată să mă urmeze, am scos prototipul și manuscrisul și le-am trântit sub nasul generalului!

– Extraordinar! a exclamat, examinând aparatul. Aduce foarte mult cu prototipul kramamobilului! Extraordinar! Voi preda astea forurilor superioare! Cred că vor fi interesate și Cele Zece Parlamente, și Cei Zece Consilieri! Anne, nu înțeleg nimic, dar mă simt îmboldit să-ți iert toate păcatele!

S-a repezit la mine și m-a sărutat. Sfinte Dumnezeu! M-a sărutat așa cum nu-mi aminteam ca Hobs s-o fi făcut vreodată, nici măcar după logodna din seara precedentă! Totuși, asta mi s-a părut mai puțin important decât noutățile aflate: Cele Zece Parlamente! Cei Zece Consilieri! Bine, dar erau numai șapte! Șapte Consilieri care propuseseră misiunea mea, șapte Parlamente care o votaseră în unanimitate! Sfinte Dumnezeu! Propuseseră și votaseră o schimbare care avea să-i afecteze! Oare nu-și dăduseră seama ce făceau?! Imposibil! De mult se zvonea că există o comisie specializată în consecințele modificărilor trecutului, că există o generație de cyborgi consacrată cercetărilor în acest domeniu... Zvonuri!... Și bandele de neocanibali purtaseră mult timp eticheta asta, dar DINCOLO murise Linda, ACOLO murise Kate... Așa că...

Și „kramamobilul“! Deci nu mă înșelasem, Krama era eroul, Marele Om, cel căruia i se realizase o hologramă pe măsură, o hologramă care să pășească alături de urmașii urmașilor săi pe bulevardul care îi purta numele.

– Bulevardul, am spus, bulevardul ăsta, pe care se află sediul nostru, se cheamă bulevardul Krama, nu-i așa?

Generalul m-a privit ca pe un extraterestru.

– Firește! Cum altfel îți imaginezi că ar putea să se cheme?

– OVICI! am țipat. Pe OVICI m-ați trimis să-l ucid, pentru că m-a ales COMPUTERUL de la Evidența Personalului! OVICI a inventat CRONOmobilul! Holograma lui Ovici bântuie de aproape două veacuri bulevardul ăsta și EU am văzut-o cu ochii MEI în nenumărate rânduri!

– Dacă n-ai fi adus aparatul ăsta... și dacă n-ar fi hârțoagele astea, a adăugat, lovind cu mâna un teanc de hârtii tipărite cu litere mărunte, despre care știu că se numesc ziare și că se foloseau pentru răspândirea știrilor înainte de apariția brățărilor informatoare – aș fi jurat că ești nebună! Am să mă lămuresc, sper, mai târziu, când timpul n-o să mă mai preseze. Acum stai jos, sergent Glaff. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am așezat, cu obrazii zvâcnind. Sfinte Dumnezeule, nu cumva...?

– Cei Zece Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Zece Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. În curând, poliția noastră n-o să mai facă față. E nevoie de cel puțin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construiește un kramamobil artizanal și o tulește. Tot soiul de... hm! „eroi“ vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun“, firește. Și tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puțin probabile și se întorc hotărâți să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină“. E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă un lucru ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniștită. Bănuiam și de ce o lungea, descriindu-mi ceea ce știam la fel de bine, și ce legătură putea avea o hotărâre – oricare ar fi fost ea! – votată în unanimitate de Cele Zece Parlamente cu misiunea foarte importantă încredințată unui sergent anonim, ca mine!

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Glaff. Pleci chiar acum. Ținta: 28 iunie 1999. Îl ucizi pe Ovid Krama înainte de a scoate la iveală calculele lui Ovici, vărul care tocmai i-a murit în brațe. Deocamdată Krama e singurul care știe că a folosit foile pentru a-și însăila pe dosul lor vestitele poeme reunite sub titlul *Vagabonzii lui Cronos*. Hârțiile le aduci aici. Cei Zece Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău kramamobil – găsești tu o metodă de distrugere!

– De ce eu?

Am riscat întrebarea neregulamentară simțind că trebuia să o fac, că era un rol pe care-l jucam pentru a doua oară. Dar n-am putut să spun: „N-am ucis pe nimeni, niciodată“. Am adăugat doar:

– Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– N-are importanță, a răspuns, dar nu se putea altfel. Privește!

Și mi-a întins unul din ziare.

Schițat sumar, dar sugestiv, prin câteva linii hotărâte, în centrul primei pagini trona chipul care-mi era cel mai cunoscut și cel mai necunoscut din lume: al meu, eram eu, nu putea fi nicio îndoială.

– E portretul-robot al femeii care a stat alături de Ovici și care a dispărut la fel de misterios ca și prețiosul bagaj al acestuia. A fost realizat după descrierea amănunțită făcută de Krama, un fin observator al eternului feminin, se știe – generalul a surâs ironic, iar licărul jucăuș al ochilor săi verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colțuroase, încât am regretat – ce prostie! – că nu trăisem nici măcar unul din momentele intimității noastre. Dar vraja s-a frânt când el a continuat, pe tonul celui obișnuit să comande: Trebuie să apari acolo înainte ca metroul să oprească în stația următoare, să-l încurajezi pe Krama, să te ții scai de el, să-l însoțești acasă, să i te streкори în pat dacă e nevoie, dar să nu te întorci fără foile alea blestemate și fără să-i storci poetului ultima suflare!

– Îți arunci nevasta în culcușul altuia? m-am indignat, fără să înțeleg de ce mă simțeam atât de ofensată.

A zâmbit a lehamite.

– O nevastă pe care o împart de cinci luni cu Hobs... Ce mai contează?

Probabil că am pălit. Aș fi vrut să spun ceva, orice, dar n-am reușit să scot niciun sunet. Era prima dată când așa ceva mi se arunca în față, direct, fără menajamente.

– Credeai că n-am aflat? Uite că știi! Mulțumește-le prietenelor din liga ta idioată. Știrea a fost „dată publicității“. Hieroglifile voastre holografice o „dansau“ ieri în jurul sediului. Firește, oamenii cu scaun la cap nu se ostenesc să citească. Dar mie mi s-a năzărit să o fac. Tocmai la momentul potrivit; doar nu degeaba sunt șeful Poliției Temporale!

I-am apreciat simțul amar al umorului, luând totodată notă că nici nu-mi pierdusem calitatea de membră a Ligii, nici metodele „de lucru“ ale acesteia nu se schimbaseră.

– Mi-ar plăcea să cred povestea pe care mi-ai înșirat-o, a reluat, după o pauză în timpul căreia a înghițit de câteva ori în sec, după obiceiul pe care i-

l cunoșteam. Dar, ți-am spus, acum n-am timp pentru asta. Acum ți-am dat un ordin, sergent, și nu accept comentarii!

– Dar n-am KRAMAmobil, am protestat. Iar CRONOmobilul mi l-am distrus, îndeplinind alt ordin.

A cotrobăit într-un sertar, apoi mi-a întins un aparat. Poate kramamobilul și cronomobilul n-or fi fost identice ca prototip, dar forma pe care o aveau în acel prim an al veacului al douăzeci și treilea era absolut aceeași!

– Mi-am permis să-ți iau aparatul din rastel și să-l reglez eu însumi, la nanosecundă și la micrometru, plus transformarea adecvată a vestimentației. Tu trebuie doar să-ți declanșezi transportul. Ar fi cazul s-o faci cât mai curând!

– Și unde o să revin? mi-am continuat obiecțiunile. Într-o lume fără Poliție Temporală? Într-o lume în care o să fiu soția lui Hobs și amanta ta, generale?

– Sergent, mi-a spus, fără să-și piardă calmul vocii, deși roșeața sfeclei îl invadase iarăși, ordinele nu se discută! Aici nu e „cuibul“ nostru conjugal. Sergent, ordinele se execută!

M-am ridicat din proprie inițiativă.

– Permiteți să trec la îndeplinirea misiunii?

Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp ce executam, regulamentar, salutul și întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Și un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, și împiedică-mă cu orice preț să trec pe lângă sediul ligii voastre barbare! Revino IERI, Anne, te rog!

Bineînțeles că am plecat cu gândul să-i ignor sfatul, ferm convinsă de absoluta lui inutilitate. Mi-a trecut prin cap să ignor chiar și ordinul, să anulez reglajul făcut de Glaff și să evadez undeva, în alte vremuri, cât mai îndepărtate. Dar știam cât de lungă era gheara Poliției Temporale și puteam estima că, fără ajutorul vreunui computer, șansele de reușită ale unui asemenea plan tindeau asimptotic spre zero.

Așa că mi-am comandat transportul și am revenit în metrou, pe scaunul de mine ales, în acea infimă fracțiune de timp în care Ovici se prăbușea în brațele lui Krama, iar ceva fulgera pe lângă mine, sfidând, asemeni mie, ceea ce se considera a fi curgerea firească a vremii. Și iarăși m-am zbârlit toată, de data asta la gândul că sergentul Limtz fulgerase pe lângă sergentul

Glaff, că EU mă întâlnisem cu MINE. Și m-am întrebat dacă existam amândouă, dacă vreun reprezentant al decadentei biserici apostolice mi-ar fi putut explica dacă și de ce eram sau nu amândouă un același trup și un același suflet; sau poate eram un singur suflet în trupuri gemene, sau două suflete în două trupuri, sau două biete făpturi clonate – după un original necunoscut nouă – de o inteligență rece, fie ea diavolească sau divină, și aruncate într-un joc cu reguli de neînțeles, desfășurat în ZONE PARALELE! Și mi-am jurat ca, revenind în acel timp pe care îl numeam „ACASĂ“, să-mi descarc povara îndoielilor, aruncând-o pe umerii unui preot sau măcar pe umerii Maranei Cerioniacev, în timpul uneia dintre „audiențele-consultații“ pe care le acorda cu ușurință; mi-am jurat asta în timp ce țipam și mă agitam mai tare decât oricare alt pasager al metroului pe care EU îl condusesem în istorie.

Krama m-a remarcat pentru a doua oară, s-a bucurat că l-am încurajat cu gesturi și cu vorbe, că l-am scăpat de insistențele mulțimii, poliției și presei, că l-am însoțit la morgă și în birtul de unde l-am scos înainte de a-și bea ultimii bani și ultima fărâmbă de luciditate; și a considerat de la sine înțeles să urc, neinvitată, în mansarda pe care o numea, cu emfază, „cuibul creației și al iubirii“.

Vagabonzii lui Cronos se lăfăiau, expuși fără reticență privirilor indiscrete, într-un teanc gros de hârtii dactilografiate, a căror „față ascunsă“ era acoperită de formule complicate, greu lizibile, întrerupte de ștersături și de schițe mărunte, înghesuite.

– Aici zace o avere, a mormăit, vădit încântat că eu le răsfoiam, curioasă. Ba nu, s-a corectat, ridicând o foaie și întorcând-o, sub nasul meu, de pe o parte pe alta, sunt două: una pe față și alta pe dos! Mai ales cea de pe dos, acum îmi dau seama, mă va face bogat și celebru! Ai să fii mândră – ți-o garantez! – când le vei povesti nepoatelor tale că Ovid Krama te-a iubit – într-o noapte sau în mai multe, cine știe? – în nopțile prea scurte ale ultimei veri care l-a prins anonim și sărac!

Îl ascultam lăsându-mă în voia mâinilor și a buzelor lui – dar strângând, în mâna ascunsă în buzunar, kramamobilul. L-am acționat, înghețând clipa poetului încă anonim. Dar, în acea secundă lăbărtată pentru mine, nu m-am grăbit să-l ucid; am ascuns doar, sub pernă, kramamobilul și acul, arma care se dovedise eficace. Și m-am întors alături de bărbatul acela transformat în țărână cu mult înainte ca eu să fi fost concepută, m-am întors și mi-am

repotrivit sub stânga lui sânul, sub dreapta lui șoldul, sub buzele lui umărul dezgolit.

M-am întors ca să mă strecur în patul lui nu din datorie, ci din dorința de a putea acționa, măcar o dată, în acel joc pe care nu-l înțelegeam, după propria mea fantezie; din dorința de a afla dacă eram Anne Limtz, logodnica virgină a colonelului Hobs, sau Anne Glaff, soția adulteră a șefului Poliției Temporale; din dorința de a sfida totul, începând cu mine însămi, căpătând eu, o membră habotnică a Ligii Bunelor Moravuri, plăcerea pentru care altele riscaseră, încălcând legea – și primiseră pedeapsa hărăzită celor vinovați de „tentativă de modificare a trecutului”: internarea, pe viață, în Sanatoriul pentru Iresponsabili.

M-am dezmeticit în pat, goală, aproape fericită că reușisem să mă abandonez, oferind un trup docil mângâierilor lacome ale poetului dezlănțuit. Atunci am simțit durerea, sfredelitoare și ascuțită, așa cum nu mi-o imaginasem niciodată, și am țipat, împingând umerii bărbatului, încercând zadarnic să mă eliberez. Krama mi-a astupat gura cu buzele și i-am văzut chipul dintr-un unghi nefiresc, sperându-mă de licărul de răzbunare din profunzimea ochilor lui parcă încețoșați.

Apoi el s-a destins, într-un ultim spasm de plăcere, și i-am înfipt cu sete, la baza craniului, acul deja pregătit.

Grăbită, am bâjbâit sub pernă și am acționat kramamobilul dinainte programat.

M-am pomenit, așa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am căzut pe dușumea. Eram în uniformă și mă aflam sub cadavrul poetului despuiat, încă contopit cu mine. Am mârâit de ciudă că intrasem în panică în așa hal, încât o ștersesem aducând cu mine mortul în locul prețiosului manuscris. Furioasă, am reprogramat aparatul și mi-am comandat transportul înapoi. Dar nu am dispărut înainte ca în cadrul ușii să apară Glaff, sumar îmbrăcat, iar în spatele lui, EU, aproape dezbrăcată – și mi-am auzit propriul țipăt îngrozit.

M-am regăsit în mansarda lui Krama, în clipa în care poetul mă așeza pe pat, ca pe un trofeu prețios. Am bâjbâit sub pernă, am dibuit acul și i l-am înfipt fără șovăire.

..., „Ca dovadă de ce suflet stă în piepții unei rochii...”

Versul acela, rupt – nu reușeam să-mi amintesc de unde – îmi cutreiera mintea, acid ca o remușcare, în timp ce ardeam manuscrisul, foaie cu foaie, într-un recipient pântecos și murdar, găsit în bucătăria ciudată, plină de

lucruri a căror utilitate n-o pricepeam și căror nu le știam nici măcar numele.

Ardeam foile, taina invenției blestemate care trebuia distrusă, indiferent de riscul pe care mi-l asumam acționând conform propriilor mele convingeri. Ardeam foile – le priveam ca pe niște ființe și îmi era aproape milă când le vedeam răsucindu-se, chinuite, apoi înnegrindu-se și transformându-se, ireversibil, în scrum.

Ardeam foile și versul îmi cutreiera mintea, ciocnindu-se, când și când, de întrebări ce nu se dădeau duse – pentru că nu căpătau răspuns.

De ce DINCOLO, ACASĂ, mă întâlnisem cu mine însămi, țipând? De ce nu mă regăsisem și la prima reîntoarcere? De ce, revenind ACOLO, în mansardă, nu dădusem peste mine și Krama, zvârcolindu-ne în patul răvășit? Și, dacă asta s-ar fi întâmplat, ce-aș fi făcut, ce-aș fi putut face, ce-aș fi avut dreptul și datoria să fac?

După ce focul a mistuit și ultima filă, am pășit, fără să-l privesc, peste Krama, care zăcea, fără haine și fără suflet, alături de pat, acolo unde îl împinsesem, și am luat kramamobilul. L-am programat pe îndelete: coordonatele spațiale, anul, luna...

„Revin-o ieri, Anne, te rog!“

....„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii...”

În fond, de ce nu m-aș fi întors ieri? Ce mă costa să-i ascult rugămintea – sau sfatul?

...ziua, ora, minutul, secunda. Era suficient, mai multă precizie nu era necesară.

M-am pomenit, așa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am dat să arunc kramamobilul în malaxorul de deșeuri...

Atunci m-am simțit brusc încorsetată, ca într-un calup de aer solidificat, în propriul meu corp, transformat de *rigor mortis* în stană de piatră. În urechi îmi țiuia aceeași notă joasă a melodiei vesele pe care circuitul acustic al bucătăriei o fredona când intram acolo. Iar Otto, bătrânul meu motan bălțat, încremenise, sfidând gravitația, la jumătatea saltului între două scaune. Am vrut să țip, dar n-am reușit nici să deschid gura, nici să-mi comand vibrația coardelor vocale. Când am vrut să închid ochii, ca să nu-i mai văd pe cei trei George Hobs, nu m-au ascultat nici pleoapele. Intrușii apăruseră de niciunde și se mișcau firesc în lumea aceea înlemnită.

Așa am înțeles că numai timpul meu și al motanului fusese oprit, că eram amândoi înghețați în acel ciudat „stop-cadru“ în care doar mintea mea și,

poate, cea a jivinei rățăceau nestingherite.

Așa am înțeles că Ovidi Krama nu intuise, ci chiar asistase neputincios la adevăratul scenariu al morții sale!

Așa am înțeles că Ovid Krama și ceilalți pasageri ai metroului fuseseră martorii crimei și ai furtului prototipului! Bine, dar de ce tăcuseră? Fiecare în parte se crezuse pradă a unei halucinații de care se temuse să pomenească? Sau, pur și simplu, reluarea curgerii firești a timpului fusese buretele care le ștersese din memorie straniul episod? Amândouă ipotezele explicau destul de bine și lipsa de reacție a lui Krama la întreruperea elanului său amoros.

Oricum urma să aflu curând adevărul, doar eram cobaiul unei experiențe similare... Sfinte Dumnezeule! Desigur, cei trei nu încremeniseră timpul ca să ucidă motanul! Dacă n-aș fi fost rigidă și insensibilă ca un pietroi, groaza mi-ar fi alunecat ca un sloi pe șira spinării, dintr-o vertebră într-alta, paralizându-mă.

Și de ce acei trei gemeni Hobs? Ce erau? Clone? Androizi? Era vreunul dintre ei adevăratul George Hobs? Îmi fusese vreunul logodnicul dintr-o lume sau amantul din cealaltă? Oricum, i-aș fi ucis pe toți trei fără umbră de remușcare!

....„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii...”

La dracu'! Ei erau cei care urmau să mă omoare!

Primul George Hobs mi-a luat din mână kramamobilul și i l-a întins celui de-al doilea. Al doilea George Hobs l-a ascuns în cutele mantiei sale bogate, de vrăjitor din epoca ignoranței, apoi i-a făcut semn celui de-al treilea. Al treilea George Hobs s-a apropiat de mine; ducea un obiect ciudat, un fel de cască sferică. Mi-a pus-o pe cap, luându-mi lumina. În schimb, am reușit să urlu. Motanul mi-a răspuns miorlăind strident, prelung și lugubru.

Am simțit șase brațe înșfăcându-mă și am început să mă zbat, înțelegând că mă puteam mișca iarăși. M-am zbatut cu disperare, lovind și zgâriind orbește și țipând ca o nebună.

M-am trezit zvârcolindu-mă, scăldată în sudoare și învăluită de întuneric. M-am dezmeticit după câteva secunde și am îndepărtat casca pufoasă a înregistratorului oniric, care alunecase, acoperindu-mi ochii.

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere!

Am scos discul translucid și m-am îndreptat spre modulul de dezvoltare. Paul era acolo, bodogănind.

– Să nu-mi spui că ăsta s-a stricat tocmai azi! am exclamat, în loc de „bună dimineată“.

A zâmbit într-o parte, privindu-mă chiorâș:

– Nu-ți spun, dacă tu crezi că asta ajută! Și de ce să nu se strice tocmai azi, scumpă doamnă Glaff? a adăugat.

– Am visat ceva ciudat, voiam să dezvolt cît mai repede!

– Ei și? Și eu pot spune același lucru. Dă-mi discul; le dau la dezvoltat în oraș pe amîndouă.

I l-am întins fără prea multă tragere de inimă.

– Promite-mi că nu-l vizionezi înainte să-ți povestesc despre ce e vorba!

– Nu zău! Iar te-ai visat cu altul, iubito?

– Oarecum, am bâiguit, temîndu-mă de o scenă.

Dar el s-a mulțumit să rîdă.

– Și cînd mă gîndesc că te-am luat de la Liga de Conservare a Bunelor Moravuri!

În dimineța aceea am plecat împreună. Am nimerit o cabină de transport de tip vechi, cu oglindă. M-am bucurat (pentru a cîta oară?) vîzînd ce bine arătam unul lîngă altul, în elegantele noastre uniforme cenușii, cu mâneca stîngă împodobită de simbolul Poliției Secrete: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gătuite. Sfînte Dumnezeule! Oare cum putusem visa că îl respingeam sau că îl înșelam pe Paul, că îl preferam pe Hobs, molusca aia nesărată?!... Totuși, Paul avea să se bucure constatînd că, în vis, el era generalul!

În birou le-am găsit pe Linda și Kate.

– Tot n-au dat de urma doamnei Katz, m-a pus în temă Linda. Mulți cred că i-au venit de hac neocanibalii! Zău, Anne, se pare că ăștia chiar există!

– Sub hipnoză, Marana Cerionicev a afirmat întotdeauna că există și că sunt mutanți, că sunt o creație total eronată și scăpată de sub control a Institutului de Artă Genetică, a comentat Kate.

Am fost tentată să le spun că, în visul meu, neocanibalii nu numai că existau, dar chiar le curățaseră, în paralel, pe ele amîndouă! Dar circuitul acustic a început să hârâie:

„SERGENTUL GLAFF ESTE AȘTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE AȘTEPTAT...”

Am pășit pe banda transportoare. Pe cea lentă. Ordinele se execută, dar nimeni nu spusese nimic despre urgență.

Ca de obicei, generalul Hobs mi-a vorbit doar de sentimentele lui pentru mine, despre faptul că avansarea colonelului Glafl era în mâinile mele... Am reușit cu greu să-l țin la distanță fără să-l pocnesc sau să-l înjur, și m-am hotărât să-i povestesc lui Paul totul. Înregistrarea visului nu putea decât să-mi ajute.

Dar în noaptea aceea Paul nu a venit acasă. Hobs îi aranjase o misiune. Și tot cu Hobs m-am pomenit, pe înserate. Robotul de protocol, special programat, a încercat să-l convingă că eram plecată, dar nebunul s-a apucat să-l dezactiveze. Noroc că, la intrarea în dormitor, conectasem câmpul de protecție. Generalul a plecat cu coada între picioare.

Paul s-a întors spre dimineață.

– Idioții ăia ți-au stricat visul, mi-a spus de cum a intrat pe ușă. Au pretextat că n-a fost bine fixat și au pretins că nu din vina lor s-a șters la dezvoltare. Dar pe-al meu l-au reușit! Te asigur că merită văzut și ăsta!

– Nu-i același lucru, Paul!

Și i-am întors spatele, bosumflată.

El a râs și m-a luat în brațe:

– Ei haide, draga mea, încă îți pot oferi ceva mai bun decât niște vise!

Eram aproape dezbrăcați când circuitul din bucătărie a început să fredoneze melodia mea preferată.

Paul a tresărit – și a sărit din pat.

– De ce te sperii? Trebuie să fie motanul!

– Nu cântă pentru motan! Melodia asta e numai pentru tine!

S-a repezit spre bucătărie; l-am urmat, intrigată.

L-am găsit proptit în cadrul ușii. M-am ridicat pe vârfuri și, peste umărul lui, am văzut. M-am văzut pe MINE, îmbrăcată în uniformă bej, trântită sub greutatea unui bărbat gol, cu un ac lung înfipt la baza craniului. Krama! Visul! Sfinte Dumnezeule!

– Ți-am spus să te întorci IERI! s-a răstit Paul. De ce nu mă ascuți niciodată?

Am simțit cum mi se înmoaie picioarele, cum totul se rotește, se întuneacă...

Robotul deșteptător m-a trezit punându-mi palma pe umăr. M-am frecat la ochi, apoi mi-am pipăit capul. Am dat de casca pufoasă a înregistratorului oniric, corect așezată.

Robotul a deschis ferestrele, știa că-mi plac aerul și soarele dimineții.

Ei da, de data asta mă trezisem de-adevăratelea! Dar ce vis ciudat, Sfinte Dumnezeule! Și tocmai înaintea logodnei cu Hobs, cu colonelul George Hobs, după care oftasem atât!

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere! Iar rochia mea de mireasă urma să fie trăsnet – problema banilor era rezolvată!

Am scos discul translucid și m-am îndreptat spre nișa modulului de dezvoltare. Acolo am dat peste unul dintre roboții afectați întreținerii.

– Azi-noapte au fost niște sabotaje, cineva a perturbat alimentarea cu energie, mi-a explicat, în timp ce cotrobăia prin măruntaiele aparatului. Toate echipamentele sensibile au fost afectate. Pentru dezvoltare adresați-vă unui centru specializat, au aparatură mult mai solidă!

O primă bănuială m-a fulgerat, dar am alungat-o, înciudată. Doar nu era să înnebunesc din cauza unui vis – fie el alambicat și oarecum logic – și a unei coincidențe stupide!

I-am ordonat circuitului de comunicații să mă pună urgent în legătură cu generalul Paul Glaff, șeful Poliției Speciale, căruia i-am cerut o zi liberă, conștientă fiind că abuzam de slăbiciunea lui – prea des mărturisită – pentru mine.

....„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii...”

– Desigur, Anne, mi-a răspuns. Mai ales dacă folosești timpul ca să-ți contramandezi logodna cu colonelul! a completat; și poate mi s-a părut, dar pe ecran ochii lui verzi au licărit complice.

„Când revii, fă-o IERI, și mai gândește înainte de a spune «da» la logodna cu colonelul!”

A doua bănuială mi-a sfredelit creierul, aproape dureros.

De unde știa Glaff de logodnă? Eu vorbisem doar cu Linda și Kate! (Ce bine că neocanibalii nu erau decât un zvon lansat – din motive pe care nu am dreptul să le divulg – de însăși Poliția Specială!) Poate că ele scăpaseră ceva față de doamna Katz, iar cața bătrână împrăștiase știrea!

Oarecum liniștită, am preferat să-mi surghiunesc suspiciunea și am plecat spre un centru specializat în dezvoltări onirice.

Uniforma mea gri, având pe mâneca stângă simbolul Poliției Speciale – clepsidra în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gătuite – a părut s-o impresioneze pe funcționara de la recepție.

– În ce cont virăm cheltuielile? m-a întrebat, ezitând, parcă temându-se să nu mă supere.

– Sergent Limtz Anne, am precizat, și mi s-a părut că numele meu a făcut-o să tresară.

– Puteți aștepta? Durează numai două minute!

Am încuviințat înclinând capul și ea a introdus discul într-o fantă a terminalului care îi era aservit (sau căruia îi era aservită?).

Au trecut două minute, încă două, încă unul...

În încăpere a intrat un bărbat între două vârste, foarte elegant, cu o mină exagerat de amabilă.

– Ne pare foarte rău, a început, adresându-mi-se. Probabil perturbările recente ale alimentării cu energie au dereglat înregistratorul dumneavoastră oniric. Din înregistrare n-am reușit să obținem decât culori învălmășite și sunete nearticulate. Nu ne datorați nimic, dimpotrivă, aparatul dumneavoastră ultrasensibil fiind unul dintre produsele firmei noastre, veți primi o despăgubire.

Am plecat fără să spun nimic, copleșită de a doua coincidență și de a treia bănuială. Dar, nedorind să-mi stric ziua, mi-am alungat din nou gândurile tulburi și m-am îndreptat spre sediul Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri.

Când am menționat că vin să îmi anunț logodna, am fost invitată imediat în biroul Primei Secrete.

– E o problemă mai delicată, draga mea Anne, a zis babornița, privindu-mă matern pe deasupra nasului încovoiat. Nu știu dacă ți s-a mai spus, dar ai un himen complezent. Poftim, asta e înregistrarea explicațiilor date de medicul nostru – și îi e destinată viitorului tău soț. N-am vrea ca o membră a Ligii să fie suspectată de relații sexuale premaritale.

Relații sexuale premaritale... Sfinte Dumnezeule! Cu Krama, de exemplu?

A patra bănuială mi s-a înfipt adânc în creier, nelăsându-se alungată.

Acasă mă aștepta Hobs. De fapt, erau doi: colonelul, pe care l-am recunoscut după uniformă, și CELĂLALT, care părea un alt Hobs, deghizat cu o mantie bogată, de vrăjitor din epoca ignoranței.

– Fratele meu geamăn, Georgio, actor, mi l-a prezentat George. L-am invitat la logodnă.

A cincea bănuială mi-a strâns inima.

– Nu sunteți cumva trei? Trei gemeni? m-am pomenit întrebând.

– Ba da, a surâs actorul. Fratele nostru, Gheorghe, n-a putut veni. Tocmai candidează pentru funcția de consilier. Contracandidatul lui, Ovid Ovici, a murit subit azi-noapte.

Ovid Ovici! Ovid Krama, Marcel Ovici... Sfinte Dumnezeule!

A șasea bănuială mi-a luat graiul. În minte mi s-au învălmășit crâmpoșele din visul nopții trecute. Apoi s-au detașat chipul lui Glaff, sărutul, preludiul întrerupt din final... Și cei trei identici Hobs, care voiau... Sfinte Dumnezeule! În afară de kramamobil, oare ce voiau de la mine?... Și generalul Hobs, insistențele din biroul lui, cele din ușa dormitorului meu, privirile lui, atunci libidinoase...

– Aș vrea să amânăm logodna, am spus într-un târziu.

George m-a privit tăcut și alb, cu gura căscată – „ca o moluscă nesărată“, m-am gândit, brusc satisfăcută.

În aceeași seară am cerut – cu succes! – o „audiență-consultație“ Maranei Cerionicev, acel medium puțin cunoscut de a cărui existență visul îmi reamintise.

Marana, o matroană căruntă, rubensiană, m-a ascultat transfigurată, zornăind un șirag de mățanii rubinii.

– Nu știm de unde vin visele, atunci când SUNT vise, a șoptit, ca și cum mi-ar fi împărtășit o taină – trezindu-mi bănuiala a șaptea. Cât despre căile TIMPULUI, despre „liniile lui de curent“, acestea încă nu ne-au fost nici nouă, „paranormalilor“, dezvăluite! Dar eu SIMT ceva, aici și aici – și-a atins fruntea și sânul stâng – și o voi spune cândva, când voi însăila *Cartea Timpului*, cartea vieții mele. Am să-ți trimit un exemplar cu autograf, fetițo, pentru că mi-ai lămurit multe!

– Bine, dar eu...

– Tu fă ceea ce simți, m-a întrerupt. N-ai să greșești, nu ești oarecine, pentru că te-au ales să faci niște NODURI, să intersecțezi niște FIRE.

– Cine m-a ales? am întrebat, aproape venindu-mi să râd la gândul că mi-ar fi putut răspunde ca Glaff cel din vis: „Computerul de la Evidența Personalului“.

– Încă nu știu, a murmurat, abandonându-și mățaniile. Poate o inteligență cibernetică. Poate oamenii viitorului. A surâs: Poate o viitoare Poliție Temporală. Apoi, redevenind gravă: Poate Dumnezeu...

– Poate dracu'! am intervenit, brusc enervată.

– N-ai înțeles nimic, mi-a azvârlit, încruntată. Dar ai timp, îți văd mult timp înainte! Du-te și fă ce simți, pentru că tu – nu uita! – nu ești oarecine!

A doua zi, când generalul Paul Glaff m-a chemat în biroul lui, am turuit pe nerăsuflăte:

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteți să raportez: aseară m-am hotărât să accept cererea dumneavoastră în căsătorie. Sper că nu contravine regulamentului!

A zâmbit – și licărul jucăuș al ochilor săi verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colțuroase, încât am regretat că nu mă hotărâsem mai devreme! A înghițit de câteva ori în sec – i-am urmărit mărunțelul lui Adam agităndu-se – dar mi-a răspuns calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliției Speciale nu are nicio prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgești, sergent Limtz, credeam că știi asta.

Am rămas în poziția de drepti, cu obraji zvâcnind, și am plecat ochii. Sfinte Dumnezeule! Cine îi șoptise lui Glaff, cuvânt de cuvânt, replica din visul meu?

– Stai jos, sergent, a adăugat, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile. După ce generalul Glaff coboară din al nouălea cer, veți putea sta de vorbă!

Ne-am căsătorit peste două luni; peste încă șapte am născut – prematur, după părerea mea, normal, după părerea medicilor – o fetiță. Fără să mă întrebe, Paul i-a ales și i-a înregistrat prenumele: Krama. Când am aflat – Sfinte Dumnezeule! – mi-a albit părul. Nimeni n-a putut explica fenomenul. Paul m-a consolă spunându-mi – părea sincer! – că așa eram mai frumoasă. Oricum, nu-i port pică. Sărmanul! Nu știe nimic (OARE?) despre visul meu – și nici n-am de gând să i-l povestesc vreodată. Mă mulțumesc să stivuiesc noi bănuiele peste cele vechi, fără să le mai număr.

Cât despre George Hobs, ca semn că nu era supărat, a propus ca el și frații lui să fie nașii fetei, iar Paul a acceptat cu entuziasm.

Au trecut cincisprezece ani de atunci. Krama Glaff e o adolescentă ciudată, tăcută, cu ochi mari, visători, de un albastru spălăcit. Scrie versuri și nu prea are somn. Am renunțat la robotul deșteptător. Ne trezește ea, în fiecare dimineață. Și tot în fiecare dimineață, buimăcită, îi văd chipul dintr-un unghi nefiresc și încerc zadarnic să mă conving că nu e licăr de răzbunare ceea ce deslușesc în profunzimea ochilor ei parcă înțețoșiți. Și tot în fiecare dimineață are în mână *Cartea Timpului*, primul bestseller din seria celor semnate de Marana Cerionicev, ajunsă medium la modă.

Am primit acum trei ani exemplarul cu autograf. Cunoșteam deja părerea criticilor de specialitate: „un amalgam de teorii pur fanteziste, de ineptii cu

pretenții savante“. Curioasă, am deschis cartea la întâmplare: „Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificație, o așa-numită lume paralelă...“ Sfinte Dumnezeule! M-am zbârlit și mi-am promis să n-o mai răsfoiesc niciodată!

Dar Krama o citește iarăși și iarăși, face calcule și adnotări. Nu de mult, mi-a mărturisit că ea simte că poate învinge timpul:

– Mă gândesc la un aparat minuscule, de buzunar. Cred că o să-i spun cronomobilul Krama!

„Cronomobilul Krama!“ Sfinte Dumnezeule! M-am bucurat că nu puteam albi a doua oară!

Iar azi, din întâmplare, am dat peste un caiet al Kramei, plin cu versuri. Pe copertă, caligrafiat cu migală, se răsfață un titlu care mi-a tăiat răsuflarea: *Vagabonzii lui Cronos!* Sfinte Dumnezeule!

GHINION

– Fir-ar dracu’ al dracului! Sigur că știu că ești ARZ! Ești destul de bătrân și de important ca să meriți asta! Dar ești și singurul destul de inteligent ca să rezolve totul fără riscuri.

– Păi, asta și fac! chicoti Isaac, mângâindu-și tacticos favoriții cărunți – vechiul tic care îi trăda buna dispoziție. Căci se amuza copios privind semnele furiei pe chipul Coordonatorului – cutele adânci de la rădăcina nasului, cele adunate mănunchi în colțul ochilor, purpuriul nesănătos al obrazilor, maxilarele crispate. Crede-mă, șefule, e cazul să te relaxezi. Chiar să te culci pe-o ureche. De Mol – inegalabilul tău zvoner de rang I, care s-a lăsat prins în laț ca o cioară proastă – e mai mult decât pregătit. E buimăcit, enervat, incitat, gata să jure că totul e putred, gata să se agațe de cea mai nebunească explicație. Iar puștoaica – acuzată, cu dovezi în regulă, de refuz de cooperare și sabotaj – e hipercon condiționată și pregătită pentru teleportarea în P11. Tărășenia se va desfășura pe schimbul lui Ruy, care o s-o materializeze chiar sub nasul lui De Mol. E specialist în treburi de-astea. Le zice „aranjamente matrimoniale“ și, când e rost de unul, face ore suplimentare chiar dacă nu i-o cer Organizația și Coordonatorul. Cât despre Lish, a fost printre cei mai buni la medicina B. Și e expertă în locoportarea B-T-B!

– Expertă! pufni celălalt. În jocurile voastre de laborator, cu roboți, șoareci și, eventual, câini?

– E vreo deosebire între un om și-un câine din punctul de vedere al principiului portării, fie ea tele sau loco, T-T, B-T sau T-B?

– La dracu’, mormăi Coordonatorul. Oricum, nu-i același lucru.

– Ce? întrebă Isaac, calm, schimbând mâna cu care își explora favoriții.

– Nu-i totuna dacă o faci tu, care ești de-al nostru, sau dac-o face o puștoaică oarecare...

– ...Care are tot interesul să joace cum îi cântăm. Și nu-i o puștoaică oarecare. Tocmai a absolvit cu brio Academia de Medicină Completă. Îți spun că ea și Ruy vor face treabă bună. Și e corect să fie treaba lor, pentru

că am aranjat ca ea să fie direct interesată, iar el e încă ARM. Nu-i un bătrân ARZ ca mine, ca să se retragă într-un Sanatoriu de Regenerare Neuro-Psi. O să-mi priască tratamentul, sunt sigur. La fel de sigur ca de actul ăsta – ia uite-l, are parafă lângă parafă – drăgălașul ăsta de act care-mi garantează pensia maximă după externare!

Lish încă nu terminase de inspectat cabinetul, când auzi un zgomot vătuit izvorând de pretutindeni. Privi ușa. Se albăstrea încet, parcă absorbind culoarea din canaturi – semn sigur că, de partea cealaltă, primul pacient aștepta să i se permită accesul.

– Liber! comandă cu o voce pe care ar fi dorit-o impersonală și fermă, dar care tremura supărător, ca întotdeauna când era emoționată.

Oricum, era vocea ei, iar ușa tocmai fusese programată să i se supună; glisă brusc, ca suptă de peretele de deasupra, și recăzu imediat ce bărbatul păși înăuntru.

Era tânăr și bine clădit. Ei, nu era chiar ceea ce înțelegea Lish prin „bărbatul fatal“, dar faptul că arăta cum arăta nu avea darul să-i spulbere tracul. Ar fi preferat ca primul pacient din cariera ei să fi fost măcar un moșneag, dacă nu o femeie.

– Ia te uită! exclamă el în loc de salut, cu glas pe care Lish îl percepse ca pe un sunet din altă lume. Am scăpat de ursuzul vraci Rubo! Noroc pentru noi și ghinion pentru tine! Ce dracu' cauți în iadul ăsta, fetițo?

Îl privi tăios, simțind cum îi ard obrazii și sperând prostește că, de data asta, nu se înroșise. Zâmbea fără răutate, oarecum amuzat. Și părea la locul lui acolo, în fața ușii, între cuier și fotoliu, ca și cum ar fi fost zugrăvit, alături de ele, pe fundalul unui decor demodat. Totuși, putea să se miște, pentru că se așează – neinvitat – pe fotoliu.

– Sunt Lish Harb, pronunță ea răspicat, dar nu atât de rece cum ar fi dorit. Dr. Harb pentru dumneata. domnule...

– P-Alf, completează el prompt. Așa sunt înregistrat aici. Nu-mi amintesc alt nume. Nu-mi amintesc nici ce făceam înainte de a mă materializa în valea asta. Dar îmi amintesc o mulțime de chestii despre... lume și viață. Rânji, măsurând-o cu obraznicie. Știu, de pildă, ce trebuie să facă un bărbat și o femeie ca să se simtă bine împreună. Doar că n-am mai făcut-o de mult cu o femeie sănătoasă – vreau să spun, nici nu știu dacă înainte de a mă pomeni aici am făcut-o vreodată.

– Îți place să șochezi, nu-i așa? întrebă ea, evitând să-l privească.

Între timp tastase indicativul lui pe claviatura fișierului, și acum ecranul se umplea cu litere mărunte:

„P-ALF – anul IV de internare – stare de sănătate fără întreruperi – programat pentru controlul de rutină.“

– Îmi plac femeile frumoase. Și tinere... ca... dumneata, dr. Harb. Pe-aici vezi rar așa ceva, poate ți-a povestit bătrânul Rubo.

– Doctorul Isaac Rubovici mi-a fost instructor, nu partener de șuetă, replică Lish sec, după ce chibzuise, preț de câteva secunde, că nu risca nimic lăsându-se antrenată în discuție. Și nici măcar nu l-am întâlnit când i-am preluat îndatoririle.

– Și Rubo? Ce s-a ales de el?

Lish se strădui să ignore amintirea bârfelor prinse din zbor în timpul procedurii de angajare și să arunce, detașată:

– Habar n-am. E un subiect care nu mă interesează. În schimb, adăugă, simțindu-se destul de stăpână pe sine ca să ridice ochii spre pacient, mă interesează tot ce spui dumneata. E datoria mea de vindecător și știu să ascult cu răbdare. Așadar...?

– Nimic! se încruntă bărbatul. Lui Rubo i-am vorbit ore în șir, am disecat în fața lui toate îndoielile și temerile mele. Nu m-a ajutat cu nimic, nu mi-a răspuns nici măcar la o singură întrebare. Nu cred că tu, drăguță Harby, ești mai brează!

Lish surâse. Nu i se mai spusese Harby din vremea primului ciclu de școlarizare. La urma urmei, tipul ăsta avea hazul lui. Poate așa erau toți. Poate că se alesese nu numai cu un post bine plătit, ci și cu o ocupație interesantă.

– De ce ești așa sigur, Alf? Pune-mă la încercare!

– Te-aș încerca într-un singur fel, mormăi el, ridicându-se.

Porni spre ea zâmbind într-o parte și având în ochi același licăr pe care Lish îl văzuse destul de des ca să știe că înseamnă dorință necontrolată.

„O, Doamne, sper că într-adevăr nu poate ieși de-acolo!“ își spuse, înfiorându-se, deși știa că se lasă pradă unei spaime idioate.

Chiar atunci, P-Alf se opri, cu trupul lipit de un obstacol invizibil.

„Ca un personaj care nu poate părăsi tabloul“, cugetă Lish, recăpătându-și certitudinea că era în siguranță, deși o senzație stranie, un soi de presentiment stupid, continua, vag, s-o neliniștească.

– E bine că măcar nu râzi, se consolă el, pășind înapoi. Ticălosul ăla de Rubo era să leșine hohotind prima oară când m-am repezit ca o muscă-n

geam. Și, poate că știi, poate că scrie acolo, pe ecranul ăla la care te holbai adineauri, că nici acum nu-s mai deștept ca musca, nici acum nu pricep ce se-ntâmplă. Lămurește-mă dumneata, dr. Harb. Explică-mi!

– Dar e simplu, se precipită ea, amintindu-și regulamentul de ordine interioară. E doar protecția acordată Ocrotitorilor, cei care vindecă și alină...

– Povești! Mi le tot îndruga și Rubo! De-aia i-aș fi sucit gâtul! Nu zic că n-aș fi preferat să scap lumea de-o javră din soiul „care-alină“, dar alea sunt doar ochi vorbitori, incrustați într-un perete...

„Ciudat“, își spuse Lish, intrigată. „Fișierul nu menționează că e un pensionar problemă! Ce interes o fi avut Rubovici să treacă peste asta?“

– Oricum, continuă el, n-am venit aici să mă spovedesc. Am fost... poftit pentru un „control de rutină“. Așa că, hai, Harby, deschide cutiuța fermecată!

Se proțăpi lângă cabina neagră, ca un sicriu vertical, aflată pe linia obstacolului care-i stăvilise înaintarea.

– Acces permis, comandă Lish, socotind că e mai înțelept să-l asculte, și se pregăti să se instaleze în dreptul vizorului încastrat în acea față a aparatului care îi era accesibilă.

Atunci, din interior, îl auzi chicotind.

– Ce te distrează? Întrebă, brusc iritată, în timp ce făcea reglajele și-și lipea ochiul de cercul transparent.

– Distracție? Ți-o doresc ție! Nu suport să fiu gâdilat – de fapt, sunt niște furnicături blestemate! Parcă m-aș... umfla dintr-odată!

Cutremurându-se, Lish observă nu numai că vocea lui devenea din ce în ce mai umană, ci și că imaginea organelor lui interne căpăta relief, ca și cum o antică planșă anatomică s-ar fi metamorfozat, văzând cu ochii, într-o hologramă de cea mai bună calitate. Desigur, știuse că asta avea să urmeze. Totuși... Se întrebă dacă Isaac Rubovici într-adevăr înnebunise.

– Terminat, articulă într-un târziu.

– La dracu', acum parcă mă dezumflu, bombăni P-Alf înainte ca incinta să se deschidă, eliberându-l.

– Ești sănătos tun, îl anunță Lish. Mă rog, adăugă ezitând, poate nu ți-ar strica o vizită la unul dintre cei-care-alină. Chiar te-aș sfătui...

El râse.

– Mulțumesc, am înțeles. O să-i anunți – și o să primesc o „invitație“. Bunăvoința Ocrotitorilor e nemărginită!

Și îi întoarse spatele.

– Liber! spuse ea, permițându-și să-și trădeze agasarea printr-o grimasă.

În anticamera înaltă și îngustă, pierduți în moliciunea unei canapele lungi, trei bărbați și două femei priveau în gol, ascultând scâncetele unui instrument cu coarde. P-Alf abia trecuse pragul, când unul dintre ei se ridică grăbit, se repezi spre ușă și se sprijini cu palmele de canaturi, resemnat să aștepte până ce intrarea în cabinet avea să-i fie permisă.

– O să aveți o surpriză, mielușeilor! trâmbiță P-Alf, făcându-i să tresară. Și ăștia care vindecă dispar! Fără urmă!

Îl priviră țintă și întrebările lor se încrucișară. Ieși fără să le răspundă. Nu-i plăcea să zăbovească în Palatul Ocrotitorilor. Pe de-o parte, Ocrotitorii, cei cu chip uman, arătau altfel, nu putea defini cum; simțea diferența, dar nu o putea înțelege. Pe de altă parte, el însuși se simțea ciudat, excitat și neliniștit, de parcă dezlegarea tuturor tainelor ar fi fost mai aproape ca niciodată, dar mai inaccesibilă ca oricând.

Se răsuci pe călcâie, aproape fără să mai sesizeze infimul răstimp în care își simțise umerii striviți și burta umflată, și privi, înjurând printre dinți, fațada Palatului: mată, fără ferestre, cu ușile îngropate în firide strălucitoare, și, mai ales, imensă – legând unul de altul munții ce străjuiau valea și unind pământul cu cerul.

O clipă se simți neînsemnat și nevolnic, gata să cedeze ispitei de a se prosterna în chilia unui ochi-care-alină... Dar găsi tăria să înjure din nou și se întoarse, înfruntând aceeași senzație neplăcută, dar familiară. Porni către sat, pășind fără grabă, ca un muntean obișnuit cu urcușul. Căci, deși drumul șerpuia pe fundul aproape plat al văii, când te îndepărtai de Palat oboseai repede, ca și cum ai fi urcat o pantă abruptă; iar când aveai Palatul înaintea erai atras de el, tentat să alergi ca un copil care coboară dealul în fugă.

În fața lui, aerul se învolbură deodată, formând un turbion șuierător. Încremeni. Știa despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape, încât să-l poată atinge doar întinzându-și mâna.

Pe urmă totul se termină brusc, ca de obicei. Lângă el se afla o femeie foarte tânără, aproape o copilă, purtând tradiționala rochie bleu-ciel, scurtă, strâmtă și decoltată.

– Bun sosit! spuse el dezinvolt, în timp ce o ocolea cântărind-o cu ochi de expert. Poate vrei să știi unde-ai nimerit? E un sanatoriu pentru amnezici,

fetițo, așa că e inutil să-mi povestești că habar n-ai cine ești și de unde-ai apărut!

Îi prinse mâna stângă și-i privi caracterele implantate la încheietură. Ea nu se împotrivi. Se mulțumea să-l fixeze, preocupată.

– P-Shreya, citi bărbatul. Așa or să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ți spunem doar Shreya. Iar eu o să te strig Shry. Ține minte asta, pentru că o să locuiești la mine, înțelegi?

Îi cuprinse umerii cu brațul stâng. Cu dreapta le dădu cu tifla celor trei duzini de bărbați care se buluceau, alergând dinspre sat. Se opriră toți, blestemându-l.

– Îi vezi? râse el. Au auzit șuierul, i-a chemat nădejdea că a sosit o femeie. Sunt puține pe aici, și cea nouă îi aparține celui care-o atinge primul. Cine calcă legea asta moare – și Ocrotitorii sunt de acord să-l omorâm cu pietre! Dar nu e interzis să înjuri, și ăia se răcoresc, sărmanii!

Fata se strânse lângă el, deodată însuflețită:

– Acum îmi amintesc! exclamă. Chipul tău! Și glasul! Ești P-Alf, pe tine te caut!

– Ce spui?! urlă Alf, zgâlțâind-o. Îți amintești?! Mă cunoști?! Mă cauți?!

– Da, da! încuviință ea, bucuroasă.

– Ascultă, făcu el, prinzându-i gâtul în mâini, ești vreun nou soi de Ocrotitoare? Îți bați joc de mine?

– Nu! Nuuu! scânci ea, speriată.

El îi dădu drumul. „Doar n-o s-o ucid înainte de a afla ce mă interesează! Chiar dacă e de-ale lor, e una neprotejată – și e în mâinile mele!”

– Hai! își înfipse degetele în brațul ei, smucind-o. Stăm de vorbă altfel și în altă parte!

– Ce faci, idiotule! N-o sugruma, lasă-ne-o nouă!

Era P-Jix, rivalul lui dintotdeauna. Un rânet vulgar îi umfla mai tare obraji și ochii mici îi sticleau, pierduți sub fruntea bombată. Din spatele lui, ceilalți aruncau priviri rău prevestitoare. Alf își regretă deopotrivă gesturile nesăbuite care îi stârniseră, ca și tulburarea care îl împiedicase să-i observe apropiindu-se.

– Îi aparțin lui! se sumeți Shreya.

O privi mirat. Își înfipsese ochii într-ai lui Jix, triumfătoare.

– Îi aparțin, și-mi place că are mână grea și știe să arate cine e stăpânul! Dați-vă la o parte!

Atinse pieptul lui Jix cu dosul palmei, împingându-l.

Mătăhălosul inspiră adânc, strânse din fălci, privi nehotărât în jur și, în sfârșit, se feri din calea ei. Scrâșnind din dinți, ceilalți se împrăștiară. La urma urmei, era norocul lui Alf, și nici măcar nu încălcase înțelegerea, nu vătămase acel bun prețios care era femeia.

Alf trecu prin mijlocul lor, continuând să strângă brațul Shreyei.

– N-o să ai parte de ea prea mult timp, strigă Jix din urmă. Le umfli burta prea iute! Nu știi cum să te bucuri de ele!

Auzi hohotele și aplauzele gloatei. Shreya își înalță capul spre el, întrebătoare.

– Vorbim în casă, îi șuieră el. E a cincea din dreapta. Hai, mișcă-te mai repede!

Ușa, deja întredeschisă, se despică în fața lor, ajutată și de mâinile Wadei.

– Una nouă, sigur, cârâi ea, măsurând-o pe Shreya cu răutate. Cu cine te-ai bătut pentru asta? Sau a scuipat-o norocul în brațele tale?

– Taci, femeie! Alf o privi amenințător, îndepărtând-o și închizând ușa. Tu stai acolo, îi arată Shreyei un scaun, și vezi cum îmi lămurești povestea aia ciudată!

– Ți-ai luat măsuri de prevedere, nu? continuă Wada, netulburată. Știi că sunt programată azi la control, că Ei or să afle, că o să plec de-aici pentru totdeauna... Poate or să mă omoare!

– Aiurea! Nașterea e genul de șoc care readuce memoria! N-o să te mai întorci pentru că o să fii vindecată!

– Nu-mi mai vorbi ca unul de-ai LOR! De când crezi tu ce îndrugă Ocrotitorii?

– Nu cred! Și n-ai să te duci la control! Știu unde să te-ascund. Ai să naști aici, în sanatoriul ăsta!

– P-Alf, asta-i o închisoare!

– Ce zice?! tresări Wada.

– Nu știu, bâigui Alf, și amândoi se întoarseră brusc spre Shreya.

Stătea în picioare, etalându-și tinerețea și nevinovăția ca pe o sfidare, și se uita la ei asemenea unui copil în așteptarea laudelor binemeritate.

– Ce tot spui, Shry? se răsti bărbatul Așează-te și ia-o de la capăt. Tu, Wada, dă-i ceva de mâncare!

– Mai târziu. Vreau s-aud eu. Mă interesează!

– Daaa... ? făcu Alf, ridicându-i bărbia. Știi ce? Ori mă ascuți, ori te cari! Acum! Ca să nu-ntârzii la controlul de rutină.

Cu un gest scurt, Wada îi îndepărtă mâna.

– Să te ia dracu', câine! îi ură, și dispăru în compartimentul distribuitorului de hrană.

– E o închisoare, reluă Shreya, continuând să stea în picioare. Îmi amintesc. Trebuia să te caut. Pe tine. Neapărat! Și să-ți spun asta! Neapărat ție!

O scrută ironic și neîncrezător, scoase de sub pat o funie subțire, se apropie de ea tacticos, o îmbrânci pe neașteptate și, chicotind, prinse s-o lege de scaun cu îndemânare.

– Ce cauți aici dacă ai amintiri? Ce urmărești, viperă mică? îi susură în timp ce-și încâlcea mâna în părul ei des, trăgând cu sete. Hai, spune-i tot tătucului Alf, fetițo!

– Rubo mi-a spus c-o să mă bați, se smiorcăi ea. Acum mi-aduc aminte!

Alf îi dădu drumul și se lăsă să cadă lângă scaun.

– Ia te uită! exclamă, ca pentru el, și-și încolăci, visător, genunchii cu brațele. Lasă plânsul, puștime. Nu-ți fac nimic dacă-ncepi cu începutul!

– Promiți? Shreya își trase nasul și, luând „îhî“-ul lui drept legământ, turui pe nerăsuflăte: Mi-a arătat holograma ta. A zis să te caut. M-a prevenit c-o să-mi amintesc numai când o să dau cu ochii de tine. C-o să mă bați și n-o să mă crezi. M-a învățat să rabd și să-ți spun că te numești Alfred De Mol și că ești închis aici, că ți-au furat trei grade de libertate, că Osooiștii or să te salveze, că un Ocrotitor o să te-ajute, c-o să uit tot când o să ajung la controlul de înregistrare.

Zece controale de rutină. Cu excepția primului, niciunul nu-i stârnise interesul. Lish se întinse, relaxată. Cu mâna stângă bâjbâi după telecomanda video-cercetătorului și ceru o vizualizare a sălii de așteptare.

Era goală. Cel de-al unsprezecelea pacient continua să întârzie.

„P-Wada – control de rutină“, citi Lish singurul rând rămas pe afișierul sarcinilor de serviciu.

Oricum, nu se scurseseră decât patru din cele șase ore de consultații. Nu avea niciun motiv s-o înscrie pe această P-Wada în vreuna dintre categoriile de pensionari-problemă – în afară de cele ce i se povestiseră despre obiceiurile locului: „Toți se grăbesc să scape de controlul de rutină; pentru ei e o sarcină neplăcută. În a doua parte a programului o să te ocupi de consultațiile la cerere – astea sunt rare, vin mai ales ipohondrii – și, la spartul târgului, de câte un control de înregistrare.“

Amănuntele i le dăduse Marusia Grovko, Șefa Personalului, specializată în coordonarea ochilor-care-alină, o femeie cu chip sever, fără vârstă, care o

tratase cu bunăvoință glacială.

– Presupun c-o să te descurci, îi mai spusese, după ce o evaluase dintr-o privire. Ești tânără, nu cred să te debusoleze contactul cu o lume diferită. În rest, e un loc calduț – vreau să spun, aproape monoton prin lipsa de probleme.

Ei bine, se felicită Lish, de data asta chiar dăduse lovitura! Și pentru un șef de promoție era noroc chior să capete un asemenea post. În general, fosilele din comisie strâmbau din nas și conchideau: „Totuși, e mult prea tânăr!” Dar pe ea, deși clasată abia a treia, doctorul în medicină Isaac Rubovici o prezentase așa de călduros, încât cei din comisie aproape o rugaseră să nu refuze!

– Medic de închisoare, bodogănisese maică-sa, nemulțumită. Total nepotrivit pentru cineva nevârstnic, ca tine! Dar, mă rog, omul trebuie să trăiască, adăugase, îmbunată, după ce aflate că salariul depășea visele lor cele mai îndrăznețe. Măcar de-ar fi avut și Shreya norocul tău!

Lish oftă. Shreya! Micuța răsfățată, căreia coeficientul de inteligență submediocru nu-i permisesese să treacă dincolo de primul ciclu de școlarizare. În schimb, frumusețea ieșită din comun și neobișnuitul simț al ritmului, exploatate cu fler de un instructor uns cu toate alifiile, făcuseră din ea, la o vârstă fragedă, atracția Visului Erotic, celebrul lupanar-cabaret frecventat de elita societății. Firește, micuța nu era obligată decât să danseze – prudenți, mama, sora cea mare și deșteaptă și instructorul impresar se străduiseră ca asta să figureze în contract ca o clauză specială. Numai că, la fel de firesc, Shreya căzuse în plasa cui nu trebuia: cu șaptesprezece ani mai bătrân, însurat, notoriu pentru amestecul în afaceri dubioase în care ea se lăsase vârată până-n gât, doar din devotamentul născut din dragoste prea multă și minte prea puțină. Și încă n-ar fi fost nimic, dacă nu s-ar fi lăsat convinsă să devină țap ispășitor. O arestaseră de un an și ceea ce numea Lish „cruzimea absurdă a legii” nu-i permitea familiei să afle unde și pentru cât timp era închisă.

Când i se oferise postul, Lish începuse să spere, nebunește, în șansa de a o descoperi pe Shreya. Dar visul i se surpase din temelii când o anunțaseră că se va ocupa exclusiv de plăcile P – cele cu deținuți politici.

Totuși... ca să-și omoare timpul, comandă listarea pensionarilor P. Nu era nicio Shreya! Se consolă cu gândul că ar fi putut fi înregistrată sub alt nume – pentru ca imediat să se lase doborâtă de ideea că, oricum, n-ar fi putut întâlni decât o Shreya ruptă de trecut, căreia i-ar fi fost străină. Toată lumea

știa că deținuții nu aveau amintiri, că n-ar fi putut rezista dacă ar fi înțeles cum fuseseră transformați și unde erau siliți să trăiască.

Semnalul melodios o făcu să se dezmeticească. Sfârșitul programului?! Deja?!

Sfârșitul programului – și P-Wada nu apăruse! La naiba cu posturile călduțe! Acum va trebui să facă ore suplimentare: să scotocească peste tot cu video-cercetătorul, să suplinească lipsurile aparatului mobilizând echipa de pază – cei șapte deținuți-model, devotați Ocrotitorilor –, să se prezinte personal pentru raport la Marusia Grovko...

Alf fluieră îndelung, încântat. Goală, micuța Shry era o minunăție. O atinse delicat, cu sfială și pioșenie, ca pe o statueta sacră, fragilă – uitând cu totul că încercase s-o sugrume, că aproape o bătuse, că o lăsase câteva ceasuri bune legată strâns de un scaun incomod. Dar se strâmbă când fata se lipi de el, alintându-se pisicește. Nu-și amintea să-i fi plăcut vreodată genul linge-mâna-care-lovește. De fapt, nu-și amintea prea multe. Și toate erau generalități, nimic nu se lega de sine însuși, de cele pe care le trăise. Dar știa, de pildă, despre condiționare. Poate că asta era! Shry fusese condiționată. De Rubo! Ghiujul ticălos! Ghiujul care îl întărâtase, care răsese de nedumeririle lui pentru ca într-o bună zi să dispară și să-i trimită o puștoaică superbă, care îndruga chestii greu de crezut și accepta deopotrivă dragostea și chinul.

O îndepărtă ușor. Fata făcu un pas înapoi, fără să protesteze, și rămase așa, așteptând. Alf oftă. „E nesărată păpușa asta de cârpă!“ Totuși... Nu-și putea permite să aștepte apariția altei femei, mai ales că era foarte puțin probabil să se repete norocul pe care-l avusese cu ea... Ei bine, o s-o dreseze într-un fel sau altul!

Tocmai întinsese mâna spre Shry, când ușa glisă cu un pocnet sec și P-Jix năvăli înăuntru cu acoliții lui cu tot. Vestitul sextet de pază!

– Ce dracu' vreți? mârâi Alf, înverșunat ca un câine care-și păzește osul. Cu ce drept ați forțat accesul?

Nu răspunse nimeni. Încremeniră cu ochii bulbucați, de parcă trupul Shreyei i-ar fi atras, scoțându-i din orbite. Jix bâigui ceva neinteligibil și balele i se prelinseră pe la colțul gurii întredeschise.

Alf râse.

– Vă zgâiți, ai? N-ați mai văzut de mult o muiere goală! Prăpădiților!

Cei șase tresăriră. Își dezlipiră privirile de Shreya, devenind brusc interesați de albastrul pal al pereților. Jix îndrăzni chiar să înfrunte ochii lui

Alf.

– Suntem în misiune, cocoșule! Căutăm una din găinile tale! Aia mai bătrână! Unde e Wada, Alf, băiatule?

– Zău că n-am habar, Jixy! Nu țin femeia sub cheie, cum faci tu când se nâmplă să prinzi una! Și, poate ai observat, am ceva mai bun de făcut decât să-i port de grijă Wadei!

– Să-nțeleg că refuzi să colaborezi? întrebă Jix, mimând un zâmbet amabil.

– Am spus eu asta? se miră Alf, în timp ce arunca un cearșaf peste goliciunea Shreyei.

– N-ai spus, recunosc Jix, fără să-l slăbească din ochi în timp ce el se strâmba, ridicând din umeri. Apoi îi condecie pe ceilalți cinci cu o fluturare a mâinii și strecură printre dinți: Durerea e că n-ai spus nimic din ce trebuia. Da' e durerea ta, înțelegi?

Alf se concentrează, străduindu-se să nu-și schimbe expresia feței. Jix știa ceva, avea o bănuială bine înfiptă sub țeasta aia teșită! Și era în stare să raporteze că el, Alf, refuza colaborarea – ceea ce i-ar fi adus o invitație în compartimentul Sondei Psi. Alf nu cunoștea pe nimeni care să fi trecut pe acolo, dar se zvonea că sondajul readucea memoria în stadiul tabula rasa, anulând toate șansele de vindecare.

O privi pe Shreya. Vindecare? Sanatoriu? Și dacă puștoaica nu aiura, dacă erau într-o închisoare? Alf nu pricepuse ce era cu gradele de libertate, nu-și amintea să fi auzit vreodată de Osooiști, iar numele Alfred De Mol nu-i spunea nimic, deși relația Alf – Alfred era grăitoare. Dar credea că știe ce este o închisoare și înțelesese că cineva, unul dintre Ocrotitori – poate drăgălașa Harby? poate ghiujul Rubo? – avea să-l scape din valea aia, fie ea temniță sau azil pentru amnezici.

Oricum, nu trebuia să riște. Era lipsit de sens să riște libertatea lui și viața Wadei. Pentru că va reuși cumva să-l convingă pe Ocrotitorul transformat în samaritean s-o scoată și pe ea din capcană!

– Treci dincolo, Shry, spuse, apoi îi arată lui Jix un scaun.

Fără să se mai prefacă, celălalt urmări cu ochi sticloși fata care ieșea, își șterse cu dosul mâinii saliva iarăși prelinsă pe bărbie, se trânti pe scaun și articulă răgușit:

– Te scot basma-curată, Alf. Dacă-mi dai fata. Numai și numai dacă mi-o dai. Țsta e prețul și n-am chef de tocmeală!

– Mă scoți basma curată? Nu înțeleg, o lungi Alf.

– Nu înțelegi că ești murdar?! mugi Jix. Minciuna murdărește, cocoșule! Lasă pete, intră în și sub piele! Da' io te spăl. Io, care știu că minți, pentru că te-am văzut. Pentru că v-am văzut, pe tine și pe Wada, cocoșându-vă pe Muntele Stâng, spre pădure. V-am văzut și v-am urmărit. Înțelegi, istețule?

Alf înjură în gând. Tărășenia se încurcase urât. Totuși...

Ar fi putut s-o predea pe Wada. Să-i strige pe cei de afară, să recunoască în prezența lor că bănuiește unde e femeia, să-i conducă la ascunzătoare. Și, fiind atât de cooperant, nimeni n-ar fi crezut dacă Jix l-ar fi acuzat că e complice cu fugara. Ar fi fost lăsat în pace. I-ar fi rămas puștoaica și speranța evadării.

L-ar fi putut lăsa pe Jix să plece cu Shry. I-ar fi rămas Wada, șansa de a-și vedea copilul... și speranța evadării.

Și-o închipui pe Shry în brațele celui alt. Închise ochii, îi revăzu mijlocul firav, rotunjimile delicate și armonioase, ochii umezi și blânzi, de ciută rănită. Îl văzu pe Jix mozolind-o, strivind-o sub trupul lui butucănos.

Clipi și-și trecu mâna peste frunte. Vedenia se șterse, dar îl copleși imediat amintirea Wadei, a nopților în care dormise cu ea în brațe, a vocii în care îi tremura spaima când îl anunțase că e însărcinată – aceeași spaimă care-i mustea în profunzimea ochilor, revărsându-se în lacrimile prelinse spre colțul buzelor, de unde ea le aduna cu limba, copilărește – a disperării cu care mâna ei rece se încheștase într-a lui când urcaseră muntele, a groazei ghicite în spatele vorbelor cu care îl implorase să n-o abandoneze acolo, în cotlonul din preajma Zidului Invizibil.

Shry sau Wada... Putea alege. Trebuia să o facă!

De fapt, puștoaica îl speria. Era prea frumoasă, prea docila, debita chestii prea stranii! Îl răscolise, îl umpluse de speranțe ilogice, îl îmbătase, îl... Poate totul nu era decât o farsă de prost gust, poate era târât într-o capcană... Se lăsase deja târât, îmbrobodit, îi fuseseră gândurile departe când plecase cu Wada, ignorând cele mai elementare măsuri de prevedere, lăsându-se văzut și urmărit de Jix – tocmai de Jix!

Și-l imaginează dând buzna în ascunzătorea Wadei, urmat de trupa lui de brute. O văzu zbatându-se în mâinile lor și aproape îi simți privirea arzându-l, i se năzări c-o aude blestemându-l printre suspine:

–Să te ia dracu', câine!

Wada... Wada sau Shry... Chiar trebuia s-aleagă!

– Ai ghinion. Sau aduci ghinion, spuse Marusia – plat, ca un robot furnizor de informații și adrese utile.

– Se întâmplă rar? întrebă Lish, ca să nu tacă.

– Relativ. Cam douăzeci și nouă la sută dintre cele care se știu însărcinate se ascund. Au presentimentul morții apropiate!

– Însărcinată?! Lish se zbârli. Și adăugă, însuflețindu-se: Eu aș putea intra. Am făcut întreruperi de sarcină în condiții normale. Sunt sigură că reușesc și în B. Teoretic cunosc...

– Nici să nu te gândești! o reteză cealaltă.

– De ce?! Profesorul Rubovici ne-a explicat că riscul e minim când știi la ce să te-astepti și ai certitudinea că poți scăpa oricând de acolo. A experimentat. Șocul existenței în B poate fi suportat și de cei cu memoria intactă, doar indivizii cu psihic foarte labil riscă să-și piardă controlul. Ar trebui să intru acum! Ar putea fi deja târziu, știu că în B a treia lună de sarcină e fatală!

Marusia o privi ca pe o fosilă vie.

– Nu poate fi prea târziu. Controalele de rutină se fac din patruzeci în patruzeci de zile. Și, oricum, P-Wada e condamnată la moarte. Altfel n-ar fi fost închisă fără a fi sterilizată.

Lish oftă.

– Măcar să nu moară așa, ca un câine... Și copilul...

Marusia îi aruncă aceeași privire ciudată. Pe urmă se ridică, potrivește un pahar în dreptul orificiului cu eticheta „calmant“ al dozatorului și, după ce a fost plin ochi, i-l întinse.

– Stai jos și bea. Încep să mă-ntreb ce-o fi fost în capul lui Isaac când te-a recomandat pentru postul ăsta!

Lish se supuse. Cealaltă avea ceva, în voce și în gesturi, ceva care nu admitea împotrivire. Și, printre înghițiturile mărunte cu care sorbea licoarea galben-portocalie, încercă o justificare:

– Eu... mă gândeam... doar...

Marusia duse un deget la buze, îi făcu semn să dea paharul peste cap și hotărî să i se adreseze punându-și în glas puțină căldură:

– În ordine. Înțeleg. E prima ta zi de serviciu. O zi cu ghinion, ți-am spus-o. Dar n-are sens să te agiți în halul ăsta. Femeia e condamnată și va ispăși. Cât despre copil, avem tot interesul să-l salvăm. Sper că n-o să-ncerci să-mi spui că nu știi nimic despre asta!

Lish prinse curaj – bănuia că o datora calmantului – și reuși să surâdă.

– Cunosc teoria. De la cursul profesorului Rubovici. Fătul conceput în Bidimensional și supus, odată cu mama, portării Bidimensional–

Tridimensional are, de regulă începând cu a patra lună de viață extrauterină, capacitatea de autoportare temporală, înainte-înapoi, pe intervale care, la început, sunt de ordinul zecilor de secunde, dar care, la maturitate, se pot extinde până la cincisprezece-douăzeci de ani. Iar deplasarea, inițial dirijată exclusiv de subconștient, devine perfect conștientă și controlabilă, pentru cei mai dotați, chiar de la pubertate. Profesorul e măcinat de dorința de a descoperi și îmbunătăți mecanismul dobândirii acestei aptitudini, care cert nu e o mutație, pentru că descendenții nu o moștenesc niciodată. Și consideră excesiv de supărător faptul că mama nu supraviețuiește nașterii, pentru a fi iarăși T-B portată, în vederea contactării unei noi sarcini. Ne-a vorbit și despre munca lui la Sanatoriul Experimental...

– Hm! pufni Marusia. Mă-ntreb dacă v-a povestit și că rezultatele obținute sunt nule! Eu una cred că de ciudă i s-au zdruncinat nervii și a simțit nevoia să se pensioneze!

– Ne-a vorbit despre eșec în ultimul curs, mărturisi Lish. Dar e convins că, până la urmă, unul dintre elevii lui o să reușească!

Marusia se strâmbă, strângându-și buzele subțiri.

– Isaac e un visător bătrân! Soluția pentru creșterea numărului de copii cu aptitudini de auto-tempo-portare am găsit-o noi, ăștia mai ancorați în realitate, și am reușit s-o vedem legiferată. Legea intră în vigoare de mâine!

– Mă tem că nu înțeleg..., spuse Lish, încurcată. Nu mă uit prea des la Știri și...

– E simplu. Colonia de pe Marte a adoptat legea de doi ani. Toate femeile încarcerate în B sunt condamnate la moarte!

O clipă, Lish încremeni. „Shreya!“ Pe urmă se liniști, gândindu-se că soră-sa era închisă de un an, pentru o infracțiune de gravitate medie, și că, fără doar și poate, fusese deja sterilizată.

– Mda... bâigui, dar asta nu va duce la scăderea delincvenței feminine? În fond, frica...

– Povești! În zilele noastre, toți au tendința să se supraaprecieze. Nimeni nu se consideră atât de bleg, încât să pice în plasa oamenilor legii! Și asta nu e doar o teorie. Ne bazăm pe experiența coloniștilor de pe Marte.

Lish zâmbi, spășită. Marusia râse și ea. Își dădu seama c-o auzea pentru prima dată râzând.

– Accepți ușor înfrângerea! Deduc că licoarea și-a făcut efectul. Și că te poți întoarce în cabinetul dumatăle. Ar cam fi timpul să fie găsită P-Wada – și acum ești specialistă noastră în B-T portare!

Lish înghiți în sec. Descompunerea în plan, recompunerea în spațiu! Și retur! Deși se baza pe același principiu, nu era un proces instantaneu și insesizabil pentru subiect, ca teleportarea, fie ea T-T sau T-B. Își aminti de P-Alf, de furnicăturile care-l sâcâiau, de senzația stranie pe care o avusese privindu-i transformarea. Noroc că el era în aparatul ăla ca un coșciug, de unde nu putea vedea exteriorul, nu se putea vedea nici măcar pe sine. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi înțeles ce se petrecea?

Părăsi biroul Marusiei obsedată de întrebarea asta, chinându-se să-i găsească alte și alte răspunsuri, din ce în ce mai fanteziste, mai bizare...

Când intră în cabinet tocmai și-l închipuia pe Alf scăpând din sarcofag și repezindu-se spre ea, de data asta ca un bărbat real, nu ca o pată dintr-un tablou-închisoare. Așa că țipă când un bărbat chiar se ridică de pe scaun, ieșindu-i în întâmpinare.

– Liniștiți-vă, domnișoară Harb. Sunt Ruy Los, tehnician teleportator. Ne-am cunoscut azi-dimineață.

– Și ce cauți aici? se răsti Lish, cu speranța că era suficient de autoritară, amintindu-și că omul îi era inferior în ierarhia personalului și că nu avea dreptul să pătrundă în biroul ei din proprie inițiativă.

– Îmi pare rău. Tehnicianul nu părea intimidat. Lish sesiză că scuzele erau pur formale. Plănuisem să v-aștept la ieșire, după terminarea programului, dar tevatura asta cu femeia lipsă a transformat totul într-un caz de forță majoră.

„Doamne, ce zi!“ cugetă Lish, detașată, încă sub efectul calmantului băut mai devreme. „Ăsta ce-o fi vrând de la mine?“

– Cred că nu e decât un caz de indisciplină, spuse, și am să le raportez superiorilor...

– Eu, interveni bărbatul cu obraznicie, m-aș feri să pomenesc de indisciplină dacă aș avea o soră în pușcărie!

– Am declarat asta în autobiografia prezentată la angajare, îl înfruntă Lish. N-am nimic de ascuns. Încearcă în altă parte cu șantajul!

O măsură amuzat.

– N-ai ghicit! Am venit să-ți propun ceva, hai să-i zicem ilegal, dar nu e vorba de șantaj, ci de un târg, mai degrabă.

– Nu mă interes...

– Să-i spunem ajutor reciproc. Mai concret, libertatea Shreyei în schimbul colaborării tale!

În ciuda calmantului, Lish se pomeni tremurând.

– Te rog să ieși, domnule Los. Sora mea își va recăpăta libertatea după expirarea termenului de detenție! Iar eu voi menționa în raportul meu de activitate propunerea...

Tehnicianul o întrerupse iarăși, de data asta râzând.

– Te temi de o cursă! Moș Isaac nu mi-a spus că ai putea fi atât de prudentă. Oricum, nu când e vorba de micuța Shreya, al cărei termen de detenție expiră peste patruzeci și nouă de ani! Evident, o nimica toată!

În fond, chibzui Lish, putea intra în jocul lui. Putea să descopere dacă era un provocator, caz în care avea să i-o ia înainte, raportând ea totul. Inspiră adânc și își înfipse unghiile în palme, concentrându-se până ce își învinse tremuratul.

– Ce știi despre Shreya? îl întrebă, pe cel mal tăios ton de care era în stare. Și de unde știi? Cum de ai acces la date secrete? De fapt, cine ești dumneata, domnule Los?

– Poți să-mi spui Ruy. Doar suntem pe cale să intrăm în aceeași oală. Iar Shreya e aici, în placa P11, asta la care ți-e conectat acum cabinetul!

– Sub ce nume? Am citit lista pensionarilor și...

– Sub numele ei. Nu prea se ostenesc să li-l schimbe. Dar nu e pe nicio listă. Măine va sosi la controlul de înregistrare, împreună cu bărbatul care o va declara drept coabitantă.

– Minți, Ruy! îl acuză, triumfătoare. Soră-mea e arestată de un an, nu de câteva zile!

Bărbatul își puse mâna pe a ei.

– Aș vrea, pentru început, să taci și să m-ascuți. Se poate?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

– Shreya a fost în Sanatoriul Experimental, la doctorul Rubovici.

Lish suspină și se lasă moale pe un scaun.

– Nu te speria ca proasta! o repezi Ruy. Ești medic, ce dracu'! Doar știi că experiențele nu periclitizează viața și sănătatea subiecților! Shreya a fost fecundată artificial în T, purtată în B în a patra lună de sarcină, lăsată acolo trei luni și readusă în T, unde a născut un copil sănătos, dar fără aptitudini speciale. Și n-a mai vrut – pentru că așa fost condiționată – să semneze acordul pentru o a doua însămânțare. A fost acuzată de sabotaj și refuz de colaborare, încadrată la politici, sterilizată, și eu am teleportat-o T-B azi dimineață. Rubovici a aranjat totul. Tu o s-o locoportezi B-T (fără retur) și o s-o scoți din cutia aia. Împreună cu însoțitorul ei. Ăla ne interesează. Gândește-te că ai noroc! Pentru că ieșirea din placă se poate face numai prin

locoportatorul din cabinet! Și pentru că moș Isaac e ARZ și n-a vrut să-l scoată el pe omul nostru! Deci, după ce-i vezi în T, îi aduci la postul de teleportare și eu vă expediez pe toți trei într-un loc sigur. Nu riști nimic, înțelegi? Îi condiționezi să te asculte și să pară prăpădiți. Dacă vă întâlniți cu careva, spui că sunt contagioși și trebuie teleportați la Izolare. Cred că e simplu și clar, nu?

Ea se scutură, buimăcită.

– Nu. Nu înțeleg nimic. Ce-i aia ARZ? Ce urmăriți tu, fostul meu profesor și deținutul căruia i-ați plănuit evadarea? Cine sunteți?

– ARZ înseamnă agent cu risc zero. Eu sunt ARM – agent cu risc maxim. Deținutul a fost zvoner de rang I, o piesă de bază în organizația noastră. Cred că ai auzit de OSOO! Organizația pentru Subminarea Ordinii Oficiale!

Lish simți că i se taie picioarele și se bucură că era așezată. OSOO era inamicul public numărul unu, căruia i se pusese dintotdeauna în cărcă tot răul din lume! Totuși, se zvonea că nu existase dintotdeauna, că apăruse odată cu descoperirea teleportării Tridimensional-Bidimensional și cu inaugurarea așa-numitelor Închisori-Plane. Atunci, adică nu cu mai mult de un secol în urmă, omenirea socotise binevenită economia de spațiu, căci toți deținuții de pe planetă încăpeau în trei cuburi în care plăcile-temnițe stăteau aliniate ca volumele dintr-un raft, având grosime numai ca să poată include culoarele de acces, cabinetele și instalațiile de întreținere și deservire. Acestea din urmă plan-portau alimente și creau atât iluzia succesiunii zi-noapte, cât și pseudo-planele care permiteau existența locuințelor și a ascunzătorilor (afurisitele de ascunzători în care adesea nu se putea pătrunde cu video-cercetătorul). Și se considerase bine intenționată ștergerea memoriei „pensionarilor“, care trăiau cu impresia existenței în Tridimensional, într-un Sanatoriu de Recuperare, sub oblăduirea Ocrotitorilor, cei-care-vindecă și cei-care-alină. Și se făcuseră – încă se mai făceau! – bancuri pe seama faptului că toți condamnații erau privați, la propriu, de trei grade de libertate.

Numai Osooiștii echivalau detenția în Plan cu o monstruozitate, îi acuzau pe față pe Coordonatorii Terrei și ai coloniilor Selena și Marte pentru că sistaseră cheltuielile necesare terraformării celorlalte planete, generând astfel penuria de spațiu locuibil, spuneau că există planuri pentru portarea T-B a unor întregi orașe suprapopulate și, mai ales, ucideau copiii cu capacitate de auto-tempo-portare, insinuând că se preconiza folosirea lor în scopul modificării trecutului și al dirijării evenimentelor viitoare.

– Am auzit, răspunse Lish, după aproape un minut de tăcere.

– Și?

– Nu știu dacă sunteți atât de răi cum susțin Oficialii. Nu știu nici dacă aveți dreptate. Nici cu mama nu-ndrăznesc să vorbesc despre asta! Iar acum mi-e frică! Frică să fac ce mi-ai cerut, frică să nu se afle că te-am ascultat, că n-am dat alarma în clipa în care ai pronunțat inițialele alea!

– Mai gândește-te, spuse Ruy, atingându-i iarăși mâna, cu blândețe. Nu te pripzi. Hotărăște-te abia când o vei vedea pe Shreya. Și nu te osteni să-i pui întrebări. E condiționată să uite, când va păși în cabinetul ăsta, chiar și întâmplările zilei de azi. Privește-o doar și gândește-te cum va fi să-mbătrânească aici, sub ochii tăi, cum va fi să o B-T-B locoportezi din patruzeci în patruzeci de zile, ca pe o deținută oarecare, cum o să te considere ea doar cea-care-vindecă, adică o Ocrotitoare inaccesibilă, poate chiar una antipatică! Gândește-te că, în ziua pensionării tale, Shreya va mai avea de vegetat încă douăzeci și patru de ani în „tabloul” ăsta, în Valea dintre Munții Stâng și Drept, între Palatul Ocrotitorilor și Cascada-fără-fund. Gândește-te bine!

Alf privi Cascada-fără-fund ceasuri întregi. Ascultă bocetul apocaliptic al apelor prăvălite și le închipui ca pe o năvală de lacrimi argintii – până ce luna dispăru dincolo de munte, luându-le strălucirea. Atunci se dezlipi și el de Zidul Invizibil, cel menit să împiedice vreun amnezic disperat să-și ia zilele, sărind în vârtej. (Se spunea că tot pentru protecția lor erau și zidurile de sus, de pe piscurile din dreapta și din stânga, ca nu cumva să se azvârle sau să alunece în prăpastia bănuită de cealaltă parte.)

Porni agale prin valea adormită. N-avea chef să se întoarcă în casa pustie. Pentru că Shry cea ascultătoare plecase. Îi explicase că trebuia să plece cu Jix, să îl asculte orbește. Fusese ușor s-o convingă că astfel îi făcea lui, lui Alf, o mare bucurie! Ea aruncase cearșaful, îl lăsase pe Jix să-i pipăie sânii, coapsele, în timp ce îi zâmbea lui Alf, convinsă că lui scena îi făcea plăcere, apoi se îmbrăcase și plecase de mână cu matahala, fără împotrivire.

Cu gândul dus, Alf ajunse lângă Palatul Ocrotitorilor. Apoi observă că mijeau zorii și că din chilia unui ochi-care-alină ieșea cineva... O femeie. Wada!

Văzând roșu înaintea ochilor, se repezi la ea și i se propti în față.

– Ce-ai făcut?! Muiere fără minte!

Ea își plecă ochii.

– M-am temut. Știi că mi-e frică de întuneric. Și de liniște. Din văgăuna în care m-ai ascuns nu se zărea luna. Am ieșit. Am văzut umbrele copacilor. Erau o împletitură hidoasă! Și a trecut o pală de vânt, și s-au zbatut! Parcă erau vii și-ncercau să mă înșface! Am fugit în văgăună și am încercat să dorm. Am visat monștri! M-am trezit țipând și strigând-o pe mama. Știi, Alf, nu-mi amintesc de mama. Poate a murit. Poate nici n-am cunoscut-o...

Pe urmă am ieșit iar. Luna începuse să coboare. M-am temut c-o să-
nnebunesc când o să fie beznă. Că, dacă n-o să-mi pierd mințile în prima noapte, o să mi se-ntâmplesă sigur într-una dintre celelalte, într-una dintre multele nopți de singurătate pe care le aveam înainte! Și m-am gândit că poate tu n-o să mai vii, că n-o să-ți mai pese, că ești vrăjit de fata aia pe care ai adus-o acasă!

Alf se pocni peste frunte și râse. Îndelung, ținându-se cu mâinile de burtă.

Wada îl privi speriată. Pe urmă oftă a resemnare, se așeză pe o piatră, își sprijini bărbia în pumni și așteptă, răbdătoare.

– Nu mai am fata, proasto! spuse el, încă hohotind. Jix ne-a văzut și ne-a urmărit. I-am dat-o lui, ca să nu ne trădeze. Adică am dat mărgăritare porcilor! De dragul tău, idioato! De unde să știu c-or să te apuce spaimile și-o să ți se năzară să te spovedești – să te nenorocești! Să ne nenorocești, adică!

– Despre tine n-am pomenit, îl contrazise femeia. Am zis că m-am ascuns singură. Și cel-care-alină a fost bun cu mine. Mi-a spus că n-are rost să-mi fie teamă, că îmi amână programarea la control cu trei zile, ca să am răgaz să-mi vin în fire. Și c-or să mă mute într-un loc unde-o să fiu bine îngrijită. Și că toate femeile care au născut s-au vindecat și s-au întors în lume!

Alf se ghemui lângă ea.

– Proasto, spuse, pronunțând ocară ca pe o alintare. Astea le știai dinainte! Ocrotitorii le-au debitat dintotdeauna!

– Dar nu intrasem niciodată la un ochi-care-alină! Mi-a spus-o altfel. Am simțit că nu minte!

El o privi încurcat. Rată o încercare de zâmbet, apoi înălță din umeri și-i mângâie părul.

– Hai acasă, Wada! Să dormim și să visăm că tu ai dreptate!

„Și că Shry nu m-a mințit“, adăugă pentru sine. „Că unul dintre Ocrotitorii ăștia afurisiți chiar o să m-ajute!“

După ce aflase de spovedania Wadei, Lish rămăsese în cabinet. Și dormise. Nu mult, dar destul ca să o viseze pe Shreya. O Shreya cu

douăzeci de ani mai bătrână, căpătând volum în timp ce îi cerceta ea organele interne, de parcă ar fi studiat o cultură de microbi sub microscop. Apoi, în loc să redevină plană, Shreya crescuse, spărgând placa P11 și pereții cabinetului, dărâmând închisoarea. Fericită, Lish aplaudase, și atunci Shreya începuse să se dezumfle încet, fâsâind.

Imediat ce se dezmeticise, cercetase lista activităților din ziua aceea. Controlul de înregistrare figura ultimul, și dimineața trecuse târându-se ca melcul. Lish fusese tot timpul cu gândul dus, când amintindu-și visul, când imaginându-și momentul în care avea să-și revadă sora.

Când Shreya apăru în sfârșit – și o privi, aidoma tuturor celorlalți, ca pe o străină care le părea, fără să știe de ce, diferită – Lish nu simți nici bucurie, nici durere. La început o sperie lipsa emoțiilor, faptul că se simțea ruptă de cele văzute, ca și cum ar fi asistat la o holoproiecție plictisitoare. Pe urmă o năpădi furia și înțelese că o scotea din sărite mutra de idiot a tipului care o însoțea pe Shreya și care spusese că se numea P-Jix. Ce naiba, pentru individul ăsta tâmp se agita temuta OSOO?

În fine, n-avea importanță! Importantă era doar șansa oferită Shreyei!

Își regăsi calmul. Și le zâmbi celor doi, arătându-le cabina:

– Intrați împreună! Trebuie să fiu sigură că sunteți compatibili. Acces permis!

Pe urmă, în loc să le urmărească transformarea, dirijă spre ei un flux intens de unde condiționate.

Și abia când o văzu Shreya lângă ea, când putu să o atingă, fericirea și spaima o cuprinseră deopotrivă, și nu știu care din ele îi silea inima să se zbată înnebunită.

Deschise ușa cabinetului și le făcu semn s-o urmeze. Se supuseră, apatici ca două momâi muribunde. Și așa merseră în urma ei, pe culoarele pustii, până la postul de teleportare.

– În sfârșit! îi întâmpină Ruy. Începusem să fiu îngrijorat!

Lish vru să-i explice că o condiționare nu se face cât ai bate din palme, dar tehnicianul dădu cu ochii de Jix înainte ca ea să deschidă gura.

– Sfinte Sisoie! Da' cu ăsta ce-i? De ce mi l-ai adus pe ăsta?

– E omul tău! se burzului Lish. Coabitantul Shreyei!

– Băga-mi-aș... ! sudui Ruy. Nu-i ăsta! Nu ăsta trebuia să fie! Cum mă-sa s-o fi făcut încurcătura asta?

– Nu știi! țipă Lish. Și nu mă interesează! Eu am făcut ce mi-ai cerut. Iar tu teleportează-ne odată! Avem timp să ne lămurim când o să fim în

siguranță!

– Nt! se strâmbă Ruy. Trebuie să-i duci înapoi, ca să nu stârnim bănuieli. O scoatem pe Shreya altădată, împreună cu zvonul nostru.

– Nici nu mă gândesc! Crezi că sunt dispusă să risc în fiecare zi? N-ai decât să duci bărbatul înapoi! Pe noi două scoate-ne de aici! Doar ai promis, fir-ar să fie!

– Domnișoară Harb, fii rezonabilă, te rog! Era vorba să ne ajutăm reciproc, înțelege că nu se poate să ne lași baltă! Uite, nici nu e nevoie să defilezi iar cu ei pe coridor. Du-te singură. Îi teleportez eu în secțiunea bidimensională a cabinetului. Spune-mi doar cum să le anulez condiționarea.

Cu ochii sticlind a triumf, Lish surâse:

– Mă tem că n-ai de ales, Ruy. Condiționarea li se anulează doar în timpul teleportării T-T. Mi s-a părut soluția cea mai simplă și acum înțeleg c-a fost cea mai deșteaptă!

– Și eu mă tem că n-am de ales. Păcat că n-ai găsit o soluție mai proastă, oftă Ruy și apăsă butonul de alarmă.

– Ce faci?! urlă Lish.

– Salvez ce se mai poate: adică pe mine, apucă el să răspundă înainte ca patru gardieni să dea buzna.

– Ce-i? întrebă cel cu însemne de șef.

– Domnișoara doctor insistă să-i teleportez pe ăștia doi. Dar mi-a dat coordonate false. Nu-i vorba de un spital, ci de un punct de pe autostradă!

– Teleportează-i pe ăia doi în Sanatoriul Experimental, la secția Decondiționare, ordonă Marusia Grovko.

Ruy se înclină respectuos și ieși, zâmbind pe sub mustață. „Drăgălașii de la Sanatoriu se vor trezi cu doi pacienți gata decondiționați și-i vor înjura de mama focului pe idioții de la închisoare!“ Râse singur, surprins de sine însuși, de propria sa capacitate de a se amuza după un eșec stupid, de care, mai mult ca sigur, OSOO avea să-l facă răspunzător. „Dar nu mă vor înlătura.“ Aveau încă nevoie de el, pentru că era „curat“. Și așa avea să rămână. Din fericire, afurisiții de doctori știau cum să-și închidă mintea în fața sondei psi. Puteau să le șteargă memoria, dar ceea ce conștientul lor nu voia să dezvăluie se ducea pe apa sâmbetei odată pentru totdeauna! Cât despre posibilitatea ca Lish să vrea să-l trădeze... Ei bine, asta nu ar fi îmbunătățit situația ei nici cât negru sub unghie! Și nu se temea de dorința idioată de a ucide și capra vecinului, nu după ce recunoscuse în ochii ei

privirea jucătorului care și-a mizat viața pe o singură carte și căruia înfrângerea i-a ucis până și setea de răzbunare!

După plecarea tehnicianului, Marusia studie îndelung chipurile celor convocați de urgență în biroul ei confortabil. Asta îi luă ceva timp – de fapt adunase tot personalul închisorii. Nu putea să nu-și facă reproșuri fiindcă nu cercetase destul de minuțios fizionomia noii angajate. Poate atunci ar fi descoperit ceea ce acum era sigură că nu deslușea la ceilalți, adică un cât de vag semn care să trădeze predispoziția spre indisciplină, refuzul obedienței și intențiile răuvoitoare.

Relativ mulțumită, li se adresă pe tonul poruncitor la care renunța rar, căci nu se întâmpla în fiecare zi să-i înmoaie ceva inima așa cum o făcuseră tinerețea și deruta lui Lish cu nici douăzeci și patru de ore înainte:

– În P11 s-au petrecut lucruri dubioase. Vreau să fie măturată placa – în întregime! – cu un fascicul de unde psi! Să dispară din mintea pensionarilor de-acolo tot ce nu ține de rutină! Și să fie chemat un complet de judecată pentru doctorița Harb! Urgent, pentru că e periculoasă! Părea neajutorată ca un ied, și n-a avut nevoie nici de doua zile ca să organizeze o evadare!

De trei nopți dormea singur. Wada plecase să nască într-un loc mai sigur. Și era rău fără ea! Avea vise ciudate, în care cel-care-vindecă se transforma mereu: acum era bărbatul știut, acum contururile i se învâlmășeau și se recompunea ca femeie, tânără și frumoasă, așa cum Wada nu fusese niciodată. Așa cum în valea aia nu fusese niciuna, niciodată. Adică... acum era una. De două zile. Nu se materializase așa, ca toată lumea. Venise odată cu Jix, când ăla se întorsese de undeva, de la un tratament special, despre care nu era în stare să dea amănunte. Ceilalți numiseră imediat fata medicamentul lui Jix, iar Alf se întreba dacă toți sufereau ca el când își imaginau minunea aia contopită cu bruta mătăhăloasă!

Poate, își spusese Alf, poate că visul lui era profetic. Tocmai auzise că bătrânul vindecător fusese schimbat; nu cu o femeie, dar, oricum, cu unul mai tânăr!

Părăsi piațeta satului dornic să bată cărările muntelui, singur cu gândurile lui. Îl ispitea ideea unui control la cerere. Simțea nevoia să-și povestească visul. Poate era un pas spre vindecare, o șansă de întoarcere în lumea celor cu mintea-ntreagă!

Sau – cine știe? – poate era mai bine să-și deschidă mai întâi sufletul și mintea în chilia unui ochi-care-alină...

În fața lui, aerul se învolbură deodată, formând un turbion șuierător. Încremeni. Știa despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape, încât să-l poată atinge doar întinzându-și mâna.

Pe urmă totul se termină brusc, ca de obicei. Lângă el stătea o femeie. Tânără. Nu atât de fragedă ca miraculosul medicament al lui Jix, și totuși... i se părea cunoscută!

I se părea cunoscută pentru că semăna leit cu alter-ego-ul vindecătorului din vis. La dracu'!

– Ia te uită! exclamă dezinvolt, în loc de salut. Ce naiba cauți în iadul ăsta, fetițo?

Ea îl fixă, zăpăcită. El îi zâmbi încurajator, apoi o ocoli cântărind-o cu ochi de expert.

– Poate vrei să știi unde-ai nemerit? E un sanatoriu pentru amnezici, fetițo, așa că e inutil să-mi povestești că nu știi cine ești și de unde-ai apărut!

Îi prinse încheietura mâinii stângi și citi caracterele implantate înainte ca ea să și-o smucească, speriată.

– P-Lish. Așa or să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ți spunem doar Lish. Și eu o sa te strig tot așa. Îmi place! Și tu îmi placi! Ține minte asta, pentru că o sa locuiești la mine, înțelegi?

Ea scânci, privind undeva, în spate. Alf se întoarse și, înainte ca lovitura să-l doboare, desluși, cu coada ochiului, un bărbat cu o bâtă.

Lish tipă. Celălalt îi luă mâna.

– Nu te teme! Cu mine o să-ți fie mai bine decât cu Alf, să știi! Oricine ți-o poate spune! Iar tu o să ai grijă să nu spui nimănui că el te-a atins primul!

– Alf? se miră ea. Știi, îmi amintesc ceva. Parcă s-a întâmplat adineauri. Nu știu unde eram, dar un bărbat m-a împins într-o cutie și mi-a spus: „Încurajează-l pe Alf. Deocamdată e tot ce pot să fac pentru el – și pentru tine!”

SLUJBĂ TEMPORARĂ

Imitând perfect zorii, lumina artificială creștea încet, inundând cușeta lungă și îngustă – un soi de sicriu la scară mărită.

Ramsey începu prin a se foi în somn, neliniștit. Pe urmă încetă să mai sforăie, își trase pătura până în dreptul frunții – și sfârși prin a o arunca. După care deschise ochii, întinzându-se și căscând zgomotos.

În aceeași clipă, în colțul din stânga sus al plafonului se aprinse afișajul orar: 6:30:24 AM.

Ramsey oftă din rărunchi. Indiferent de anotimp, pentru pensionarii giganticului fagure care era clădirea Asistenței Sociale, soarele răsărea la aceeași oră. Și, imediat, ecranul mural din fața patului era animat de curgerea listelor cu oferte de serviciu, repetate obsedant.

Ramsey le privea rareori cu atenție. Într-un fel, îi plăcea viața de șomer; când era în toane bune, se simțea în stare să susțină până în pânzele albe că lipsa de griji compensa, cu vârf și îndesat, monotonia și constrângerea. Dar mai erau – destul de des! – și momentele rele, când îl enervau cumplit și lipsa de sens a trezirii la oră fixă, și pasta hiperhrănitoare, dar insipidă și fistichiu colorată, care sosea în cușetă de trei ori pe zi, la intervale inuman de riguros respectate, și contul personal care nu conținea decât infima sumă necesară acoperirii taxelor de transport prin megalopolisul pe care-l bătea și-n lung și-n lat, și-n sus și-n jos, zgâindu-se nu numai la afișajele exterioare ale diverselor corporații, ci și, la fel de inutil, la vitrinele magazinelor. De fapt, le prefera pe cele din urmă. Hologramele produselor, care defilau răsucindu-se, spre a-și dezvălui toate tainele în fața ochilor, cel mai adesea indiferenți, ai potențialilor cumpărători, îl amuzau mai mult decât perindarea posturilor disponibile, destinate, aproape în exclusivitate, unor persoane experimentate, prezentabile și, mai ales, care să nu fi depășit vârsta critică de patruzeci de ani standard. Aceeași limită de vârstă apărea, obsedant, în toate ofertele de serviciu pe care, prin bunăvoința Coordonatorilor Asistenței Sociale, ecranele murale individuale le afișau

nonstop, atâta vreme cât cușeta era ocupată, iar ocupantul – în stare de veghe.

Ramsey își pierduse slujba de un an – avusese ghinionul ca trustul apicol al cărui angajat era să dea faliment pe neașteptate – și, cu două săptămâni în urmă, își sărbătorise a patruzeci și treia aniversare – dacă sărbătorire însemna să bei în neștire, într-o speluncă întunecoasă, murdară și îmbâcsită de mirosuri grețose, în contul unui magnat pervers, dar generos la beție.

De mult visata vârstă a pensionării, când avea să devină stăpânul unei rente modeste, însă suficiente pentru un trai decent, pentru satisfacerea unor capricii mărunte și, în primul rând, pentru dobândirea mult râvnitei independențe, îl mai despărțeau doisprezece ani standard, doisprezece ani de amară dependență de Organizațiile Carității și Asistenței Sociale.

În dimineața aceea, o asemenea perspectivă avea darul să-i arunce la o distanță astronomică orice fărâmbă de bună dispoziție. Cum altfel, când, în seara precedentă, renunțase de bună voie la cină – dacă, timp de cincisprezece minute, nimeni nu atingea bolul cu hrană, acesta era săltat de brațul colector, factotumul cușetei, și aruncat în convertorul pentru deșeuri. Sperase să dea peste vreun tip cu cont gras, care să fie destul de abțiguit – de abuz sexual, alcoolic sau halucinogen – ca să-i ofere măcar un bifttec sintetic și un pahar de vin reciclat. Dar avusese ghinion; vagabondase zadarnic, riscând să fie arestat, până după miezul nopții, când somnul și dezamăgirea îl goniseră de pe străzile din ce în ce mai pustii.

Așa că oftă din nou și se strădui să se concentreze, focalizându-și nu numai privirea, ci și atenția, asupra ecranului bine informat.

Tocmai se scurgeau ofertele de slujbe temporare. Nu așa ceva își dorea Ramsey, totuși se decise să le urmărească; auzise, din surse relativ sigure, despre câteva cazuri în care un post temporar se transformase, datorită zelului ocupantului, într-unul garantat pe durată nelimitată.

Și, incredibil, dar adevărat, efortul i-a fost răsplătit chiar de al șaptelea anunț, ale cărui litere licăreau palid, destul de greu lizibile:

Locuri de muncă, în număr nelimitat, în industria apicolă de pe BEATA, pentru bărbați sănătoși, între 16 și 55 de ani standard. Durata între trei luni și un an standard, salariul mediu lunar 5500 unități de credit. A se adresa cererea dlui Joseph Kran, la sediul Corporației T.S.T.

Fără să ezite, Ramsey apăsă tasta 7 a telecomenzii – și din fanta de sub ecran alunecă o folie din cea mai ieftină plastofibră. Brațul colector o prinse

din zbor și i-o întinse, așteptând răbdător ca el să catadicsească să o ia.

Simultan, ecranul se întunecă. Își îndeplinisese misiunea de afișaj de oferte, acum era pregătit să-i prezinte utilizatorului, la cerere, orice amănunte sau date suplimentare.

Ramsey luă plastofolia și o studie intrigat. Părea să conțină anunțul care-i trezise interesul, dar atât de slab imprimat, încât descifrarea era aproape imposibilă. Nervos, mai lovi de vreo trei ori tasta 7 – și căpătă tot atâtea folii cu nimic mai bune decât prima!

Mormăi o sudalmă adresată deopotrivă Coordonatorilor Asistenței Sociale și fabricanților aparaturii de proastă calitate, după care se hotărî să expedieze foliile pe adresa celor dintâi. Dar se opri în ultimul moment, străfulgerat de o idee, și apăsă tasta 6. Primi imediat o plastofolie pe care al șaselea anunț – ceva despre un octogenar în căutare de infirmieră – era gravat ireproșabil.

Cu un suspin, îndesă toate foliile cu anunțul șapte într-unul din buzunarele costumului său de exterior. Și observă că mâinile îi tremurau, ca întotdeauna când era emoționat sau când îi era teamă. Teamă de imensul risc pe care tocmai începea să-l bănuiască în spatele acelui post, despre care inițial crezuse că i se potrivea ca o mănușă.

„Poate e o defecțiune legată exclusiv de tasta 7“, își spuse și, ceva mai liniștit, solicită informații suplimentare, pe care ecranul transformat în enciclopedie i le oferă cu promptitudine:

BEATA – a doua planetă a stelei G.C.12A (stea de tip G din zona centrală a galaxiei, sectorul 12A), presupusă de tip terestru, având prioritate în planul de explorare în vederea colonizării.

*Corporația T.S.T. – Corporația de Transport Spațio-Temporal.
Coordonatele sediului central: x12, y27, z15.*

Joseph Kran – funcționar de rang III al Corporației T.S.T.

„O slujbă defazată temporal!“ se convinse Ramsey, punând cap la cap cele aflate – și își prinse fruntea în mâini, parcă încercând să pună stavilă caruselului de temeri și speranțe care-i învârtejea mintea înfierbântată.

Slujbele defazate temporal! Auzise câte ceva despre ele, dar le crezuse doar o altă gogoriță a lui Clive, tânăra pușlama care, imediat după majorat, fără să fi făcut vreo tentativă de angajare, alesese șomajul.

– Voi aștia, leșinații după angajare, sunteți cele mai idioate creaturi care pot exista! Ai potol și culcuș? Ai! Nu-ți ajunge, boierule? Mai vrei și distracții? Păi ce, acum nu ne distrăm, tataie?

Clive repeta asta ori de câte ori el și Ramsey se cuplau, prestând în comun „servicii“ nocturne clandestine. Dar despre slujbele defazate temporal pomenise o singură dată. Ramsey își amintea foarte bine. Se lipiseră amândoi de o băbătie obeză, care îi cinstise cu un cocteil „Adio, mamă“ pe săturate și îi trăsese într-un separeu de lux, unde o despuiaseră prefăcându-se excitați de osânza ei fleșcăită și o trântiseră icnind în patul larg, după care ea adormise ca un prunc, cu deosebirea că sforăia vârtos și multiplele falduri de grăsime îi tresăltau spasmodic, ca marea frământată de furtună. Respirând ușurați, se tolăniseră de-o parte și de alta a mormanului de carne asudată, Ramsey sorbind tacticos ultimele picături de cocteil, iar Clive dând, când și când, bobârnace sânilor lăbărțați, atârând ca niște otrepe – ceea ce îi dăruia posesoarei lor vise plăcute sau, cel puțin, așa dădea de bănuț expresia ei radioasă. Atunci Clive începuse să vorbească pe neașteptate, cum i se întâmpla adesea, și, deși convins că fabulează, Ramsey îl ascultase, ca întotdeauna, cu plăcere.

– Prin toată rețeaua informațională a Asistenței Sociale bântuie anunțuri de slujbe defazate temporal. Pe bune! Cică e un virus infiltrat de gagii din viitor, o chestie prea deșteaptă ca să-i poată veni de hac vreunul de-ai noștri! Au infestat chiar și rețelele marilor corporații, chiar eu am văzut un anunț dubios, acum trei zile, pe afișajul ălor de la „Dreams & Hopes“. Da’ nu l-am citit tot, am șters-o repede. Cine află multe moare curând! Așa că, mormânt, tataie, să nu dea dracu’ să ciripești ceva!... Cum îți spuneam, defazatele sunt listate printre slujbele temporare, cu numărul trei, șapte sau treisprezece; și când comanzi o copie, s-o ai la buzunar, primești o mizerie prost imprimată. Dacă ești fraier, reclami la „Deranjamente“ și vine imediat un șmecher care se face că-ți repară ecranul – la timp ca să poți afla că ești așteptat urgent la clinică, pentru un oarece vaccin, o banalitate. Tu, de bună credință, te duci – și ăia-ți spală puțin creierașii, cât să uiți c-ai auzit vreodată de slujba cu bucluc. Mă rog, n-ar fi cine știe ce pagubă dac-ar fi meseriași și ți-ar șterge numai bucățica asta, da’, cârpaci cum sunt, mai spală câte ceva. Vreau să zic că ești norocos dacă uiți doar cum te cheamă; eu am văzut un tip care nu mai știa să vorbească și altul care mergea de-a bușilea! Da’ asta e pățanie de fraier – ține minte, tataie! Unu’ doxat nu cere niciodată copie după așa ceva! Și dac-o face, cine știe cum, la beție, ori tace chitic – cu puțin noroc scapi, nu verifică tocmai memoria ecranului tău la controlul periodic –, ori, dacă se știe ghinionist, își pierde urma! Nu te zgâi

la mine, nu e imposibil! Ajunge să capeți defazata și ești ca și mort, ești dispărut din lumea asta!

„Să capăt defazata!“ își spuse Ramsey. Nu avea de ales, după ce solicitase patru copii și informații detaliate, tocmai el, care nu mai acționase asupra ecranului niciodată!

„Prima ofertă de serviciu care tentează e întotdeauna înregistrată; înregistrările se verifică săptămânal și un specialist acordă, gratuit, sfaturile și încurajările necesare.“ Era una dintre prevederile Regulamentului de Ordine Interioară pe care Ramsey și le amintea cu exactitate. Cuvânt după cuvânt, așa cum îi veneau în minte și cele pe care le mai spusese Clive:

– Treaba e nasoală, tataie! E tentativă de modificare a prezentului! Dacă te prind că umbli după defazată te internează la „Iresponsabili“! Acolo unde ți se răzuiește, intenționat și la marele fix, tot ce ai în tărtăcuță! Și ești reeducat complet – în prima lecție te-nvață cum să te piși în oliță!

„Încurcătura dracului!“ cugetă Ramsey, începând să se îmbrace. „La urma urmei“, se îmbărbătă, „cine nu riscă nu câștigă!“. Pentru că era ceva de câștigat sau cel puțin așa spusese Clive.

– Tataie, la ăia care sunt, dacă-nțelegi tu, urmașii urmașilor noștri, munca unui an standard e munca de-o viață. Pe urmă, pensionarea! Fără șomaj, fără Asistența Socială! Da’ nu pensia prăpădită pe care-o ridici tu-n slăvi când îți stropești mințile cu spirtoase măsluite! Copiii-s boieri, boieri adevărați, tataie, poți pricepe? Boier poți să fii și tu, numa’ să vrei să rămâi pe-acolo după ce termini treaba, zisă „murdară“ pentru obrazul lor subțire, da’ tocma’ bună pentru noi, strămoșii!

La naiba! De ce nu-l întrebase pe Clive de unde le știa pe toate? De ce le crezuse numai niște născociri idioate?

O clipă, Ramsey se simți tentat să-l caute, să-i ceară explicații și, mai ales, sfaturi. Dar asta însemna să piardă timp! Și apoi, chiar dacă ar fi avut tot timpul din lume, ceva îi spunea că nu-și găsisese în Clive genul de prieten căruia să-i plângă pe umăr, împărtășindu-i toate secretele. Ar fi fost o prostie! Era mult mai bine s-o facă pe niznaiul, să-l caute, pur și simplu, pe Joseph Kran, ca și cum Clive nu i-ar fi spus niciodată blestemata aia de poveste, ca și cum, din informațiile solicitate, n-ar fi dedus că povestea era adevărată... Și putea pretinde că nu i se păruse important să anunțe de urgență o defecțiune minoră a tastei 7 – asta dacă, Doamne ferește...

Voi să părăsească cușeta, dar se răzgândi. Se întoarce și începu să înghită repede, mai mult în silă, micul dejun – pasta, de data asta liliachie, cu care

distribuitorul automat tocmai umpluse cu vârf bolul potrivit sub robinet de îndatoritorul braț colector.

„Nu se știe când, ce și unde o să mai mănânc“, gândi, mulțumit că îngurgitase totul. Și ieși, acum excitat de ideea că se băgase în ceva pe lângă care micile lui escapade nocturne erau o joacă nevinovată.

Câteva secunde mai târziu, unul dintre numeroasele ascensoare ultrarapide îl depuse în Sala Comună, care i se păru mai plină ca niciodată. Brusc, îl înspăimântă gândul că, înainte de a ieși în stradă, trebuia s-o străbată de-a curmezișul, strângând mâinile întinse, răspunzând salutarilor, parând glumele deșănțate cu altele pe măsură și făcând pe dracu-n patru ca să refuze, fără să jignească pe nimeni, orice propunere de hoinăreală în grup și orice invitație la vreun joc stupid, cu miză puerilă. Și toate astea în timp ce, în buzunarul de la piept, cele patru plastofolii păreau să-i preseze inima care-i zvâcnea, înnebunită.

Aproape reușise – mai avea doi metri până la ușă – când Clive răsări deodată de după un mulatru lat în spate.

– Vasăzică, tataie, începu să turuie înhățându-l de braț și târându-l grăbit afară, azi n-ai sărit dejunu’! Se vede c-ai avut o noapte proastă! Da’ bucură-te, am un pont pentru tine! Și încă gratis, boierule, pen’ că-mi ești simpatic...

– Mulțam, puștiule, făcu Ramsey încercând să scape din strânsoarea celui alt, da’ spune-mi-l deseară! Acu-s grăbit. Tare grăbit, pe bune!

– Mai las-o, rânji Clive. Nu-ți poți permite tu un sfert de ceas?! Atât ne-ajunge să ne facem testamentu’!

– Ce... ce, ce spui? tresări Ramsey, simțind neliniștea urcându-i dinspre stomac către creștet și coborând odată cu sângele ce-i părăsea obraji.

Clive se strâmbă, râzând în rafale scurte.

– Ce dracu’ mi te sperii așa, tataie? Ce, te-am anunțat că ești pe moarte? Stai să-ți explic, i-o chestie deșteaptă! Mergem să facem din Organizațiile Asistenței Sociale unicu’ nostru moștenitor și...

– Ești cretin! șuieră Ramsey, neștiind prea bine dacă era furios pe sine însuși, fiindcă se lăsase pradă unei spaime neîntemeiate, sau pe Clive, care-l făcea să piardă timp prețios cu ideile lui bizare. Ce să moștenească Asistența Socială de la noi, tembelule, când amândoi trăim din mila ei?

– Ei, vezi, tataie, oftă tânărul, cu falsă compătimire, vezi ce face bătrânețea din om? Ți-e silă să gândești! Dar pensia care-o să vină? Bani ce

ți se cuvin de drept! Cui rămân ăștia, tataie, dacă te cureți înainte s-apuci să-i dai soarelui cinzeci și cinci de târcoale?

– Ascultă, puștiule, se burzului Ramsey, cred c-ai avut și tu o noapte proastă! Durata minimă de viață e de șaptezeci de ani, și-n vremea asta riscul de accidentare mortală e de unu la un milion, n-ai învățat la școală?

– O fi, tataie, da' numa' pentru ăia vaccinați cu regularitate...

– Păi suntem vaccinați, tâmpitule, nu știi?

– Taci dracului, tataie, se înfurie Clive, taci și lasă-mă să termin! Numa' beat ești în stare să asculți ce-ți spune omu'? Suntem vaccinați, da' n-o să mai fim de-acum încolo! Dacă faci din Asistența Socială unicu' tău moștenitor, prezentarea la vaccinare devine facultativă. Nu te mai cheamă ei când vor, nu mai au sub ce pretext să-ți injecteze porcăriile care-ți clătesc creierii sau te condiționează într-un fel sau altu'! Pentru că șase din zece adulți sunt condiționați, asta e limpede, chiar dacă nu se învață la școală! Și, ascultă-mă pe mine, cu cât ești vaccinat mai puțin, cu atât trăiești mai mult – dacă știi să te ferești de accidente.

„Doamne“, se înfioră Ramsey, agățându-se de o idee, „oare chiar e ziua mea norocoasă?“

– E chestie legiferată de mult, continuă Clive, da' nu se dă publicității. Ai auzit de legile pentru Aleși – alea pe care le afli singur? Trebuie să faci dovada că ești descurcăreț, tataie, asta-i tot!

– Păi, făcu Ramsey, străduindu-se să pară cât mai șovăitor cu putință, e-o treabă la care-ar trebui să chibzuiesc...

– Să chibzuiesc..., îl îngână Clive, bâiguind ca un boșorog ramolit. N-ai nimic de pierdut, nici măcar dreptul la vaccinare. N-or să te gonească nici de la aia care-o să fie deseară! Da' tu chibzuiește, tataie, chibzuiește pe îndelete... La ce-oi fi vrând eu să-ți fac bine cu de-a sila?

Ramsey mormăi ceva ce aducea a scuză, apoi adăugă, bănuitor:

– Da' de ce faci tu asta pentru mine? Și încă gratis, puștiule, nu așa spuneai?

– Ăăă..., ezită Clive. Înțelegi, unu' din noi o s-o facă primu' și o să-i povestească ăluilalt tot ce i s-a întâmplat, dacă nu i s-a făcut vreun test, vreun implant, dacă nu i s-a cerut să semneze ceva ambiguu, mă rog, orice ar putea fi dubios...

– Pușlama prefăcută! Ai noroc că azi am chef să risc! Unde trebuie să intru?

– Acolo, spuse Clive, arătându-i cabina misterioasă de vizavi – cea fără nicio firmă și în fața căreia nu era coadă niciodată.

Ramsey habar nu avusese că era tocmai intrarea cabinetului unui notar public specializat în reglementări testamentare. Pironit locului, își plimbă privirea nedumerită de la Clive la cabină și de la cabină la Clive până când acesta, pierzându-și răbdarea, îl înhăță iarăși de mână și îl duse, ca pe un orb, până în fața intrării.

Abia acum Ramsey se învioră, acționează cu stânga ușa care glisă rapid, iar cu dreapta îl îmbrânci înăuntru pe Clive. Înarmurit din cauza surprizei, tânărul nu scoase nici măcar un sunet în timp ce podeaua prindea să coboare în viteză, ducându-l spre cabinetul subteran.

„Eu sunt pușlamaua prefăcută – pentru că eu sunt fraierul care și-a umplut buzunarul cu copii după defazată!“ se simți Ramsey dator să recunoască, măcar față de sine însuși, oferindu-și totuși și o firavă scuză, în timp ce striga în urma lui Clive:

– N-o să poți spune că ai intrat din greșeală. Fiindcă n-o să ai nas să te-ntorci, drept client serios, după ce-o să ies eu de acolo!

Dar nu ar fi vârat mâna-n foc că tânărul îl auzise, căci ușa se închisese aproape imediat și cuvântul „Ocupat“ apărui inscripționat în partea ei superioară.

Clive reveni mai repede decât se așteptase Ramsey și îi zâmbi mânzește, fluturând un mic dreptunghi de plastofolie sângerie.

– A mers strună, tataie! Cu asta anulez orice invitație la vaccinare. Și nu-i nimic dacă o pierd; capăt una la fel de la fanta distribuitoare a oricărui terminal care recunoaște amprente. Numa' că tu, tataie, mi-ai făcut o figură nasoală. Ai grijă, am să ți-o plătesc! Curând!

Rânji, îi întoarse spatele și se îndepărtă fără grabă.

„Aiurea, puștiule! Dacă o să capăt defazata, n-o să mi-o plătești niciodată!“ cugetă Ramsey și, râsuflând ușurat, intră în cabină.

Pe urmă totul se desfășură ca într-un joc în care toate atuurile îi fuseseră servite.

Notarul îi ceru numele și codul, îl identifică imediat și comandă actul care alunecă din fanta distribuitoare după câteva secunde. Ramsey semnă și primi dreptunghiul sângerieu. Cu el în buzunar, alături de cele patru copii incriminatoare, se îndreptă apoi, sperând că părea calm, spre ghișeul „Deranjamente“ din clădirea Asistenței Sociale. Acolo vârî unul dintre

anunțurile prost imprimate sub nasul operatoarei de serviciu, o fetișcană încă frumoasă, deși ochii încercănați îi trădau dependența de halucinogene.

– E clar că ecranul dumneavoastră e defect, surâse ea, după ce îi ceru numele și numărul cușetei. Dar se va remedia până-n prânz, vă asigur!... Mă întreb doar dacă s-a defectat înainte sau după ce v-a înștiințat că sunteți programat la vaccinare peste... – înălță capul și privi afișajul orar – peste șapte minute. Știți, aveți o restanță, e vorba de vaccinul anti...

În loc să asculte denumirea pompoasă și îmbârligată, Ramsey scoase dreptunghiul sângeriu și îl propti în fața ochilor fetei. Ea rămase o clipă descumpănită, apoi își regăsi zâmbetul standard.

– În cazul ăsta, nu sunteți obligat să vă prezentați. Dar sper să faceți alegerea corectă, adăugă, în timp ce Ramsey se răsucea pe călcâie.

Apropo de corectitudine, chibzui că, gata, nu-l mai puteau acuza de tentativă de modificare a prezentului. Clive era, desigur, supărat, dar nu și nebun; n-ar fi riscat să se implice într-o treabă dubioasă mărturisind ce „povești“ îi spusese. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost decât vorbe nesustținute de dovezi sau de martori. Halal dovadă! El, Ramsey, era doar un șomer de bună credință care găsisse o ofertă de serviciu interesantă, ceruse, cum era și firesc, copii și informații, reclamase, indignat, proasta funcționare a ecranului său mural și acum se îndrepta, la fel de firesc, către Joseph Kran, omul pe care anunțul îl menționase. Cât despre bucățica de plastofolie sângerie, ei bine, nu demonstra decât că, datorită istețimii sale, avea acces la legile pentru Aleși. Cine i-ar fi putut reproșa așa ceva?

Mulțumit de sine însuși, urcă într-o capsulă de transport rapid și tastă febril coordonatele Corporației T.S.T. Știa că astfel cheltuia o sumă care i-ar fi ajuns pentru plata transportului pe căile rulante comune timp de două săptămâni, dar presimțea că slujba dorită era ca și căpătată.

Odată ajuns la destinație, presimțirea își îngroșă contururile, devenind aproape certitudine, căci săgeți roșii, purtând inscripția „Spre biroul domnului Kran“, alunecau prin canalul holografic atașat coridoarelor clădirii labirint a corporației, în interiorul căreia nimeni și nimic nu-l opriseră să intre.

Ramsey urmări săgețile până ce dădu de o ușă masivă, din lemn sintetic, pe care numele Joseph Kran se lăfăia, sculptat cu litere de-o șchioapă. Căută senzorul ușii și îl descoperi sub forma unei elipse de culoare ceva mai deschisă, de care, nu fără să ezite, își lipi palma mâinii stângi.

Ușa se deschise după sistemul clasic, despărțindu-se în două părți ce se rotiră spre interiorul încăperii pe care Ramsey o mătură cu privirea înainte de a-i trece pragul. Deși nu foarte spațioasă, era prea mare pentru singurul birou – e adevărat, unul somptuos – din spatele căruia un omuleț rubicond se ridică zâmbind și arătându-i cealaltă piesă de mobilier, un fotoliu evident destinat oaspetelui.

– Sunt Joseph Kran, țin să precizeze. Îndrăzniți, domnule Byn! Ramsey Byn, nu-i așa? Vă așteptam! Vă rog, intrați și luați loc!

– Mă aș... aștep... așteptați?! se bâlbâi Ramsey, fără să se clinească.

– Desigur, domnule, zâmbi din nou Kran. Anunțurile noastre nu apar decât pe ecranele unor persoane bine verificate, care apoi sunt și monitorizate. Dar intrați, vă rog! Și luați loc! adăugă, în timp ce ușa se închidea în spatele lui Ramsey, care, intimidat, nu îndrăznise decât să treacă dincoace de ea. Vă voi explica totul, nu se întâmplă nimic neobișnuit!

– Înseamnă că ați aflat că am mai lucrat cincisprezece ani în industria apicolă, spuse Ramsey, înaintând și așezându-se, convins fiind că trebuia să vorbească și să pară dezinvolt dacă voia să schimbe proasta impresie făcută, desigur, de șovăiala și bâlbâiala lui inițială.

– Firește, domnule Byn, deși asta ne interesa mai puțin, pentru că, vă dați seama, nu-i așa, că, la șapte sute de ani în viitor, modul de lucru e cu totul altul. Plus că e vorba de albine mutante, ai căror strămoși sunt originari de pe Beata – deci o specie care, în acest timp, timpul dumneavoastră natal, e total necunoscută.

– Atunci... ?

– Atunci ce am verificat? se înveseli Kran, și Ramsey observă că râdea sacadat, în rafale, strâmbându-se ca și Clive, ceea ce îl convinse că avea de-a face cu un tip care îi era simpatic. Am verificat, dragă domnule Byn, starea dumneavoastră de sănătate. Știți, veți avea de făcut o muncă, nu grea, dar care cere un organism de o rezistență deosebită. Și am mai verificat, normal, nu-i așa, posibilele dumneavoastră evoluții viitoare. Din fericire, problema e mult simplificată de sterilitatea dumneavoastră. Nu poate fi vorba de dispariția, din acest sector de timp, a eventualilor dumneavoastră urmași. Pentru că, domnule Byn, acuzația de modificare a prezentului, adusă de autoritățile acestei vremi slujbelor defazate temporal, e total neîntemeiată și total jignitoare pentru corporația noastră, specializată în deplasări spațio-temporare de agrement, treabă mult mai complicată, nu-i

așa, pentru că admitem orice turist, nu numai pe cei care corespund, așa ca dumneavoastră, tuturor exigențelor noastre.

– Pot deduce, întrebă Ramsey, luându-și inima-n dinți, că aș putea solicita, fără să creez probleme, statutul de..., ăăă..., cetățean al viitorului?

– Cetățean al viitorului! Frumos spus, domnule Byn, se entuziasmă Kran. De fapt, cu puțin înainte de sosirea dumneavoastră, imediat ce am aflat că v-ați redactat testamentul, mi-am închipuit că intenționați să faceți această cerere.

– ?!

– Uimirea dumneavoastră trădează existența altor motive, dar, fiți liniștit, ele nu ne interesează! Chicoti. Nu suntem, nu-i așa, într-un confesional neo-catolic! Mda, acum înțeleg, nu aveți de unde ști că salariul menționat în anunțul nostru este fie încasat de cei care revin în timpul natal, fie vărsat, în mod mascat, dar perfect legal, în contul moștenitorilor. „Cetățenii viitorului“ nu au nevoie de salarii. Acolo se aplică principiul „fiecăruia după dorințe“, ceea ce, vă asigur, înseamnă mult mai mult decât dezideratul „fiecăruia după necesități“, fluturat de comunismul arhaic.

– Înțeleg, se învioră Ramsey.

– Deci? făcu Kran, întrebător.

Ramsey respiră adânc, străduindu-se din răputeri să nu sară în sus de bucurie.

– Înseamnă că sunt ca și angajat? Și că voi rămâne definitiv acolo?

Omulețul râse din nou – tot în stilul Clive.

– Bineînțeles! Nu mai e nevoie decât de semnătura dumneavoastră!

Încântat, Ramsey semnă în josul documentului întins de celălalt și își apăsă hotărât degetele pe locul rezervat amprentelor. Apoi își aminti că ar fi fost prudent să citească mai întâi conținutul – și o făcu, cu strângere de inimă. Dar se liniști; textul era limpede ca lumina zilei. Contractul se referea la un post de „distribuitor de hrană“, avea durata unui an standard, iar salariul lunar se ridica la optzeci și patru de mii de unități de credit – o sumă frumoșică! Cu vagi păreri de rău, se întrebă ce destinație aveau să-i dea ștabii de la Asistența Socială.

– Dragă domnule Byn, spuse Kran, zâmbind încurajator, tocmai ați pășit, nu-i așa, într-o nouă etapă a vieții! Vă urez succes și vă las în grija domnișoarei Riss, una dintre asistentele mele, care vă va pregăti pentru transferul spațio-temporal.

Domnișoara Riss apăru de undeva, din stânga, din spatele a ceea ce părea un banal poster holografic. Era tânără, frumoasă și, după mobilitatea expresiei – zâmbea cu toată fața –, Ramsey deduse că nu putea fi decât o femeie în carne și oase, nu o androidă de ale cărei favoruri riguros standardizate te puteai bucura la prețuri comparabile cu cel al unei călătorii dus-întors pe căile rulante comune. Așa că o urmă fericit, uitând să-i adreseze mărunțelului Kran cuvenitul salut de despărțire.

Riss îl conduse într-unul din separeurile luxoase ale restaurantului interior al corporației. Simțindu-se ceva mai sus de al nouălea cer, el devoră cantități impresionante de alimente strict naturale, le udă din belșug cu băuturi având aceeași calitate și află că totul fusese adus fie din trecutul îndepărtat, fie dintr-un viitor situat, pe axa timpului, la o distanță greu de imaginat. Într-un târziu, se simți mai sătul ca niciodată, iar beția care îl cuprinsese i se păru total diferită de toate cele cunoscute.

Amețită și ea, binevoitoarea lui însoțitoare îl trase pe o canapea largă și pufoasă și îl lăsă să se bucure de trupul ei perfect până ce el mărturisi că nu ținea minte să mai fi fost atât de sătul, de vlăguit și de fericit vreodată. Abia atunci se dezlipi de el, se ridică într-un cot și decretă, privindu-l cu nonșalanță:

– Minunat! Asta e starea fizică optimă! Optimă pentru transfer, sublinie, răspunzând întrebării lui nerostite. Vei fi în stare de somn pe toată durata... călătoriei, e mai sigur, continuă să-i explice, în timp ce palma ei apăsa unul dintre ornamentele aurite de pe perete.

Din podea se ivi, înălțându-se cu încetineală solemnă, de ritual funerar, un obiect pe care Ramsey îl identifică drept ceva între sicriu și ladă frigorifică, și în care aprecie că s-ar fi putut instala cu ușurință, ceea ce Riss îl și invită să facă.

– Nu te îmbrăca, îi sugeră, cu un surâs. Transferul hainelor e o complicație inutilă. Cred că bănuiești, nu se potrivesc cu moda spațio-timpului de destinație! adăugă, părând dornică să-i spulbere orice nedumerire.

Cu inima în gât, Ramsey se supuse, gândindu-se – deși se considerase întotdeauna ateu – că s-ar fi cuvenit să se închine. Totuși, nu convingerile antireligioase îl împiedică să o facă, ci teama că gestul i-ar fi putut părea ridicol lui Riss. Însă, când din lateralele cutiei pe care tocmai se hotărâse să o numească sarcofag se ridicară două folii care se uniră deasupra sa,

formând un capac transparent dar etanș, șopti un „Doamne ajută!“ în care puse toată evlavie de care se simțea în stare.

– Imediat vei inhala un gaz soporific, auzi vocea fetei – susurând de departe. Îți va dăruia vise plăcute. Lasă-te în voia lor pe toată durata transferului. Moarte bună!

Desigur, spusese „noapte bună“, își explică Ramsey, dar emoția, teama nejustificată, izolarea fonică a sarcofagului și gazul dătător de somn îi jucaseră o festă. Totuși, cam sinistru debut pentru niște vise plăcute, mai cugetă, înainte ca gândurile să i se sfâșie ca o pânză putrezită.

După un răstimp a cărui durată i se păru imposibil de precizat, mintea prinse să i se limpezească. Se simțea ușor, parcă desprins de trupul ce nu-i mai executa comenzile, și nu vedea decât o mică porțiune din ceea ce știa că era capacul sarcofagului – un cerc în care imaginea plană a chipului lui Riss se contura cu repeziciune.

Ea îi zâmbi – un zâmbet oficial, ce nu lăsa niciun dubiu asupra faptului că Riss îl considera o sarcină de serviciu – și o auzi, de data asta, parcă vorbindu-i lângă ureche:

– Era să uit, ai un mesaj de la Clive Björn, cel mai bun agent recrutor detașat în timpul tău. Și continuă, cu vocea lui Clive: Moarte bună, tataie!

Chipul fetei deveni străveziu – și imaginea se șterse în vreme ce indignarea invadea trupul lui Ramsey fibră cu fibră, ca sorbită de porii nesătui ai unei sugative.

– Escroci nenorociți! Ce înseamnă toată mascarada asta macabră? zbieră, ridicându-se în capul oaselor – și încremeni așa, surprins că propriul lui trup îl ascultase. Apoi deveni conștient că avea ochii închiși – și se grăbi să-i deschidă.

Se afla pe o pajiște cu iarbă zveltă și deasă, printre flori purpurii, de înălțimea unui stat de om, cu corolele îndreptate spre un soare străin. Își roti ochii și descoperi că făcea parte dintr-un cerc de bărbați goi – să tot fi fost vreo paisprezece – așezați aproape în aceeași poziție și afișând aceeași nedumerire.

Pe urmă auzi zumzetul, din ce în ce mai puternic. Când deveni de nesuportat, se sperie de puzderia zburătoarelor – cam de talia unei vrăbii – care înnegriseră cerul. Dar groaza îl copleși abia când desluși că erau un soi de albine gigant, cu câte două ace în erecție. Nu apucă decât să se strângă ghem, cu fața lipită de genunchi și cu creștetul acoperit de brațe.

„Asta numea căteaua de Riss vise plăcute?! Da’ or să se termine! Vreau să mă trezesc și s-o reclam pe târfa aia idioată!”

De fapt, era convins că înțepăturile aveau să-l facă să urle – iar urletul urma să-l trezească, fără doar și poate!

Dar simți atingerea uriașelor insecte ca pe o gâdilătură și, deși conștient că zeci de ace îi străpungeau pielea pe care și-o auzea pârâind, nu simți nimic în afara unor furnicături excitante – care-i dăruiră aceeași stare de beatitudine ca mângâierile îndatoritoarei asistente a simpaticului domn Kran.

Și, deodată, știu că învinsese coșmarul datorat unei abateri minore de la compoziția corectă a gazului soporific și că visele frumoase soseau – pentru că superba Riss era acolo! Ba nu, erau zeci de Riss gemene, toate înghesuindu-se să-l sărute cu buzele lor calde, catifelate, fremătânde... Se abandona în voia lor, gângurind ca un prunc fericit.

Peste unsprezece luni standard, trupul îi era vânăt și atât de umflat, încât abia se mai putea ghici că aparținuse vreodată unui om; vreo trei duzini de flori își înfipseseră în el rădăcinile secundare, mobile, sugând veninul albinelor Beata, metamorfozat de organismul lui în hrana lor preferată, pe care o transformau, la rândul-le, în nectar hărăzit aceluiași albine – ce, înviorate, îl înțepau pe Ramsey tot mai des, păstrându-l viu și fraged. Era singurul care reușise să supraviețuiască mai mult de zece luni. Și încă nu-și sfârșise minunatul vis; însă gânguritul lui aducea din ce în ce mai mult a horcăit, iar răsuflarea îi devenise un abur cenușiu, cu iz de mortăciune.

Abia în luna a douăsprezecea visul se șterse – treptat, lăsându-i doar senzația plutirii în neant, ca un fulg inocent, toropit de întuneric și de căldură. Acum albinele veneau arareori și, în fiecare zi, două-trei flori își retrăgeau rădăcinile, târându-le tot mai departe de omul ce se transforma în hoit pe nesimțite.

Când se împlini anul, neființa îl luă în stăpânire după ce, pentru o lungă clipă, prin mintea lui tulburată rătăci convingerea că venise momentul trezirii. Iar un gunoier – din ultima generație proiectată de „cetățenii viitorului” – îi îngropă rămășițele duhnitoare în solul gras al unei pepiniere model. Fusese identificat drept un îngrășământ excelent, motiv pentru care T.S.T.-ul îl achiziționase de la Asigurările Sociale contra a optzeci și patru de mii de unități de credit, un preț record, căci, deși jumătatea de secol căreia îi aparținea căpătase „clauza timpului celui mai favorizat”, mai mult de șaptezeci și opt de mii nu plătiseră niciodată!

Aşa că numitul Ramsey Byn avu şansa să putrezească relativ în pace, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipei sale de distribuitori de hrană, pe care „moartea bună“ îi transformase în deşeuri de calitate inferioară, culese direct de incineratoarele mobile.

ZIUA RETRAGERII

Mă trezesc speriată, cu inima galopând. Mulțumescu-ți, Sfinte Zăduf, nimeni nu mă hăituiește! Sunt în adăpost, în cel mai sigur dintre adăposturile noastre! Și e cald! Sfinte Zăduf, nu e un vis frumos, e adevărul – care mă îmbată!

Îmi pipăi culcușul. E răvășit, m-am zvârcolit toată noaptea și acum, după întunericul încă gros, înțeleg că m-am trezit prea devreme.

Mă ridic într-un cot, îmi strâng în creștet părul, eliberându-mi ceafa asudată, și încerc să deslușesc culcușul din dreapta.

– Nu dorm, șoptește soră-mea, Hedar, răspunzând curiozității mele. E cald! Sfinte Zăduf, Derah, îți dai seama?! E noaptea pe care o așteptam, noaptea când ne trezește căldura!

Ce are asta în cap? Cum frigu' să nu-mi dau seama?! Cum, când asta visez – când de trei anotimpuri asta visăm cu toții?

– Haide, Derah, urmează șoapta Hedarei, să mergem să întâmpinăm zorii!

Ne ridicăm în același timp, căscând și întinzându-ne. Ne strecurăm printre culcușuri, pășind pe vârfuri, deși nu ne îndoim că sunt puțini cei cărora nu le-a fugit somnul. Ba chiar, ici-colo, câte unul se ridică și ne urmează în tăcere.

Ajungem în Sala Sfatului, în cea a Rugăciunii și dăm, în sfârșit, de treptele abrupte ale ieșirii. Nu am aprins nicio făclie. Cunoaștem mult prea bine drumul! Ce frigu', doar e casa noastră! Trei din patru anotimpuri, asta e casa noastră!

Ieșim prin deschizătura îngustă – prea îngustă pentru ca EI sau vreo blestemăție de-ale LOR să se poată strecura pe acolo! Nici măcar vreo hăitașă n-ar încăpea, sunt prea bine hrănite pentru asta!

Afară, zăpușeala ne lovește în față, aproape tăindu-ne răsuflarea. Dar o să ne obișnuim repede! E lumea NOASTRĂ și NOI putem trăi în ea așa cum e, îndurând deopotrivă arșița și gerul. Niciun fir de lumină nu mijește la orizont, dar îngenunchem cu fața spre soare-răsare.

– Sfinte Zăduf, fă să fie Ziua Retragerii, psalmodiază în spatele meu bătrâna Doram. Fă să nu ne înșele simțurile, să nu ne fie speranțele deșarte!

– Așa să fie! îi răspunde Hedar.

– Așa să fie! întărim în cor – și știu că pe obrajii multora curg, poate prea devreme, lacrimi de bucurie.

– Diseară ne vom spune „La Mulți Ani“! exclamă Hedar, copilărește.

– Cu ajutorul Zădufului, șoptesc și îmi șterg fruntea cu dosul mâinii stângi – gestul sacru care sugerează sudoare-mbelșugată.

Nimeni nu mai vorbește. Rămânem îngenuncheați, așteptând. Abia după ce zarea prinde a se înroși, ne ridicăm și ne dăm drumul pe toboganul Intrării.

Sunt înainte Hedarei și o ajut să ajungă în siguranță pe stratul gros de ierburi uscate.

– Ce frigul?, crezi că dacă ieri m-a-nghiontit ăsta, am și devenit neputincioasă?

Surâd, pentru că îi ghicesc strâmbătura pe care întunericul o ascunde: fruntea încruntată, ochii strânși, buzele supte și gropițele adâncite în colțurile gurii. Și mai știu că, spunând „ăsta“, și-a mângâiat mulțumită pântecul încă plat. Poartă copilul lui Ostram, primul născut al Legiuitorului.

Fiul Legiuitorului și fiica Înțeleptului! E una din unirile cerute de datini, dar și singura pe care Hedar și-a dorit-o. O înțeleg – și pe mine mă trec fiorii când Ostram mă privește sau mă atinge din întâmplare – și pot înțelege nerăbdarea cu care ea așteaptă Vremea Arșiței, anotimpul pe care-l vor petrece singuri, în sălașul lor izolat. Păcat că o să zămislească mai târziu, când toți cei cu capul pe umeri ne vom întâlni din nou în siguranța adăposturilor.

Sfinte Zăduf, tare-s neghioabă! Stric bucuria clipei, temându-mă de cele ce-or să fie! Îmi scutur gândurile și alerg spre Sala Sfatului, în urma Hedarei.

Începe să se lumineze. Sistemele complicate de oglinzi – pe care nu le-am înțeles niciodată, dar pe care tata le îmbunătățește de la un an la altul – prind lumina Sacrului Soare și-o trimit de la unul la altul și o aruncă apoi în hrubele adăpostului. Pot deja să deslușesc cele două siluete din centrul sălii: Legiuitorul și tata.

Un gest al celui dintâi ne cere tăcere. Pe urmă grăiește tata, Înțeleptul, clar și răspicat ca întotdeauna:

– Copii ai Zădufului, credeți! Credeți în simțurile voastre! Vremea Arșiței începe și aceștia sunt zorii Zilei Retragerii! De trei nopți îi simt pe Fiii Frigului perpelindu-se, chinuiți de Zăduf, iar acum trupul meu cunoaște freamătul trupurilor lor, căci sunt stăpâniți de Febra Plecării!

– Lăudat să fii, Zăduf Salvator... – începe Doram o incantație sfântă.

– Taci, femeie! poruncește Legiuitorul. Ai încăruntit zadarnic, dacă nu știi că nu e încă Vremea Bucuriei! Avem în față Ziua Retragerii, zi de primejdie pentru cei care trebuie să iasă. Să spunem pentru ei ruga de ocrotire și vorbele de împăcare cu moartea pentru cei care nu se vor mai întoarce!

Mă alătur corului care imploră și patima cu care rostesc cuvintele mă arde; mi se împăienjenesc ochii, îmi zvâcnesc obraji și buzele mă ustură. Pentru că cer viața mea! A mea, a Hedarei și a făpturii pe care ea o poartă. Trebuie să ieșim amândouă, suntem momeli bune pentru Domesticii de care hoarda noastră are nevoie. Pentru că Domesticii zămislesc Înțelepți – și Înțelepții sunt singurii care deslușesc gândurile și simțirea Fiilor Frigului. Tata e nepotul unui Domestic, dar cu el s-a istovit izvorul puterii, căci pentru noi, fiicele lui, Fiii Frigului sunt mai de nepătruns ca o stâncă.

Eu, Hedar, Ostram și cei trei frați ai lui suntem grupul care iese primul. Ne însoțește micuța Lorni; e vremea să învețe tertipurile ademenirii, pentru că trupul începe să i se împlinească, promițând frumusețea.

De-acum e zi plină și scrutăm încordați împrejurul. Cât vezi cu ochii, nisip și nemișcare – o lume părăsită. Eu îmi lipesc urechea de pământ, Ostram ascultă văzduhul. Liniștea pare atotstăpânitoare.

Îndrăznim să ne îndepărtăm. Ne mișcăm iute, când alergând, când târându-ne, când ghemuindu-ne la adăpostul dunelor, deși nicio primejdie nu pare aproape. Într-un târziu, ajungem în Oază și ne îngăduim un răgaz. Întinși în iarba înaltă, ne tragem sufletul, respirând precipitat.

– Mergem în pâlcul de sălașe prăvălite? întreabă Hedar – și toți înțelegem că o face doar ca Ostram să-i vorbească.

– Da. Întotdeauna când Fiii Frigului fug de Zăduf, turmele de Domestici fug pe acolo...

– Adică prin oraș, spune Lorni, atrăgând privirile noastre nedumerite. Locul ăla, pâlcul de sălașe prăvălite, se numește oraș, continuă puștoaica. Înțeleptul povestește copiilor despre asta în fiecare seară.

Îmi amintesc. Și nouă ne-a povestit tata. Ne-a spus că au trăit acolo moșii moșilor moșilor noștri, cei care n-au fost nici Domestici, nici copii ai

Zădufului, au fost, pur și simplu, Stăpânii, singurii stăpâni ai lumii lor – în care le-a fost dat să aducă Iadul. Doar Aleșii nu au murit atunci, pentru că Zăduful i-a împăcat cu el și cu alt fel de viață. Și n-au pierit nici Blestemații. Au rămas ascunși sub pământ, sperând prostește că lumea veche avea să reînvie. Acolo i-au surprins Fiii Frigului, când au apărut de niciunde, aduși de sălașele lor zburătoare. I-au găsit și i-au învățat să li se supună, i-au „domesticit“, adică. Iar noi am căutat, la rândul nostru, uitare adăposturi subterane.

– Povești, mormăie disprețuitor Ostram. Azi nu e timp pentru ele!

Zvâcnim ca la o poruncă și ne urmăm drumul alergând, târându-ne, furișându-ne printre copaci. Ajungem repede, ruinele sunt aproape. Îngrijorați, privim cerul; pe urmă ne zâmbim mulțumiți. Focul orbitor al Soarelui Sacru n-a urcat prea sus, deci am ajuns la vremea potrivită. De-acum vor începe să apară Domesticii, grăbiți, roși de teama că dogoarea amiezii i-ar putea prinde sub cerul deschis.

Aici ne despărțim. Bărbații pleacă cu Hedar. Ea va atrage unul sau mai mulți Domestici, ei o să-i înșface. Și poate hoarda va avea noroc, poateăștia nu vor pieri ca aceia de anul trecut, în Vremea Arșiței, uciși de căldura pe care nu știu să o suporte.

Eu mă descurc singură. Am să stârnesc un Domestic, măcar unul, și am să-l fac să-și lepede în mine sămânța prețioasă. E și asta o datină. Acel Întept la care se rupe firul puterii își trimite o fiică să adune în trup sămânța cât mai multor Domestici, doar-doar va avea parte de un făt care să aibă harul jinduit.

Mă îndepărtez, urmată de Lorni. Ea va privi, învățând, pentru că tatăl ei va fi Înteptul nostru după moartea tatei, dar nici el nu și-a trecut urmașilor puterea. Și tot Lorni va chema ajutor la nevoie, suflând în fluierul de os care-i atârână de gât și pe care îl atinge des, ca pe un talisman, cu degete tremurătoare.

Mie nu mi-e teamă. E al treilea an în care fac asta. Dar rodul se lasă așteptat. Sfinte Zăduf, dacă pântecul îmi e sterp? Atunci următorul prunc purtat de Hedar nu va fi al lui Ostram, ci al unui Domestic oarecare. Trebuie încercat totul, căci hoarda fără Întept piere fără urmă. E tot atât de sigur, pe cât e de adevărat că Hedar mă va urî – și Ostram o va urî pe Hedar.

Lua-mi-ar frigu' gândurile negre! Uite cu ce-mi bat capul, tocmai acum, când aud pași și glasuri.

Imediat îi și văd. Nu e o turmă mare. Și e chiar una de bărbați. Sfinte Zăduf, mulțumescu-ți! N-avem ce face cu femeile, nu pot purta copilul unuia de-ai noștri. Pentru că ele nu nasc niciodată și niciodată nu se unesc cu bărbatul. Fiii Frigului mulg sămânța bărbatului și o smulg pe a femeii. Le amestecă în vase ciudate și tot în aceleași vase fătul își capătă viața și chipul.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. Domesticii sunt plămădiți asemeni nouă și în ei dorm pornirile rânduite de când e lumea lume. Arată-i unui Domestic o femeie ca mine, lui, care nu-i lăsat să vadă femeia niciodată! Arată-i-o și sângele o să-i fiarbă și o să știe ce vrea și ce trebuie să facă!

Ei bine, am să mă arăt. Sfinte Zăduf, dăruiește-mi noroc – și putere!

Turma trece nepăsătoare pe lângă frântura de zid care mă ascunde. În frunte merg doi Fii ai Frigului, i-am recunoscut de departe după capetele prea mari pentru trunchiurile firave, drapate în pânzeturi albe, largi, pe care le agită adierea tot mai fierbinte. Fiecare duce o armă. Și știu că mai sunt doi, tot înarmați, care mână turma din urmă.

Întind mâna, ating brațul unui Domestic, îi întâlnesc privirea tulburată – și fug. Mă pierd în labirintul sălașului în ruină, pe care l-am ales anume, și tip la fiecare pas. Tip înălțându-mi glasul, ascuțindu-l. Știu că e sunetul pe care Fiii Frigului nu-l pot auzi, nu fără urechile false pe care le poartă adesea, dar rareori în Ziua Retragerii; e ziua când prezența noastră nu-i mai interesează.

Dar îl aud Domesticii. Pentru ei e chemarea libertății și măcar unul, de obicei cel atins, care m-a zărit ca pe o nălucă, mă va urma, nesocotind porunca de supunere – aceea de le sună în urechi neîncetat, atâta vreme cât un Fiu al Frigului e destul de aproape ca să vorbească minților lor, anume înrobite.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. De asta Domesticii dăruiesc femeilor noastre prunci care poartă puterea de a simți gândurile Fiilor Frigului, chiar dacă ticăloșii sunt departe.

Alerg din răspuțeri, cu Lorni alături și pași străini răsună tot mai aproape; sunt cel puțin doi Domestici, dar nu mai mult de trei, fără-ndoială. Cam mulți pentru mine – Sfinte Zăduf, ajută-mă să mă descurc cumva! – dar nu destul de mulți pentru ca Fiii Frigului să vrea să le ia urma. Nici ceilalți, cei la care supunerea nu lasă loc pentru chemarea firii, nu ne vor hăitui. Hăitașii Fiilor Frigului sunt femeile, nu bărbații!

Alerg, urc și cobor scări pe jumătate prăbușite, mă strecor prin cotloane. Până ce găsesc o firidă din care să pot pândi și ataca. Nu mai țip, stau ghemuită, așteptând.

Primul bărbat apare. Șovăie, buimăcit. Cred că ar vrea să se întoarcă, să se piardă în turma cu care e învățat. Doar că o parte din el nu îl lasă, îl îmboldește să găsească ceea ce l-a stârnit.

Eu nu șovăi, îl lovesc pe la spate cu o bucată colțuroasă de zid; nu ca să-l omor, doar ca să zacă și să nu mă-ncurce cât timp mă folosesc de al doilea, pe care îl aud venind.

Îi ies înaintea și el încremenește, zăpăcit. Port doar o cămașă scurtă, fără mâneci, răscoită adânc, găfâi și miros a femeie asudată. Cred că nici nu-l vede pe celălalt, cel întins în spatele meu, fără simțire. Face un pas spre mine, tremurând. Și eu pășesc spre el, surâzătoare.

Atunci aud urlatul și înțeleg că Lorni nu mai e cu mine. Îmi amintesc că zgomotul de pași trăda două sau *trei* perechi de picioare!

Mi-o închipui pe Lorni pradă unui bărbat înnebunit. Știu cum iau Domesticii o femeie, pătrunzând-o de parcă ar vreo s-o înjunghie, lovind-o, zgâriind și mușcând. Îi face asta Lorniei, puștoaica aia neîmplinită!

Îl îmbrâncesc pe Domestic pe neașteptate. Se dezechilibrează și cade pe scările pe care tocmai le urcase. Se rostogolește și rămâne lat. Nu-mi pasă, o sa momesc altul, mai e pân' la amiază. Acum o s-o scap pe Lorni, pentru hoardă ea e prețioasă!

Mă iau după țipete și o găsesc. Sfinte Zăduf, doar o fugărește în jurul unui morman de dărâmături și proasta urlă a moarte. Ce frigu' mi-o fi dat-o după mine?

– Las-o, jivină, șuier apăsător în graiul Domesticilor, pe care l-am deprins, ca toți copiii hoardei, de la Înțeleptul nostru – de la tata!

Bărbatul se răsucesc brusc, mă fixează cu ochii injectați, se repede și-mi prinde umerii, răsturnându-mă.

Aud fluierul puștoaicei, apoi țeasta îmi sună sec, înfundat, și simt durerea, covârșitoare, explodând.

Mă trezesc întinsă pe nisip. E cald, e cald cum n-a mai fost de-un an. Deschid ochii și soarele mi-i sfredelește.

Îmi vâjâie capul, dar reușesc să mă scol, sprijinindu-mă în coate. Mă doare tot trupul, am cămașa sfâșiată, sunt plină de vânătăi și de mușcături urâte.

– Crezi că poți să mergi, Derah? mă întreabă Ostram.

E tolănit lângă mine, cu mâinile sub cap. Alături, frații lui stau întinși, cu ochii închiși, bucurându-se de arșița amiezii. Lorni e ceva mai încolo, lângă un Domestic legat fedeleș. Îl privește fix, ca și cum i-ar număra broboanele de sudoare.

– Ți-a o să moară de căldură, spun eu și fiecare vorbă mă doare.

– Dă-l frigului, mormăie Ostram. Oricum și-a lăsat sămânța-n tine!

Un singur Domestic și lui Ostram nici de ăsta nu-i pasă! Un singur Domestic și...

– Unde e Hedar? țiip, înțelegând deodată.

– Nu mai e, spune Ostram, care se ridică și pleacă.

Arstom, mezinul Legiuitorului, vine lângă mine.

– La început am dat doar de turme de femei, îmi povestește. Pe urmă a apărut una bună, Hedar a slobozit chemarea și a rupt-o la fugă spre noi. O urmăreau două jivine de toată frumusețea! Era aproape de cotlonul nostru când am auzit arma și am ieșit, dând deoparte frica. Era un Fiu al Frigului; avea urechile false și două hăitașe alături. O ciuruisă pe Hedar. Hăitașele o agățau de cangea sălașului lui, care plutea deasupra. Afurisitul ne-a văzut și a vrut să tragă, dar au țiipat slugile lui blestемate. Sosiseră Domesticii întărâtați de Hedar și tăbărâseră pe ele. Fiul Frigului s-a întors într-acolo și am scăpat cu fuga. Apoi am auzit fluierul vostru, v-am găsit și am hotărât să plecăm. Ce mai puteam face fără Hedar și cu tine în halul ăsta?

Îl ascult, dorind să nu-nțeleg ce-mi spune. Mă uit după Ostram. Își târăște picioarele, gârbovit, fără să privească în urmă.

– Să mergem, zic. Să nu irosim amiaza, când ei nu îndrăznesc să iasă!

Arstom pornește primul, ducând pe umăr trupul Domesticului imobilizat. Ceilalți îl urmează, parcă rușinați că ei se vor întoarce fără povara capturii așteptate. Eu închei convoiul, pășind nesigură, sprijinită de Lorni.

– Lădat să fii, Zăduf Salvator!

De data asta, incantația începută de Doram curge nestingherită, amplificată de hoarda care o preia, silabisind în cor. Suntem îngenuncheați în fața adăpostului, întorși spre soare-apune. E timpul la care Părintele Zădufului poate fi privit; peste rotundul lui imens, adierea încă fierbinte mână nori deșirați, purpurii. Iar printre ei fulgeră, în stoluri compacte de talgere zburătoare, sălașele Fiilor Frigului. Într-adevăr, pleacă!

Începe Vremea Arșiței, cel mai frumos timp al anului, singurul în care mai putem fi Stăpânii. Timpul în care ne risipim fără teamă prin

adăposturile ridicate deasupra pământului. Timpul în care Ostram mă va duce în sălașul pregătit pentru el și Hedar.

Pentru că am rămas singura fată a Înțeleptului, iar el continuă să fie primul născut al Legiuitorului. E alături de mine, dar nu mă privește. Inima lui sângerează ca trupul pierdut al Hedarei. Știu că ar fi preferat să fiu eu cea moartă, că îmi urăște corpul pângărit de Domestici, că nu mă va atinge până ce nu vom ști dacă sămânța captivului de astăzi îmi va fi rodit în pântec, că nu mă va iubi niciodată.

- La mulți ani! urează Legiuitorul.
- La mulți ani! răspunde Înțeleptul.
- La mulți ani! îi urez lui Ostram, ca una care de-acum îi aparține.
- La mulți ani! îmi întoarce vorba, fără chef.

La mulți ani! Mulți ani în care Vremea Arșitei va fugi ca un vis, gonit de îndelungatul răstimp al Hăituirii! Lungul răstimp în care, ascunși în hrubele pe care le părăsim doar când ne mână nevoia, știind prea bine că, din cei ce ies, puțini se vor întoarce, nu așteptăm decât Ziua Retragerii; ziua în care înfruntăm pericolul acelui an pentru ultima oară – căci e singura zi în care Domesticii sunt scoși din țarcurile lor și pot fi momiți de femeile noastre; ziua în care doar cei cu noroc sărac, ca Hedar, mai pier mușcați de arma nemiloasă a vreunui Fiu al Frigului, un monstru lacom de carne hăituită, care nesocotește porunca Mai-Marilor săi, singura LOR poruncă ce e pentru noi o bucurie:

„ÎN ZORII ZILEI RETRAGERII SE ÎNCHEIE SEZONUL DE VÂNĂTOARE!“

RÂPA AMĂGIRILOR

„Om bun, deschide-ne poarta...”

PROLOG

– Ubar Budd, frumoasă Loena și oameni buni, nu după capul meu venit-am încoace eu, care mă chem Kodd Dock și sunt înalt-iscoditor al Ub-ubariei noastre. Fost-am trimis cu grabnică poruncă de însuși Ub-ubarul Kronm, fie-i numele pomenit cu slavă! Pentru că, în înțelepciunea sa, plecatu-și-a Ub-ubarul urechea la rugile Ubarului Budd, aici de față, de a se scormoni câte fapte se află cunoscute despre veneratul Maud, moștenitor legiuit al Ubariei acesteia, despre numita Alonda, pe lângă castel trăitoare, și despre numitul Hylm, menestrelul.

Întru aceasta, după temeinică și fără zarvă cercetare și după îndelungată chibzuință, v-am adunat spre a grăi fiecare, doar către auzul meu, ceea ce vă îndeamnă cugetul a face cunoscut din cele trăite cu – ori aflate despre aceia mai înainte pomeniți.

Dar, ca început a toate, rogu-vă să iertați dacă oștenii ce însoțitu-v-au încoace n-avut-au în purtări cuviință îndestul. Căci oaspeți sunteți în locul acesta și eu unul mult preț pun pe cele ce aveți a-mi spune. Și iarăși mi-este străin gândul de a găsi o cât de neînsemnată vină oricăruia din toți ce-mi stați în față.

TARR:

Eram puștani atuncea, Luminăția Ta, da' așa ceva nu se uită. Parcă simt și-acu zvâcnirea pământului, parcă văd vatra surpându-se, cioburi de ferestre sărind încoace și încolo, parcă aud blestemele sărăcanilor, ăi din colibele de stuf, când se ițeau șerpește din sălașele lor năruite.

Se prăbușise nava Ub-ubar a Flotei Imperiale. Peste un sat, Luminăția Ta! Un sat întreg fărâmasese!

Noi, cu mic, cu mare, am grăbit peste dealuri, către locul prăpădului. Nu mai văzusem navă stelară, una din aia luptătoare, uriașă, niciodată. La noi, pe Hypko, veneau doar navele Poștei; hârburi ruginite, peticite, de le

numeau piloții (niște gălbejiți mititei cu ochii oblici și capetele rase) sicrie călătoare.

Da' ne-am bulucit degeaba. Era numa' un munte de fierărie încolăcită. Ei, sigur, învățătoru' ăl bătrân zicea că erau acolo și plastotel, și fibre de sticlă, și... Iartă, Luminăția Ta, că nu știu ce mai înșira. Nici mie, nici lui Trom nu ne-au plăcut buchiile. Ce să zic, doar și ca să ne știm scăpați de școală am plecat cu Hylm pe calea pribegiei!

Orișicum, nu ne ardea atunci să ascultăm ce bălmăjea învățătoru'. Ne-am repezit să răscolim măruntaiele navei. Că nu era unu' care să nu fi auzit vrute și nevrute despre armele oștenilor, despre solda lor bogată, despre comorile Ub-ubarului Flotei...

Unii au găsit arme. Adică au gândit că arme or fi fost, așa cum grămada aia de fiare fusese, până nu de mult, o semeată cetate zburătoare!

Alții au găsit leșuri. Pârlite, strivite, hăcuite. Și și-au făcut pomană de le-au adunat și le-au ars după lege.

Trom a fost singuru' de-a dat peste vreo trei rotocoale subțiri, mari cât podu' palmei.

– Sunt bani, l-a dumirit învățătoru'. Adică sunt discuri de credit. E o avere, băiete, da' nu-ți e cu folos decât pe vreuna din lumile-orăș!

Așa că Trom a scuipat într-o parte, a ciudă și dispreț. A lăsat discurile în mâna învățătorului și a alergat către mine. Pentru că io îl găsisem pe Hylm!

Părea un mort frumos. Era întreg-întreguleț, avea o mândrețe de plete albe – cum nu mai pomenisem la un altul cu o față ca a lui, de zdrahon în plină tinerețe – și rumeneală în obrajii rași de puțină vreme. Da' nu-l puteam atinge, că deștele mi se-nfundau în ceva cald și moale, de mi le zvârlea 'napoi când cercam să apăs, să străpung afurisitu' de înveliș pufos, ăl de era acolo spre ciuda ochilor mei, de nu puteau să-l vadă.

– Poartă straiu' dorului!

M-am întors, tresărind. Trom era proțăpit în spatele meu și se holba, cu gura căscată, la bărbatu' lungit la picioarele mele.

– Ce tot îndrugi? l-am repezit.

– L-a sărutat o vrăjitoare, a urmat, ici parcă povestindu-mi ăl mai firesc lucru din lume, ici parcă necrezând nici el vorbele de-i ieșeau din gură. A pus dorința ei între el și moarte. Nu poate pieri câtă vreme farmecfăcătorea aia îl vrea pentru sine. Acu' e-n visu' lui. Îl dojenește pentru că ține între ei depărtarea. Prostu'! Dac-ai ști, Tarr, cât e ea de frumoasă!

– Îți fug mințile, frate-miu! am zis, și mi-am auzit în voce frica. Ori poate ți-i a șagă?

Da' el a legănat capu' și m-a privit cu obidă:

– Am visat-o trei somnuri la rând. Mi l-a înfățișat pe omu' ăsta, mi-a spus cum o să vină și cum o să-l întorc la viața adevărată. Da' am chitit că-s vise proaste – până mai adineauri, când l-am zărit aci, lângă tine.

L-am crezut. El a găsit o funie și am legat străinu' pe sub subsuori. Pe urmă l-am târât în urma noastră.

Nimeni nu ne-a întrebat ce facem. Cică, luminate domn, straiu' de dor ne-ar fi ferit de ochi iscoditori. Pe Hylm și pe noi, în ăl răstimp cât îl aveam în grijă. Așa mi-a istorisit Trom că-l lămurise farmecfăcătoria.

L-am târât printre spini și peste pietre. Straiu' îl apăra de ele! Erau nimic pe lângă îmbrățișarea navei turtite din care îl scosesem!

L-am dus în ograda noastră, în loc cu umbră deasă. Pe urmă Trom a prins un pui de verzișor, o păsăruică cum n-aveți pe-aci. L-a luat din cuib, că era abia scăpat din găoace. I-a tăiat gātu' și a stropit cu sângele lui creștetu' adormitului. Nu l-am cercetat de ce-o face, da' mi-a dat el singur seamă:

– Moartea e c-o gheară-n el. Îl slobozește numa' de capătă în loc ceva nevinovat și fraged. Mai bun era un prunc, da' o să meargă și așa, n-am teamă!

M-au trecut fiorii și m-am bucurat că mama plecase la sân cu soră-mea a mică. Pentru că am știut, de parcă gândurile lu' Trom ar fi fost ale mele, că viața copilășului ăluia ar fi vrut el s-o dea drept plată!

Da' mi-am uitat de toate când străinu' a deschis ochii și s-a ridicat dintr-o săritură.

– Vă mulțumesc, băieți. Știu cine sunteți și ce-ați făcut pentru mine. Mai știu și că m-ați ajutat pentru că EA a vrut așa...

– Te urmărește cu facerile ei de bine, s-a repezit frate-meu, zâmbind cu gura până la urechi.

Străinu' a râs și l-a mângâiat pe creștet.

– Bag seamă, puștiule, că s-a-nfipt zdravăn și-n visele tale! Da' nu-i cu chibzuială să crezi în tot ce-ți spune! Muieră mă urmărește ca un blestem! Tu ține minte că ăsta-i adevăru' și amintește-mi-l când n-o să mai deosebesc rău' de bine! I-e ciudă că i-am scăpat din gheare! Da' și io fierb că mi-a scăpat ea mie! Ei, da-i poveste lungă! Poate c-o să vi-o spun, da' altădată! Acu' e bine să aflați că io-s Hylm menestrelu'. Nu-s menestrel de multă vreme; 'nainte, armele mi-au adus pâinea – da' m-am legat că n-or mai

face-o niciodată! Ub-ubaru' Flotei mă-ndrăgise ca izvoditor de cântece și snoave. Și mie mi-era dragă nava lui, că mă purta repede și departe. Departe hăt de vrăjitoarea aia blestemată!

Altele nu ne-a mai grăit atuncea. Da' nici noi nu l-am tras de limbă. Nici bătrânii noștri nu l-au ispitit. L-au omenit și l-au adăpostit în noaptea aia. Și-n multe alte nopți, pentru că sălașu' lui pe Hipko a fost în casa noastră.

Vecinilor le-a căzut drag degrabă. Numa' niscaiva babe șușoteau prin colțuri că ochii lui îs răi, da' când îi ascultau cântecele lăcrimau – și se-mbunau și ele.

Iar noi, Trom și cu mine, l-am îndrăgit mai abitir decât tot satu'. Ne-a fost frățânele mai mare, ăla mult dorit, și ne-a-nvățat tot ce știa cu bucurie. Da' de farmecfăcătoarea care-i salvase viața n-a mai istorisit. Niciodată. Nu în fața mea. Muieroa aia era taina pe care singur Trom o împărțea cu el. Le bântuia visele deopotrivă și nu lipsea din vorbele de la schimbau când erau – când se credeau adică – singuri.

Îi spionam adesea, plin de ciudă – și de teama că m-or prinde într-o zi. În clipele alea îi uram pe amândoi, de parcă mi-ar fi fost dușmani de moarte! Da-mi trecea, ș-apoi mă rușinam de mine! Pentru că în adevăr îi iubeam, și frumoase erau zilele când umblam cu toții alături, și ne primeau cu dragă inimă și ăi de chefuiau pentru venirea pe lume a pruncilor, și ăi de prăznuiau unirea mirilor, și ăi de-aveau în orice ceas prilej de desfătare. Iar la sărbătorile alea mari, când tot norodul benchetuia pe uliți și pe câmpuri, nu era chip să nu se lumineze când apăream noi, menestrelii! Că, spuneau ei, dulce viers avea Hylm, da' nu ziceam rău nici noi, ucenicii!

E, da' lu' Hylm tot mai mult îi plăceau înmormântările. Atuncea ciupea strunele cu ură, și tânguiera lor ca de muieră se lipea de bocetul lui, în care îndoliații simțeau lacrimile și durerea unui frate.

– Jelește de parcă toți morții ar fi cu el de-un sânge! Ori parcă amarnică povară ar căra pe suflet!

Așa am încercat să îl îndemn pe Trom la vorbă, într-o seară, numa' că el a săltat dintr-un umăr, mi-a zvârlit o privire de zicea: „Ei, ce știi tu, frățâne...“, și m-a lăsat cu buzele umflate.

Vezi dar, că eu nu știu, Luminăție, mai multe despre tainele lu' Hylm; n-am aflat nici acu'! Știu doar că anii, ia, vreo cinci, de am trecut prin ei cu el alături, la noi pe Hipko, mi-au fost ăi mai frumoși din toată viața!

D-asta m-am lăsat ispitei ș-am plecat, cu Hylm și Trom, prin ăle lumi străine! M-am suit pe-un hârb al Poștei cu inima în gât – și tot acolo mi-am

simțit-o câtă vreme ne-am vânturat printre stele! C-am tot cutreierat așa doi ani, și-n ăst răstimp nu prea au fost răgazuri când să simțim țărâna sub picioare!

MOȘUL:

Mi-au bătut în poartă. În crucea nopții! Cu pumnii! Ehe! Pribegi ei, pribeg norocu'! La mine-n poartă le-a sărit în cale! Păi cum? Să bată tocma-n poarta mea? Din tot satu'?!

Pe-aci, cum pică poala nopții, pică și somnu'. Somn greu, adânc. De, somn de oameni trudiți!

Dormeam și io așa... Ehe! Demult... când eram tânăr... Da' baba mea! Ehe, ce le dormea, sărmana!... Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele!... Că era ciolănoasă și voinică muiere! Da' frumoasă la vremea ei, ehe! Din sat cea mai frumoasă! Ori numa' mi-o fi părut mie așa, de mi-am adus-o în casă să-mi otrăvească zilele! Că mare pacoste și grea belea mi-a fost limba ei ascuțită! Da-i iertam vorbele proaste când mi s-anina de gât... Și râdea... și-i lucea-n ochi doru'... Și mai cu seamă o iertam când îmi odrăslea câte-un fecior! Dragă mi-era atunci! Dragă mi-ar fi fost și de-ar fi năpădit-o păcatele... ca omizile! Că șapte mi-a născut! Și i-a crescut pe toți zdraveni. Voinici. Ehe! Ca ukii, urșii ceia cu coarne aduși de Ubaru' nost' din nu știu ce pustie de lume! Ehe! A fost bună mamă și cu credință nevastă! Da' tot cu limba ceea a ei i-a-mprăștiat pe toți. Cum spulberă vântul cenușa... Și-au luat muierile și și-au durat case. Din ce-au avut, din ce n-au avut... Și-au durat case în cel capăt de sat... Unu nu s-a aciuat în casa părintească! Doarme fiecare somn greu lângă copii și nevastă... Singur io... Ehe! Bătrân și singur!... În câte nopți nici nu ating geană de geană! Mai degrabă ațipesc în amiaza mare. Rezemat de gard. În ogradă, la soare... Da' noaptea, ehe! Rar se prinde somnu' de mine, taică!

Așa a fost norocu' ăstora trei! S-ajungă-n poarta mea! I-am auzit de cum au bătut! E, îi simțise și câinele. Adevăr îi! Se pornise să latre. Îi o javră pricăjită. Urât, sărmanu'! Da' latră, ehe! Rău de gură, ca baba mea! Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele... Da-i un suflet și el, un suflet aci, lângă casă... Ba, la vreme rea, îl chem la mine, în odaie... Mă ocărăsc feciorii, nurorile... Mă mai râd nepoții – și megieșii – când îl află tolănit lângă pat...

Da' atuncea era afară. Că era noapte caldă. La ce să-l fi ținut lângă un moș de nouăj' de ani? C-așa-mi zic toți: Moșu'. Că io îs mai bătrân în sat! Singur io! E, după Baba Hâda... Adevăr îi... Da' ceea o să trăiască trei sute

de ani! Pe puțin trei sute de ani o să trăiască! Fir-ar afurisit neamu' ei de farmecfăcătoare!

Așa că i-a simțit. Câinele i-a simțit și i-a lătrat. Da-i auzeam oricum. Singur io! Că urechile mi-s încă bune! Și ochii! Îmi cam tremură mâinile. Adevăr îi! Și nu mă mai duc picioarele. Nu iute, ca altădată. Și nu mai pot căra cu spinarea. Și nu mai pot trudi câtu-i ziua. Și mai am numa' doi dinți. Da' mestec încă bine. Că mi s-au învârtoșat gingiile. Ehe! Mi-s sănătos, nu mi-s nevolnic! Pe toate le-ncropesc singur!! Singur io! De cinci ani... De când s-a prăpădit baba... Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele... Că ea le dormea! De-ai fi putut să bați în poartă o noapte – toată! Cu pumnii! Și-n ușă chiar! Că ea dormea!!! Geaba ar fi urlat câinii în șapte sate! Pentru că ea voia să doarmă. Și dacă voia să doarmă..., apăi dormea! Că totdeauna a fost căpoasă muiere!

Cu mine au avut noroc pribegii! I-am auzit cum au lovit în poartă! Au dat și glas. Adevăr îi! O voce groasă, plină. Parcă știam de undeva vocea ceea! Da' să mă tai, că tot nu-mi aminteam de unde!

– Rogu-te, om bun, deschide-ne poarta! Fă-ți pomană c-un acoperiș, ombucătură și-o gură de apă! N-ai teamă, nu purtăm gânduri viclene! Fă-ți milă de trei bieți menestreli, sfârșiți de prea îndelungată cale!...

Menestreli. Știam io. Ehe! Pribegi de cei de cântă la castele, prin palate... Ori în mijloc de sat, în zi de mare praznic... Becisnici, de nu-s în stare de vreo muncă... Ori putori – de nu le place truda! Și prea slabi de înger ca să-și adune hrana tâlhărind ori prin războaie... Da-i primeam pe toți. Totdeauna. Până și baba mea, cât ar fi fost de muiere afurisită, pricepea că îs tot suflete, sărmanii...

Am desferecat poarta. I-am poftit în casă. Am aprins lumânarea din seu de uk, ceea de dă lumină o juma de noapte.

Erau flenduroși. Murdari. Ceia mai tineri – doi băietani cu caș la gură! – cu ochii stinși de osteneală. I-am omenit cu puținul de-l aveam și îndată i-a furat somnul.

Da' al treilea avea sămânță de vorbă. Era cela cu vocea groasă. Să fi tot văzut treizeci de ierni! Ierni, că păru-l avea alb. Ehe! Alb ca omătu'. Da' ochii îi erau tineri. Cu dulceață-n privire. Cât să bage-n răcori o muiere! Da' erau ochi răi. Ehe! Nimeni nu știe ca mine să cunoască ochii oamenilor! Și mai văzusem undeva ochii ceia! Unde, știa Sfântu'!

– Singur trăiești aci, moșule?

– Singur io, taică. Ia, cu potaia ceea de afară. Că baba mea... s-a dus, putrezi-i-ar în tihnă ciolanele... Și feciorii, de! La vetrele lor. Ehe! Că doară nu mi-s datori ei mie. Că nu i-am întrebat nici io, nici baba, de vor ori ba să vină-n lumea aiasta păcătoasă!

Cela a zâmbit. A zâmbit a-ntristare:

– Drept ai grăit, moșule! Da' amară-i dreptatea asta, ca sărutarea narzilor de-amară!

– Ptiu! Pe ceia lasă-i în pace, taică! Nu-i mai pomeni în inima nopții, ferine-ar Ceru' Sfânt! Ia zi, mai bine, de unde-mi veniți? Că tare-s istoviți băieții!

– De departe... De tare departe venim, moșule!... De-aci abia se vede steaua de ne era acolo soare! Am cutreierat cerurile. Și-n nave-sălaș sărmane, mânate de nevoi și de necazuri, și-n de-alea bogate, de umblă doar într-o plăcere. Și ne-am plătit drumu' cinstit, cu snoave și cu cântec. Iar din lumea asta a dumitale, moșule, de-un an și-o vară tot adunăm pe tălpi colbu'!

– Ehe, pricep c-oți fi văzut mulțime de meleaguri! Și-oți fi știind mulțime de istorii despre ele! Da' pe la noi ce vânt v-aduse, taică? Ori mergeți peste deal, la castelu' Ubarului?

– Îhâm, a mormăit, înnegurându-se. Da-n urmă și-a luat seama și s-a trudit să-și pună-n vorbe voioșie. Oi fi auzit, moșule, ce mare sărbătoare va fi acolo mâine! Vor curge fluvii de vin printre munți de mâncare! O dată doar își numără fiica Ubarului a cincisprezecea primăvară! Și am prins zvon că e frumoasă coz și că îi plac poveștile și cântul. Și că tot mâine, după datină, or s-o unească cu fratele mai vârstnic, un flăcău chipos și voinic cum nu-s mulți!

– Ehe, aiasta-i datină spurcată de-a ubarilor, așa să știi! Că vor să nu li se tulbure sângele și să-și păstreze neamu'. Da' Ceru' tot are să-i bată!

– O fi cum spui dumneata, moșule. Da' nouă ce ne pasă? Noi mergem numa' să-i veselim, că asta ne e pâinea! Ne zorim către castel, doar-doar ni s-or îngrășa pungile! Da' până acolo îi de trecut Râpa Amăgirilor și, vorba dumitale, nu se face asta-n inima nopții!

Ehe! De unde știa pribeagu' de Râpa Amăgirilor? Și io de unde-i știam glasu'? Da' ochii?... Mi-a trecut un fulger prin inimă! Oare să fi fost el?... Părea peste poate!

– Ai mai fost prin părțile noastre, omule! Adevăr îi?

A oftat. Și-a trecut mâna peste frunte. Și mi-a răspuns cu vorbă ca a noastră, așa, mai îndulcită:

– Adevăr îi, moșule! Am mai fost! Să tot fie nouă, zece ani de-atuncea... Mi-aduc aminte de baba dumitale, putrezească-n pace! Mi-a aduc aminte și de Baba Hâda, farmecfăcătoarea. Mai trăiește Baba Hâda, taică moșule?

Ehe! Aci l-a luat gura pe dinainte! Numa' el îmi zicea așa: „taică moșule“. Așa-mi zicea. De când era o fărâmbă de om!

– Trăiește Baba Hâda! Trăiește hoasca! Soiu' rău, Hylm băiatule, nu piere cu una, cu două!

M-a privit. Drept în lumina ochilor. M-a privit fără să mă vadă.

Mă mai privise așa odată. Ehe! Ce noapte fusese atunci! O lună plină coborâse către apus. A doua, tot cu rotundu-ntreg, abia răsărise. Ș-a treia era sus, lucind neștirbită, așijderea suratelor sale.

Io stăteam în poartă. De, tot nesomnu'! Tot el mă biruia. Da' nu-mi părea rău. Nu în noaptea ceea. Că-n nopțile cu trei luni pline, narzii deschid poarta. Pot deschide poarta tărâmului lor! Ceea din Râpa Amăgirilor! Ehe! Ar deschide-o ei câtă-i de mare, da' nu le stă-n puteri decât s-o urnească oleacă! Da' prin crăpătura ceea vin la noi visele amăgitoare! De ți se furișează în minte și te urmăresc somn după somn! De-ajungi să crezi că viața ți-i aia din vis, nu ceea din trezie! Da' nu-i chip să pricepi când ți se zice că ești rob-de-vis. Nu-i nici leac ori farmec pentru vindecare.

Vezi dară, taică, că bucuros stăteam în poartă-n noaptea ceea. Și atunci Hylm, de tocmai a trecut de-a fuga, m-a privit. Da' fără să mă vadă! Numa' el știa ce-o fi văzut! Și mi-a părut că păru-l avea alb. Da' am socotit că-i amăgirea razelor de lună! Și l-am strigat:

– Ei, Hylm, băiatule!

Da' n-auzea! S-a repezit în cea cocioabă, la Baba Hâda. Și de atunci s-a pierdut! Ehe! I s-a șters urma! Așa cum se-ntâmplase, tot în vara ceea, cu frații lui. Toți ceia doișpe frați!

Acu', Hylm era primu' de se-ntorcea. Ehe! Știam că-i el! Geaba mă privea de parcă n-aș fi fost! Cu ochii ceia răi ai lui. 'Nainte n-avusese ochi răi! Da' erau ochii lui!

Ehe! Am priceput că era Hylm. Că lui îi părea rău că io am priceput. Că n-ar fi vrut să deslușesc că se-ntorsese pen' că, musai, trebuia!

Da' ce era cu ochii ceia răi? Cu păru' cela alb?

Ehe! Știam! Tot alb fusese și-n noaptea ceea! Nu mă vrăjise lumina lunilor! Tot Baba Hâda! Fi-i-ar neamu' afurisit! Hoasca le clocise pe toate!

Cu vorbe măsluite! Se jurase că nu la ea intrase Hylm. Pe Ceru' Sfânt jurase! Ca și cum m-ar fi mințit pe mine ochii! Ehe! Chiar ochii mei?!

Da' oamenii au crezut. Proști, ehe! Au zis că numa' fata, Alonda... Că numa' ea i-a pierdut pe toți treișpe. Au vrut să plece-n codru. Proști, ehe! S-o prindă ei, în codru! Pe ea! Ea, fata pădurarului! Ea, de-nnopta la Râpa Amăgirilor! 'Nopta acolo! Ca-n sălașu' lu' tătâne-său! De spuneau că-i vrăjitoare! În ziua ceea așa spuneau muierile. Toate! Și baba mea... Putrezi-i-ar în tihnă ciolanele...

Da' o fi fost. O fi fost vrăjitoare! Că prea era frumoasă! Da' nu frumoasă așa... Așa ca toate muierile. Ca baba mea, la vremea ei. Era mai frumoasă decât ele, ehe! Pentru că era frumoasă altcum decât ele! Că-n nouăj' de ani ai mei – ani, ehe! – n-am învățat cu care vorbe să spun cum era ea frumoasă!

Da' oamenii nu s-au dus în codru. Nu în ziua ceea. A venit ea, Alonda. În miezu' adunăturii din buricu' satului! Singură. Cu frumusețea aia a ei. Ca o vrajă! De zăpăcea oricare minte de bărbat! De muia oricare suflet de muier! Ș-am privit cu toții în ochii ceia ai ei. Mari. Și verzi. Și cătând a mirare:

– Da' ce-i, oameni buni? Ce-i? Ce mai îi?

Ș-am auzit toți vocea ceea a ei. Ehe! Susura ca izvoru'! Și te ungea pe dinăuntru, taică! Te ogoia, cum ogoiește plânsu' pruncului doar vorba mamei!

Da' nu i-a răspuns nimeni. De ce? Știe Ceru'! Că io am vrut să vorbesc, ehe! Da' uite că n-am știut cum... Și ce... Și... despre ce... A știut hoășca, Baba Hâda:

– Ia, nu-i nimic, fetico, ce să fie? Tu du-te, du-te, că te-o fi așteptând tătâne-tău!

S-a dus. Da' tătâne-său... Pe cela îl storcise uku. Da' cin' era să știe? Spre seară l-au aflat oamenii, stâlcit de cu mult greu îl cunoșteai! Ehe! Da' pe ea, pe Alonda, pe ea n-a mai aflat-o nimeni! Niciodată! Și mortu' a dispărut a doua zi!

Așa că eu mă gândeam la fata ceea. La Alonda. El, menestrelu', se uita la mine. Vasăzică, taică, se uita prin mine – de parcă n-aș fi fost. Pe urmă și-a mai trecut odată mâna peste frunte. Ș-atuncea m-a văzut. Și m-a-ntrebat. Ehe! Parcă aș fi crezut... Parcă n-aș fi crezut... Da' parcă tot aș fi crezut c-aiasta o să mă-ntrebe:

– Da' Alonda? Ce-i cu Alonda, taică moșule?

– Alonda? Ehe, taică! Dusă a fost! A doua zi după tine! Am râs: Ba s-a și zis c-oți fi fugit. Oți fi fugit, ehe, împreună!

S-a holbat la mine. Cu ochii ceia răi ai lui. S-a holbat la mine ca la o casă arsă!

Era nebun! Ehe! Se-ntorsese nebun! Fără doar și poate!

Ș-odată mi-a sărit în gât! Mi-a-nfipt în gât deștele! Ca niște gheare! Ș-am prins a horcăi! Ș-am simțit că ochi-mi ies din găvane! Ș-am auzit c-afară urlă câinele! Ș-am vrut să fac semnu' smereniei. De', ca omu-n ceasu' cela de pe urmă. Da' n-am avut putere.

– Minți, moșule! Minți! Unde e Alonda! E cu Ubaru'? La castel? Îi e ibovnică?

Ehe! Ce-a mai răcnit la mine! Da' mi-a dat drumu'. Mi-a dat drumu' 'nainte să-mi dau sufletu'!

– Iartă, taică moșule! Dumneata nu minți, știu, nu minți niciodată!... Baba Hâda! Ceea m-a amăgit! Pe ea am s-o ucid, ca pe-o năpârcă! Dumneata iartă-mă, taică moșule! Iartă unui om fără de noroc!

Ș-a ieșit. Am știut că se duce la hoască. Ș-am gândit c-o s-o omoare. Da' n-am gândit că face păcat. Ehe! Păcat?! Păcat să strivești o farmecfăcătoare bătrână și ticăloasă?!

Da' am priceput. Singur io! Am priceput că nu era nebun. Da-l smintiseră muierile, vrăjitoarea ceea bătrână și ceea tânără, Alonda. Fir-ar ea afurisită pe unde-o fi fost!

Ș-am mai priceput... Singur io! Ehe!... Am mai priceput că nu norocu' dăduse peste ei în poarta mea. Că el era om fără de noroc! Da' el știa. Știa că io nu dorm. Ehe! Știa tâlharu'! Că mai bine era tâlhar. Decât așa! Ptui, bată-l Sfântu'! Că nu-l bătuse Sfântu' Norocu' și pe el. Barem o dată!

BABA HÂDA:

Numa' așa are leac fiertura ceea. Clocotită la pirostrie, noaptea, în odaie fără ferestre. Și cu lut pe jos. Să simți sub tălpile goale pământu'. Că pământ suntem și-n pământ ne vom întoarce. Sfântă vorbă! Din pământ izvorăște apa, din pământ crește hrana. În pământ putrezesc ciolanele morților. Și-n ciolanele ceea a fost odată suflet! Ș-au fost suflete de-au ținut legea Cerului. Ceea dănțuiesc printre stele! Ș-au fost suflete de s-au vândut nardului. Ceea se cufundă în hăul pământului! În inima lui de foc și pucioasă! Iară dintr-acolo străpung către noi cu vaier și vuiet – și nu știm a le auzi, darămite a le pricepe! Da' io-nvățat-am a le ști simți!

Dacă simți sub tălpile goale pământu' și-ți aduni mințile, pustiite de gânduri și patimi, și te vrei orb și surd la lumina și la zgomotu' vieții, atuncea simți... Simți cum urcă-n tine și vaier, și vuiet... Simți vorbele sufletelor moarte și le poți barem rosti, de nu le poți totdeauna pricepe... Și simți descântecu'... Știi descântecu'... Și dacă l-ai prins, poți să vrei iară s-auzi zgomotu' vieții: ș-ai să ascuți trei triluri de sortitoare pestriță. Și dacă le-ai ascultat, poți să vrei iară să vezi lumina vieții: ș-ai să privești lutu', pirostriile, ceaunu'... Ș-ai să pui fiertura la foc, ș-ai să rostești descântecu'... Da' să nu te tulbure nimeni când îl rostești, c-ai să-l uiți, și geaba-ți va fi fost truda!

Da' fiertura tot n-o arunci! Că, de-ai vrut să fie tămăduitoare de boală, ea va-mbolnăvi de boala ceea; de-ai vrut să dea rod pământului, va arde semănăturile; de-ai vrut să dea dragoste, o să dea ură; de-ai vrut să dea moarte, o să aducă viață și sănătate; de-a-ndoaselea o să fie de cum ai vrut, da', odată ș-odată, tot bine o să prindă!

Mie-mi cântase sortitoarea, îmi clocotea fiertura, și din descântec mai simțeam pe limbă patru vorbe!

Era pentru mine fiertura – fiertură de viață lungă! Că mi s-a apropiat funia de par! În multe rânduri, când îmi întind ciolanele bătrâne, simt cum se luptă Moartea cu Somnu'. Vrea să mă fure Ea! Fiertura aiasta o mai ține deoparte. Da-i musai s-o fac tot mai des, și nu din orice buruiană! Și-i tot mai greu să prind descântecu'! Da' atuncea-l știam. Și ce-mi părea de bine! Ohoho!

Voiam să-mi lungesc zilele, să am vreme să aflu fata de-o căutam. Tânără. Foarte tânără! Și frumoasă. Foarte frumoasă! Că ce-i frumos îi drag și Cerului, și Nardului! Și-i e cu trebuință și binelui, și răului... Și fata ceea să viețuiască lângă mine. Și să vrea, și să știe că poate să se deprindă a simți tainele firii. Ca să-i las cocioaba, pirostriile și ceaunu' când o fi să mă călătoresc din tărâmu' aista. Și când mi s-o tângui sufletu' în strâmtoarea adâncurilor, să știu că-i simte cineva și vaier, și vuiet, că din zbuciumu' lui pătrunde încă, printre oameni, și binele, și rău'...

Da' unde era să fie să găsesc fata ceea? Unde? Și când?

Ohoho! Ce m-am mai veselit când am văzut-o pe Alonda! Era de-o șchioapă când tătâne-său s-a aciuat aci, pădurar și grijitor al ukilor de i-a-mpământenit Ubaru'. Unii vorbeau că n-ar fi fost copila lui, c-ar fi furat-o fiindcă-i purtătoare de noroc. Ori piază rea! Că mult mai era dulce gâgălicea! Și ochii ceia verzi, de mătă hoată! Și n-avea teamă de nimica! Ea

n-o tula când mă-ntâlnea prin codru, ca plozii istora din sat, de-o iau la sănătoasa și când mă văd pe uliți, în amiaza mare!

Cum o mai așteptam să crească! Ohoho!

Da' a crescut... Și s-a făcut frumoasă... Da' parcă tot simțeam că frumusețea ceea îi lucru necurat!

Of! Da' m-am suit pe Râpa Amăgirilor, să cat ochiu' strigoiului, o buruiănă de se ițește-o dată-n treișpe ani. Știam c-aveam s-o pot culege-n noaptea ceea. Da' cine lua-n piept râpa? 'Naintea mea! O... zână, albă-n întuneric, cu fusta-ncolăcită-n vânt... Umbla cântând. De dragoste. Ea, Alonda. Da' cum umbla! Cum își mlădia trupu'! Io, biata, crezusem că numa' mâțele umblau așa!

Da' m-a simțit. A stat pe loc, s-a-ntors și s-a uitat la mine. Și ochii ceia verzi îi scânteiau. Îi scânteiau, nu șagă! Ohoho!...

Io m-am spăriat, ca niciodată! Ș-am făcut semnu' smereniei, de nu-l mai făcusem, ohoho, de când... Da' greu, de parcă-mi atârna un bolovan de mâna de pe piept și altu' de ceea de pe fruntea aplecată... Da' mi-a părut c-Alonda se-nfioară...

– Da' ce te smerești, babo! Tu te smerești?! Acu'?! Ș-aci?! Nu vezi că m-am zbârlit?

S-o fi zbârlit ea, da' io! Ace de gheață mi-au pișcat șira spinării când am auzit-o!

– Te-i fi zbârlit de frică, fetico! Că ce-i fi cătând noaptea pe râpa aiasta, păcatele mele? N-ai auzit câte se-ntâmplă aci? Și toate necurate!

A răs. Da' ce era mai nelumesc frumos ca râsu' ei? Ca glasu' ei, doinind a dragoste, pe Râpa Amăgirilor, în noaptea ceea rece, fără nicio lună, fără stele... ?

– Basmе, babo! Spune-le proștilor din sat! La ce să-mi fie frică? Să-mi fie frică mie, când tu, nevolnică cum ești, n-ai teamă?

– Taci, fetico, că nu știi ce spui! Io mi-s bătrână, multe-am văzut, multe-am auzit, multe-am trăit și multe știu...

– Atuncea îi fi știind și ce cat eu pe-aci! Hai, spune, babo, hai!

Ohoho! Cum m-a mai săgetat cu ochii ceia! Ceia de scânteiau! Ce m-a mai săgetat!

Atuncea a-nceput să mi se limpezească totu'. Da' de ce se limpezea mai bine, de ceea mă treceau fiori mai reci!

– N-ăi fi cătând un pui de mătă, maică? Unu' negru, mic, cu ochi ca doi tăciuni? De te privește-așa, de zici că-i om?

Ea s-a muiat deodată.

– Ia-n te uită! Tu chiar știi, Babă Hâda! Ș-a oftat: Numa' mâțu' cela mi-i prieten, babo! Singur el îi aproape de sufletu' meu!

– Cerule Sfânt! m-am minunat. Și iară am făcut semnu' smereniei, da' mai greu c-a-ntâia oară!

– Ci stai locului, babo! Te tot smerești, ca toantele, mereu!

Se cam burzuluise, da' io n-am ținut seamă.

– Tu încă nu știi cine ești, fetico! Nici cine ești, nici ce putere ai! Nici cât rău poți aduce, fiindcă ți-i drag de rău!

S-a dat aproape ș-a șoptit, cu oarecare spaimă:

– Îs Ceea-ce-deschide, așa cum mi-a zis El?

– Păi ești, fetico! Ești Ceea-ce-deschide, mireasa Nardului!

Ohoho! Io mă dădeam vitează, da' dinți-mi clănțăneau și pielea-mi era ca la găini! Îmi uitasem și de ochiu' strigoiului, și de toate! Și îmi era mai frig, vântu' urla mai tare... Ș-Alonda era în fața mea. Putea întinde mâna să m-atingă. Și io puteam întinde mâna s-o ating – pe Ea, ceea de o strânsese Nardu-n brațe!... Ori avea s-o strângă... Ohoho! Cât de curând!

– Mireasa Nardului?! El, Babă Hâdă, să fi fost Nardu'? El?

– El, fato? Care el?

– Ubaru' Negru. Ubaru' meu din vis.

– Din vis?!

– Ci nu te speria, babo! Nu l-am văzut în noapte cu lună plină; în nopți de celea, de mine fuge somnu'. Era o noapte de vară caldă, numa' c-o lună, da' și ceea știrbă. Atuncea am găsit și mâțu'. Parcă scâncea. Și tremura, săracu'! L-am adunat la piept ș-am suit colo, lângă trunchiu' putrezit. M-am așezat ș-am adormit cu el în poală. Și s-a făcut o peșteră... o hrubă... cu ziduri ca de aur... Ori să fi fost de foc? Da' îmi plăcea! Eram într-un culcuș de puf și de mătasă... Mirosea a fân..., ș-a vânt..., ș-a fum... Era culcușu' Ubarului. Ubar cu mare faimă! Ca Ub-ubar' nost', așa socot. Purta coroană de agat, cu patru coarne poleite-n vârf. Avea păru' țepos și des, și negru, ochii ca bezna, pielea smeadă... N-avea straie... Cred că n-aveam nici io... Și m-a iubit... Of, babo! Simțeam cum mă topesc, cum îs torent și curg năprasnic, cum îs cascadă și mă pierd în hău! Cum mă înalț și fulger printre stele!... Într-un târziu mi-a zis că o să-i fiu mireasă..., dacă vreau – și dacă pot... Că am de strâns o zestre, un suflet după altu', pân' la al treispelea, care îi cheie bună numa' dacă li-i celorlalte frate... De-atuncea dorm tot lângă trunchi, cu mâțu' tot în brațe... Și visez... Da' ieri a coborât o pâclă,

deasă de nu puteam nici răsufla! M-a năucit, râpa se învârtea cu tot cu mine... Da' m-am dezmeticit degrabă, și nu mai era pâclă, ș-Ubaru' Negru mă îmbrățișa! Aista nu mai era vis! Da' tot mi-a pomenit de zestrea ceea! Mi-a zis că am puteri cum n-au mai fost și că mățoiu' o să-mi deslușească toate, dacă mi-i drag și mă încred în el... Văz că tu zici că Ub-ubaru' meu îi Nardu'. Adică îi Ub-nardu', nu-i așa? Da' fie cine-o fi, io, babo, știu că-l vreau, că fac orice ca să rămân cu el!

N-am zis nimica. Ce era să zic? Prinsesem știre că Ub-nardu' își alege mireasă de la noi – într-un eon odată, atuncea când are poruncă să încerce să deschidă poarta ceea. Ș-aveam o spaimă c-o fi fost sorocu' aproape, că prea erau altcum fiorii ce-i strângeam din vaier și din vuiet! Da' ei, Alondei, ce era să-i zic? Aveau să i se lămurească toate, și curând! De mine n-avea trebuință! Nici io de ea, ca să-i las moștenire cocioaba, pirostriile, ceaunu'... Aistea, pentru ea, erau taine mărunte!

Ei, vreme n-am avut să chibzuiesc la multe, pen' că s-a auzit un miorlăit subțire. Și l-am văzut frecându-se de poalele Alondei.

Ea l-a luat în brațe.

– Mângâie-l, babo! Nu te teme. El o vrea! Și simt că n-o să-ți pară rău!

L-am mângâiat. Fără să vreau am întins mâna. Da' ce blăniță moale! Ca pufu'! Ohoho!

Și m-am trezit în brațe c-un mănunchi de ochiu' strigoiului. Cât n-adunasem toată viața mea!

– Ohoho! Mulțam, mulțam, stăpâne! Preaplecata-ți slugă!

Da' Alonda-mi întorsese spatele. Cu mâțu' cocoțat pe umăr, suia râpa. Cu umbletu' cela al ei, cel pisicesc!

Ohoho! Da' de atuncea mi-am luat gândul de la ea. Mi-am aninat pofta în cui!

Și ani-au curs... Ș-altă fetică de să-mi pară potrivită nu se ivea nicicum! Vezi dară că-mi era trebuitoare fiertura ceea de viață lungă, ohoho! Mai cu seamă că simțeam pe cineva, aproape, aproape tare, chiar așa! Voiam doar vreme să aflu unde, doar atât!

Da', cum ziceam, descântecu-l prinsesem, cântase sortitoarea, clocotea fiertura și mai simțeam pe limbă patru vorbe...

Ohoho! Și-n clipa ceea l-am auzit pe el, fi-i-ar afurisit sufletu'!

– Babă Hâda! Ori ești surdă, babo?! Deschide-mi, că m-am întors! Cum mi-ai spus!

Hylm! Era vocea lui. Era acolo, și io, nevolnica, nici nu simțisem că umbra lui s-așterne pe pământ tot mai pe-aproape! Deh, bătrânețea! Și moartea olopșită-n oase!

Da' și fiertura mea de viață lungă! De-acu' era otravă curată! Bună s-o dai unui prunc, ca să crape la trei anișori, zbârcit și fără dinți în gură! Ori unei fete mari, ca în trei luni să fie mai pocită decât mine – și moartă de bătrânețe în a de-a patra!... Ohoho! Mulți ar fi dat bani grei pentru fiertura ceea! Da' io voiam fiertură de viață lungă, amar de viața mea!

Ohoho! Ce l-am mai blestemat pe Hylm! Că se-ntorsese cum îi spusese, da' nu când îi spusese! Că se-ntorsese, putrezi-i-ar ochii, mai devreme!

Da' i-am deschis. La ce să nu-i deschid? Fiertura tot era acu' otravă!

Și mi-a plăcut ce am văzut 'nainte ochilor. Că era bărbat mândru, cu tot păru' cela alb al lui. Ohoho! Semăna cu tătâne-său, că mult fusese și cela chipeș în tinerețea lui! Șapte muieri își găsisese; și se luase cu toate, făcând cununie-n lege, nu șagă. Da-mi plătise pentru farmec de bună înțelegere, ca să nu-și vâre una alteia deștele-n ochi și-n păr! Ș-a mai plătit și farmec de zămislitură, de-au odrăslit cu toatele-n aceeași vreme – o noapte de-a lunilor pline, ca să aibă prunci cu soartă cum n-au toți muritorii! Și toate-au odrăslit câte doi feți deodată! Așa s-a pomenit cu treișpe flăcăuși și-o fetișoară, de era soră bună, geamănă, cu Hylm.

Ohoho! S-a veselit omu' atuncea, ș-a vrut să mă cinstească iar cu bani și cu bucate. Da' io i-am spus:

– Îs mulțumită că mi-ai dat cât ți-am cerut! Da', dacă vrei să-ți țină bucuria, adă-mi prunca ta să-mi ucenicească de pe-acu'. Și n-o să-ți pară rău, că o să scot din ea o farmecfăcătoare cum n-a mai fost demult!

Da' el s-a supărat, ș-apoi ne-am despărțit cu vorbe de ocară. A plecat blestemându-mă. Da' nu știa, biet, că blestemele nu s-agață de una de-alde mine! Că numa' ce m-ating și se-ntorc înapoi, asupra cui le-a slobozit!

Așa că, după șapte ani, i-a murit omului copila. La Râpa Amăgirilor s-a prăpădit; a lunecat și și-a frânt gâtul.

Și încă s-au mai dus vreo șapte ani – treișpe cu totu'. Și-n toamna ceea cu molima verde i-au pierit nevestele. Toate. Pe toate le-a ars, singur, în ograda lui. Că nu se puteau îngropa hoiturile celea verzi cum îi fierea, de putreziseră 'nainte ca să moară, că ar fi otrăvit pământul. Și-n iarnă a răposat și el, ultimul om din sat de l-a secerat boala ceea păcătoasă! Io l-am ars, da' am știut ce descântec să zic ca să nu mă pătrundă cea sămânță de

boală. Și mai am vreun vârf de deșt din cenușa lui ș-acu', că bună de leac a mai fost, pentru multe!

În urma lui au rămas băietanii. Da' și-a făcut Ubaru' milă, i-a luat argați la curtea lui. Apoi, dac-a văzut că toți s-aleg voinici, i-a prins în garda castelului, să-nvețe meșteșugul armelor acolo.

Da' păcat de ei, că nu văzuseră douăj' de veri când au pierit cu toții, fără urmă.

Numa' Hylm rămăsese. Da' zicea că grele păcate poartă și cumplite lucruri a văzut cu ochii! Așa zicea în noaptea ceea a lunilor pline, când a dat buzna în cocioaba mea. Nu mai avea culoare-n păr, da' aiasta n-o știa. Tremura numa' și bâiguia de-Alonda. Ba că îi e trebuincioasă ca aeru' și scumpă ca vederea, ba c-ar ucide-o ca pe-o spurcăciune, ba că tot n-ar prăpădi-o 'nainte de-a se bucura de frumusețea ei... Ba că ea l-a îmboldit spre cele rele, c-ar fi pedepsit-o de nu i-ar fi luat frica, ba că fără de ea nu crede să mai poată viețui...

I-am spus descântec de desferec, i-am dat să bea licori pentru uitare și l-am povățuit să plece, cu grăbire și departe, hăt, în lumi und' nu se vede soarele nost' printre stele. Și l-am legat să nu se-ntoarne mai degrabă de zece ani, orice-ar fi fost să fie. Că bine socotisem că, dup-atâta vreme, Alonda ori avea să-i fie Nardului soață bună, ori avea să rămână muiere de-a de rând, fără de vreo putere.

M-a ascultat atuncea și s-a dus. Și a făgăduit să-mi deie plată cinstită pentru licori, descântec și povață. Că nu-i cerusem mult, numa' s-anine de gât un talisman, ia, un oscior, de-avea să-l deie primei fetișoare de-o fi fost să-l ceară. Că ceea de l-ar fi râvnit, avea să-mi fie bună ucenică; pen' că era-n oscior un farmec de s-o tragă către mine.

Da' Hylm s-a-ntors tot el cu talismanu' – și-ncă s-a-ntors și prea degrabă! Și-n toi de noapte, de mi-a rupt descântecu', mi-a dat licoarea peste cap...

Și s-a întors ca să se văicărească! Mai dihai ca o muiere becisnică s-a tânguit! Că l-am mințit când l-am trimis în lume! Că geaba s-a întors aci, unde Alonda nu-i! (Da' că-mi venise prea devreme, lua-l-ar narzii, nici nu pricepea!) Că mă omoară dacă nu i-o scot, de, din pământ, din iarbă verde, pe-Alonda ceea fără de pereche! Că o să se smintească, c-o să crape dacă Alonda n-o să fie a lui, c-o vrea măcar o dată, o dată numa' pe afurisita ceea de farmecfăcătoare!

I-am descântat de supărare... De mânie... De dor... De inimă albastră... L-am potolit. I-am zis că-i stă norocu-n preajmă. Iară el mi-a dat făgăduială

de-ncredere... Și de răbdare...

Puteam să-i zic mai multe și mai înțelepte. Da' în al cui folos? Că el nu pricepea! El era rob-de-dor. Și rob-de-vis. Bine îl mai prinsese-Alonda! Ohoho!

TROM:

Multe nu-mi amintesc despre primele vise. Le-aș fi uitat cu totu', de n-ar fi fost muierea aia frumoasă cum n-am mai pomenit! Iar vorbele de la zicea... Ei, am chitit că-s născociri din mintea mea de puști cu dor de fapte mari!

Da' când Tarr a găsit străinu', omu' ăla de era întocmai cum îmi povestise ea... Atuncea chiar, Luminăția Ta, am priceput că visele fuseseră chiar vise-purtătoare, de-alea de aduc, de cine știe unde, gânduri mânate-n lume de vreun farmec ori numa' de vreun suflet de cel încrâncenat. Și, cum am priceput c-Alonda viețuia aievea, că era făcută din oase, carne și sânge, dorința ei a și prins să-nsemne, pentru mine, poruncă de-mplinit, oricare-ar fi fost prețu'.

Pe urmă, o visam mai des ca Hylm. Ba o vedeam și-n noptile când n-aveam somn, când îmi lăsam privirea să colinde printre stele pân' ce pica pe una mică și puțin strălucitoare; da' de la ea nu-mi mai puteam lua ochii! Atuncea mi se-mpăienjenea vederea. Da-mi trecea 'nainte s-apuc să strâng barem din pleoape, ș-apoi găseam pe boltă chipu' Alondei, și mă-nchinam ei, ca ălei mai frumoase și mai spăimântătoare năluci de i se arătase unui muritor de când îi lumea lume.

Da' a fost o noapte când Hylm a priceput. A priceput că steluța aia mă fermecase. Tocma' voiam să mă smeresc către ea, da' Hylm m-a înhățat de chică și mi-a șters două palme.

– Asta să n-o mai faci, înțelegi? Să n-o mai faci niciodată!

Io m-am scuturat ca smuls din vis, și el s-a îmbunat și mi-a zâmbit ca și cum mi-ar fi fost rușine.

– Iartă-mă, Trom. Nu se cădea să te lovesc. Că din greșeala mea Alonda te vrăjește pe tine. Pentru că io trebuia să plec, așa cum mă povățuise baba. Să caut o lume de n-are pe boltă steaua aia. Și socot c-așa aș fi făcut, de nu s-ar fi zdrobit aci nava a mare! Și asta tot o făcătură a Alondei înțeleg c-a fost, și mă ia frigu' când mă gândesc ce multă și rea putere o fi având, de n-a pregetat să deie morții puzderie de suflete nevinovate! Pe urmă a oftat: Da' orișicum ar fi, băiete, doru' de ea tot nu mă lasă!

– Pen’ că-i frumoasă, am zis, convins cum eram că io le pricepeam pe toate. Și socot că nu fac rău de mă desfăt cu o așa plăcută nălucire. Doar că nu știu de ce o pierz când mă smeresc către ea, că...

– Ehe, flăcău, mi-a retezat-o el, smerenia-i către Ceru’ Sfânt și către țaria lui înspre bine, iar semnu’ ei gonește tot ce-i dinspre rău. Alonda, io ți-am mai zis, mă urmărește cu blestem, iară puterea ei de farmecfăcătoare – trebuie s-o cred! – îi de la narzi, adică îi a mai spurcată!

Ei, luminate domn, la noi, pe Hypko, despre narzi se știu puține. Adică se mai zice și pe-acolo „luate-ar nardu“ ori „amar ca sărutarea narzilor“, ori „narzii să te piaptene“, da’ nici ăi mai bătrâni nu știu de unde vin astfel de vorbe. Și mai spun istorii ciudate învățătorii tineri, ăia școliți prin lumile-oraș. Odată ne-a povestit ș-al nostru. De’, io n-am priceput așa, prea bine, da’ mi-a plăcut și am ținut câte ceva în minte. Zicea că noi trăim într-un țărâm de-are patru cuprinderi, pen’ că putem merge în lat, în lung și în înalt, și-n timp – da-n ăsta numa’ înainte. Și că-s ș-alte țărâmuri, de au cuprinderi mai puține ori mai multe. Zic unii că stau țărâmurile astea unele într-altele, ca foile de ceapă. Da-nvățătoru’ nostru nu se ia după dânșii, ci după ăia de cred că îs țărâmurile ca frânghiile întinse-alături, făr’ să se-atingă de nu se pune careva să le apropie și să le-nnoade; nodului ăluia îi zice Poartă, pen’ că prin el se trece de colo dincolo, da’ nu oricare o poate face fără să-și piardă din putere și din minte. Acu’, așa zic învățații. Da’ a citit învățătoru’ ăl tânăr niște legende vechi, de zic că narzii pot. Ei vin dintr-un țărâm cu trei cuprinderi (cu lung, înalt și timp, da’ fără lat) și se preling la noi ca niște umbre; nard-umbre le mai zice. Când te ajunge-o umbră de-aia îți vine-n gură gust de fiere; îi sărutarea nardului, se cheamă că te-ar plăcea ca sălaș. Și trebuie să fii dibaci ca să te faci scăpat, că blestematu’ ți se vâză-n trup când pică umbra ta (și preț de-o clipă îi destul!) pe umbra lui amăgitoare. Atuncea sufletu’ tău fuge, ca o pată târătoare, pân’ ce se pierde în țărâmul lor. Că narzii vor să ne ia lumea, așa cum vor și farmecfăcători de-ai noștri să se strecoare-n lumile cu cinci cuprinderi! Și cică îi pericol, la un eon o dată, ca toate să se potrivească-n așa chip, încât vreo poartă dinspre narzi să se deschidă larg – și ei să dea năvală. Atuncea-i cât se poate de anevoie să fie-opriți, da-s farmecfăcători cu faimă care trudes, trecând și peste somn, doar-doar li s-o dezvălui cum ar putea să-i stăvilească!

Prostii de-ale-nvățătorului! Așa gândeam io despre toate astea. Da-n urmă a venit Hylm ș-a zis de-o răpă-a amăgirilor, care ar fi acolo, în lumea lui – adică-n lumea asta, luminate domn! Cică în răpa asta narzii-au poartă.

Și se tot opintesc, și, când și când, o-ntredeschid. Ș-au unii legământ cu ei, de le primesc puterea. Iară Alonda îi a mai tare cu narzii-mbârligată! Da' el, Hylm, nu știuse, bietu'! Și ea-l prinsese-n mreje rău! Adică îl prinsese bine! Ș-a vrut să-l deie narzilor plocon. Da' l-a scăpat Ubru-Cu-Du-Bru, o pocitanie, un năpârstoc cu patru capete, de-i măscăriciu' Ubarului de pe la ei. Vreau să zic, al Ubarului de te-a chemat încoace pe Luminăția Ta.

Da-n ciuda ăstora, el, Hylm, o mai iubea! Io socoteam că bine face, că ea era ca o minune, ș-aș fi iubit-o io, de nu mi-aș fi tot zis că Hylm mă ține de frate – și de n-aș fi știut că ea îl vrea pe el.

Pe partea ailaltă, Alonda-mi lămurea, în vise, că Ubru-Cu-Du-Bru ăla-nșirase vorbe găunoase ca să-i despartă. Că era pocitu', de, gelos. Tot Patru-Capete legase farmec rău, de i se năzărea lu' Hylm că săvârșise, ispitit d-Alonda, câte toate grozăvii mi-a povestit. Iar aia de-l zgornise pe Hylm să plece-n lume menestrel era de-acu' bătrână și zăludă, încurca vrăjile de nu le mai dădeai de cap cât lumea, și rău și tot mai rău găseau ai de-ascultau de spusa ei!

Așa că io-l povățuiam pe Hylm:

– Întoarce-te acasă, măi omule nebun!

Da' el se supăra.

– Nebun ești tu, flăcău! Ești rob-de-vis! Ș-afurisit să fiu de nu dau plată vreunui vraci, să te dezlege!

Atuncea mă bosumflam io. Și încă bine! De ce, adică, voia să-mi fure visu', să-mi fure zâna mea?

Da' s-a-ntâmplat, Luminăția Ta, ca vremea să se strice. Șapte zile de-a rând a fost tot vifor și șapte nopți la rând nu s-a zărit nici fir de stea.

În nopțile-alea, Alonda mi-a pierit din vise. Mi-au apărut, în loc, trei vrăjitoare. Se chemau Criiseela, Striiba și Zaarda. Frumoase ar fi fost și ele, nu zic ba, da' îmi păreau așa, amestecate; parc-aveau mai multe chipuri vâlmășite-ntr-unu'.

– Fugi, copile! mă-ndemna Criiseela. Fugi unde nu ajunge lumina stelei ce-o-ncălzește pe Alonda! Fugi cu Hylm deodată!

– Alonda-i Cea-care-deschide, îmi lămurea Striiba. Dar Hylm îi e cu trebuință; iubirea lui cea oarbă-i desferecătoarea porții prin care narzii pot veni puhoi!

– Sub narzi, tărâmu' vostru o să piară! Nu lăsa, copile, ca asta să se săvârșească! se milogea Zaarda.

– Să nu îl lași pe Hylm să se întoarcă! mă-ndemna iară Criiseela. Să nu se-ntoarcă la Alonda prea din vreme!

– Puterea Alondei o să se istovească, își urma Striiba lămurirea. Alonda e legată de lumea porții, și haru' ei de farmecfăcătoare se risipește după zece ocoluri date de lumea- ceea stelei sale! Pe urmă îl va aștepta pe Hylm, frumoasă, dar femeie ca oricare, și își vor duce traiu-n bucurii!

– Ai chibzuință și inimă, copile! Nu da tărâmu' vostru sub talpa narzilor! mă ruga iar Zaarda, cu lacrimile-n glas. Noi îți aducem jalba trăitorilor în cinci cuprinderi. Murim fără tărâmu' vostru între noi și narzi, copile!

De visele-astea n-am suflat către Hylm nicio vorbă. Da-n ziua a opta am căutat un vraci. I-am zis că-s rob-de-vis și i-am dat plată din sângele meu – a zecea parte – numa' să-mi aflu izbăvirea.

Da' izbăvit am fost și de-alea trei, și de Alonda. Și încă mi-s ș-acu' din ai de nu visează!

Da' în durerea și nesocotința mea de-atuncea, l-am rugat pe Hylm într-o seară:

– Dacă ți-s prieten, omule, du-mă s-o văd pe-Alonda!

În urmă a fost cumplit! Că Hylm a prins a plânge! Ș-am plâns și io de mila și rușinea lui, că era ditamai namila și se bocea ca o muiere fără vlagă!

Ei, Luminăția Ta, multe-a bâlbâit Hylm printre suspine. Da' io am priceput numa' că mă numea oștean al răului, trădător vândut Alondei ș-amăgitor de-l mână înspre moarte.

– Io tot îți mulțumesc, Trom, a zis, mai potolit, după oarece zăbavă. Că acu' văd că trebuie să plec tot mai departe, întocmai după vorba babei. Departe, hăt, de-Alonda, și departe și de tine, măi flăcău!

– Să nu mă lași de izbeliște, Hylm! Tu, de îmi ești mai drag ca ai de-un neam cu mine! Îndelung mi te rog, Hylm, nu-mi da pedeapsa asta!

Așa m-am milogit. Și, drept să zic, m-oi fi milogit io și pen' că îl simțeam ca pe un frate, da' mai abitir m-am milogit din spaima că, departe fiind de el, aveam să pierd năluca Alondei pentru totdeauna!

Da' l-am înduplecat. S-a-nduplecat să mă ia soț de pribegie, să colindăm îndepărtându-ne de-Alonda.

– Să fie cum vrei tu, am zis, că vedeam limpede cum el tot la frumoasa vrăjitoare o să se întoarcă!

Și duși am fost. Cu Tarr alătura. Că el, biet, ne are dragi pe amândoi. Pe amândoi deopotrivă.

MOȘUL:

Așa că, taică, băietanii dormeau. Tineri și fragezi, da' sforăiau – ehe! – vârtos. De, ca la osteneală.

Io, taică, nu m-am dus în pat. La ce să mă întind degeaba? Io am ieșit la câine, în ogradă. S-a gudurat potaia. Că mă are drag. Da' n-a avut, sărmanu', parte să-l bag în seamă. Că io priveam tot după Hylm, să-l văz cum intră peste hoască.

Da' mânia lui se isprăvise. Că s-a oprit și a strigat din poartă. Baba, se vede treaba, n-a-ndrăznit să iasă. Numa' mâța ei, ceea bălțată, s-a ițit din pod. Și a stupit înspre străin. Atuncea Hylm a trecut gardu'. Că ține vrăjitoarea poarta ferecată. Da' gardu-l are scund și știrb, ș-aproape prăvălit.

În ușă, menestrelu' a mai dat glas. În vreo cinci rânduri. A tot izbit în ușă cu picioru'. Și-n urmă a răcnit din nou.

Ehe! Au prins să latre câinii primprejur. Pornise și potaia mea! Megieșilor le-a sărit somnu'. S-a luminat atuncea la ferești! Ba au ieșit cumetre și-n ogradă!

Ș-abia apoi a deschis hoasca. Hylm a intrat și... Ș-aiasta a fost tot.

Câinii-au muțit. Fereștile-au orbit la loc. Cumetrele-au mai adăstat oleacă. Ehe! Da' le-a lovit plictisu'. Ș-au plecat.

Io am rămas. Că tot trăgeam nădejde. Nădejde că s-o întâmpla ceva!

Ehe! Da' menestreli îs becisnici. Nu 'geaba Hylm nu s-a ales tâlhar!

Ehe! Da' farmecfăcătoarele-s viclene! Adevăr îi! Baba putea să-ndruge câte-n stele! Numa' să-și scape pielea! Pielea ei cea crețurită! Da' nici n-ar fi mințit dacă-i zicea. Dacă-i zicea ce se-nșira prin sat. Despre căsoaia Ubarului. Ceea săpată-n stâncă. În stânca de la Râpa Amăgirilor!

Că oamenii... Proști, de! Da', taică, știe Ceru', poate nu 'geaba proști! Că toți vorbeau c-acolo o ține Ubaru' pe Alonda. C-o ține – ehe! – lângă narzii ei. Ba se mai povestea, d-aiasta-n mare taină, c-Ubaru' își lăsase umbra peste-un nard. Că era nardu' cela-n trupu' lui acu'. Scorniseră – ehe! – că-i nardu' cela soț pentru Alonda!

Da' vezi că-n adevăr, nu știa nimeni cine sta-n casa ceea. Ubaru' se ducea pe-acolo-n pripă. Nu zăbovea mai mult de două ceasuri. Poate trei... Da' numa-n miezu' zilei se ducea! Și mai intra Ubru-Cu-Du-Bru. Intra, ehe! Că l-am văzut în multe rânduri. Singur, io!

Așa că io mă gândeam la fata ceea. La Alonda... Și la Ubar... Și la căsoaie... Și la Patru-Capete, pocitu' cela de pitic. Da' și la Hylm. La ce-are

să facă el dac-o să-i spună baba...

Da' el tocmai atuncea a ieșit. Și mi-a părut mai gârbov! Și mergea târșit! Da' nu i-am deslușit încrâncenare-n umblet! Ș-am priceput, ehe! Am priceput că-l ogoise baba. Că-l amăgise în vreun fel cu vorbe de-ale ei! Da' nu-i zisese. Am priceput că nu-i zisese de căsoaie și de Ubar.

UBARUL BUDD:

Eu, Domnia Ta, trăiesc într-o cinstire a celor statornicite din vechime. La zile mari, i-aștept în poartă pe toți acei poftiți să-mi calce pragul. Poftiți fuseseră și menestrelii. Pentru că deseori sunau numele lor în urechile mele: „Trei Vorbe Dulci“. Așa îi cheamă trăitorii din Ub-ubarie, din lumea noastră și din lumi legate de alți sori. Poate că și Domnia Ta vei fi auzit de dânșii!

Dar pe cât îi știam bogați în faimă, pe-atâta mi-au părut sărmani în straie. Așa că am chemat o jupâneasă, cu gând să-i dau poruncă să le facă rost îndată de veșminte potrivite.

Și lângă jupâneasă a venit Ubru-Cu-Du-Bru, măscăriciul. Găt看 nevoie mare și cu toate patru mutrele spoite. Una era în picățele, alta-n dungi, a treia-n cercuri și-a patra aducea a curcubeu. Aceasta de pe urmă, zisă Bru, a prins să-mi facă semn din ochi cu-atâta disperare, că m-am și lăsat tras de el mai la o parte. Și capul Ubru m-a-ntrebat, lăsând a se-nțelege că-i grozavă taină, dacă-l cunosc pe menestrelul cel cu plete albe.

Eu m-am înnegurat într-o nceput, stârnindu-mi singur spaimă că va fi fost vreun lotru ori vreun farmecfăcător ce va fi avut planuri să ne strice cheful. Dar Patru-Capete a chicotit pe patru voci deodată:

– Mare Stăpân, n-ai ținere de minte! Aista ți-i Hylm, orfanu'! Al treispelea dintre orfanii tăi!

M-am încruntat către pitic și el a șters-o iute. A priceput că n-aveam vreme de așa prostii!

Drept e, nu îl recunoscusem pe Hylm, da-mi aduceam aminte de el, ca și de frații lui. Nu c-ar fi însemnat prea mult în ochii mei! Eu totdeauna am primit în curte pui de pripas, fără să caut dacă-s pui de om ori de jivină. Iar când flăcăii s-au pierdut, la ce era să-i plâng? Aveam ubaria plină de alții, din cale-afară de doritori să-mi fie gardă!

Și dacă Hylm era de-acum un menestrel cu faimă, aceasta nu era să-mi fie mie grijă! Nu-n ziua când uneam copiii mei!

Ei, poate m-a-ncercat o clipă gândul că mințile sărace de prin sat legau pierderea celor treisprezece de Alonda. Dar erau vorbe proaste, ce-mi păsa!

Însă pot să-ți spun, dacă rămâne între Domnia Ta și mine taină, că de Alonda mi-a păsat mereu. Fiindcă de copilă era ca o minune! Frumoasă ca un idol din Templul Cerului!

Mi-ar fi fost drag s-o am fiică de suflet, la castel. Și am stricat o vorbă către tată-său. Dar el m-a înfruntat. Era cu mult curaj și când se afla singur, iar atunci mârâiau cinci uki în jurul lui!

– N-o dau în ruptu' capului, Măria Ta! Treci peste hoitu' meu 'nainte s-o atingi! Io știu cum vânați voi copii de suflet de-i creșteți să v-ajungă-n pat!

De bună seamă că puteam să îl prefac în hoit! În graba mare! Oștenii mei nu așteptau decât poruncă. Dar eu urăsc moartea de om făcută fără noimă! Mi-am zis c-o să aștept să crească fata. Căci pe atunci mă simțeam tânăr și mi vedeam vreme multă înainte!

Așa c-am așteptat. Dar nu cu mâna-n sân. Momeam copila cu de-ale gurii – cu trufandale și cu bunătați din alte lumi, cu jucării, cu vorbe îndulcite. Ea era prietenoasă. Mi se urca în brațe, mă ciufulea și îi plăcea să îi sărut obrazii. Și în acest răstimp se împlinea, se deschidea ca un boboc de floare, se pârguia sub ochii mei cu mult prea poftitori.

Dar a-nceput parșiva să mă ocolească! Îmi înhăța doar darurile și o zbughea râzând – și cu luciri viclene în ochii ei frumoși.

Iar eu am început să o pândesc. Și am aflat-o într-o bună zi scăldându-se în iaz!

Vorbesc de iazul mic, pe care îl numesc copiii Copăița. E-un soi de baltă de la care-ncepe Râpa Amăgirilor. Asta-i pricină ca să fie ocolit. Cică acolo dorm nard-umbrele, amăgirile scăpate din tărâmul celălalt, ce mai sunt zise hoătele de suflet.

Singură Alonda se scălda acolo. Sau cel puțin așa prinsesem vorbe. Și le credeam, pentru că o știam netemătoare și râzându-și de scornelile prostimii.

Nici eu nu sunt fricos. Cum am zărit-o-n iaz, m-am despuiat și i-am sărit alături.

Afurisita nu s-a supărat. Ne-am hârjonit, ca țâncii, ceva vreme. Dar când am strâns-o-n brațe s-a zbatut, și când am vrut să o sărut și-a ferit chipul și m-a zgâriat pe brațe pân' la sânge. M-am mâniat. I-am înfipt mâna-n păr, ca s-o silesc să mă privească-n față. Iar ea mi-a împlântat unghia-n ochiul stâng sau cel puțin așa am bănuț în clipa când m-a sfredelit durerea. Durere cum nici înainte, nici după aceea n-am mai cunoscut!

Și nu mai știu. Când m-am trezit, eram întins pe jos, într-o cocioabă, și-o cotoroață bălmăjea deasupra mea. M-am dumirit cu greu că-i Baba Hâda, că îmi era vederea tulbure de tot!

Baba zicea că să fi fost trei ceasuri bune de când dăduse peste mine lângă iaz, zăcând cu straiile grămadă peste pântec și având, în loc de ochi, un șomoioag de ierburi în găvanul stâng.

De-atunci, Domnia Ta, sunt chior precum mă vezi. Dar cum s-a întâmplat aceasta aveam știință, până azi, doar eu și baba. Și încă baba știe numai jumătate!

– Io, Măria Ta, te-am doftorit cu alifii de leac, da' nu așa de bune ca buruienile de le-aveai oblojeală. Că dintr-acele io găsesc cam rar! Da', dă-mi crezare, iute-ai să te vindeci! Ț-ai să te-nveți c-un singur ochi – de-ai să gândești c-așa te-oi fi născut. Iar liniștea să nu ți-o pierzi, că io n-am trebuință nici să iscodesc care hain te-o fi chiorât, nici să istorisesc cum te-am aflat și ce-am făcut pentru Măria Ta. De-aiasta-ți dau făgăduință și cu blestem mă leg să o păzesc!

Cu vorbele acestea și-a luat baba bun rămas. Am vrut să-i dau răsplată cum nu mai primise. Dar ea a zis:

– Ba nu, Măria Ta. Mie să-mi dai, o dată numa', ceea ce ți-oi cere. Că io socot că oi avea Măria Ta, în vreo bună zi, ceva de mi-o fi mie cu mare trebuință.

M-am jurat bucuros că am s-o fac. Și am pornit către castel când era noapte plină, suind pe Râpa Amăgirilor cu inima cam strânsă, căci îmi tot năzărea c-aud în urmă chicoteli.

În noaptea aia n-am putut să dorm. Am chibzuit doar cum să mă răzbun. În fel și chip! Iar cum au mijit zorii am chemat piticul și i-am dat poruncă să mi-o aducă, treaba lui în ce fel, pe Alonda la castel. Căci e voinic Ubru-Cu-Du-Bru! Și viclean! Și des îl trimiteam – dar rogu-te să fie aceasta altă taină între noi – prin satele din preajmă, s-aducă la castel vreo fetișoară, două, spre desfătarea mea.

În ziua aceea l-am așteptat însă zadarnic. Tocmai pe-nnoptate a apărut, târâș, abia suflând, cu toate cele patru gâturi împletite. Și greu am asudat cât l-am descolăcit! Iar el n-a vrut în ruptul capului să spună ce pățise și, când l-am întrebat de-Alonda, i-au țipat trei guri și cu a patra a stupit, fără să-i pese că-mi spurca al mai de preț covor!

Pe urmă am tot trimis argați și-oșteni să-mi prindă muierușca aia. Dar s-au întors zăluzi cu toții: ori robi-de-vis, ori cu vreun nard în trup. A trebuit

pe unii să-i închid – și să-i ucid pe alții. Și i-am prins Alondei frica!

Ba umblam cu teamă și prin codru, că socoteam că tată-său avea temei să întârâte ukii asupra mea. Însă de grija asta am scăpat degrabă, fiindcă, potrivit-se să-l întâlnesc, l-am iscodit cu meșteșug și-am priceput că el habar n-avea de cele întâmplate.

Iar Alonda nu știe cum o fi făcut, că nu mi-a mai ieșit vreo doi-trei ani în cale!

Dar a venit o zi care-a-nceput cu rău. Voiam să îl deprind pe Hylm la luptele cu ukii. Nădăjduiam s-aducă faimă ubariei mele la Marele Turnir. Dar Hylm era de negăsit! Și nu venea nici pădurarul cu fiarele făgăduite! În locul lor a apărut piticul. Părea nebun și m-a smucit de mantie în așa hal, că a rămas în mână c-o bucată!

– Măria Ta, a țipat capul Ubru, mai adineauri mă-ntorceam din sat, și-n Râpă mi s-a pus Alonda-n drum! A zis să te trimit degrabă la sălașul ei!

– M-a blestemat s-orbesc dacă nu vii! a chițait și Bru.

– Și-și noi-noi nu-nu mai-mai vedem-vedem! au urlat Cu și Du.

Atunci m-a năpădit uitatul dor de răzbunare. Și m-am dus.

Dar n-am putut să intru în colibă fără să-mi salt pasul peste pădurar. Pentru că hoitul lui era în prag. Stâlcit, cu creierii vărsați și mațele-atârând. Ca toți cei care pier de furia ukului!

Alonda sta-năuntru, lungită între blănuri, despuiată.

– Am să te iert, Ubarule, pentru c-ai vrut să iei cu sila ceea ce io acu' vreau să-ți fac dar. Dacă o să ierți și tu ce fel te-am pedepsit!

Eu am încuviințat din vorbe și din ochi, făcând, fără să șovăi, uitată răzbunarea. Și-am dat s-o iau în brațe! Și-am suduit când am atins ceva, ceva ce nu vedeam! Avea, hoțoaica, straie nevăzute, groase de-o palmă, aspre, tari și reci.

– O să mă ai, Ubarule! Oi fi numai a ta. Da' vreau să stau ascunsă de alți ochi. Să-mi sapi, în grabă, adăpost în stâncă. În stânca de la Râpa Amăgirilor îl vreau! Și a urmat, cu vorbă îndulcită: vreau să m-ascund de toți, 'nfar' de tine!

Mi-a pus mâna pe braț. Și i-am simțit chiar mâna, fără strai! Am dat să o cuprind! I-am prins mijlocu-n palme! Și-ndată mi-au rămas mâinile ferecate în învelișul ăla blestemat!

Alonda mi-a zâmbit.

– Io vreau să mă dorești, Ubarule. Și să mă ai! Dar să-mi cunoști puterea și să te temi de ea!

Ei, ce s-o mai lungesc! În ziua aceea chiar am prins să caut meșteri care să făurească sălaș pe pofta ei.

Însă pe pădurar a zis că singură o să-l îngroape, fără alai și fără bocitoare. Și l-a-ngropat. Ea știe unde, cum și când.

Și tot ea știe unde-a stat ascunsă și în ce fel a ghicit să iasă de acolo când i-a fost casa gata.

Pe urmă și-a ținut făgăduiala. Mi s-a dat. Când, cât și cum am vrut! Și – iacă înc-o taină ce-ți încredințez – nu am mai întâlnit de când mă știu muiere să mă mulțumească așa ca ea! Și care să mă facă să mă mulțumesc cu ea! Numai cu ea! Zic zău că-n clipele acestea mai greu sufăr că-i dusă ea, decât pentru fiul pierdut și fiica rătăcită.

Dar să mă-ntorc la anii, să tot fie nouă, în care-Alonda n-a ieșit din adăpost. I-l trimiteam pe Ubru-Cu-Du- Bru cu merinde.

– Să-i spui lui Patru-Capete că, dacă nu m-ascultă, n-o să-i mai fie niciun ochi, din ceia opt câți are, de folos!

Dar n-am avut la ce să îi repet piticului amenințarea. Ochii lui Cu și Du erau rămași cu beteșug. Iar ea-l chema în felul ei ciudat, stricându-i din senin vederea; ș-atunci pocitul alerga la ea.

Eu însă mă duceam când mi-era pofta. Sau cam așa ceva, pentru c-Alonda îmi dăduse o povață:

– Să îți strunești dorința pentru mine când soarele nu-i sus și umbrele-s prelungi. C-atunci nard-umbrele, de-n anii aiștia viermuiesc pe-aci, au strașnică putere! Și, mai cu seamă, să nu-mi umbli noaptea, cu făclie, că umbra de-o așterne ea le e cu osebite narzilor pe plac! Fără lumină te poți încumeta, dacă ai mintea tare, că-n întuneric joacă-n Râpă plăsmuiri de-ți farmecă și văzu', și auzu', și-ți vâără până-n urmă groaza-n oase!

Eu am vrut să-i iau vorbele în răs, că nu eram copil ori sătean prost, să m-amăgească. Însă Alonda m-a făcut s-o cred:

– Ubarule, îți amintești de straiu' nevăzut, de m-apăra? Straiu' de ți-a luat roabe mâinile voinice? Și n-ai nimic de zis de Ubru-Cu-Du-Bru și de văzu' lui stricat? Ba chiar de ochiu' tău, de îți lipsește? Da' de oștenii de m-au hăituit, după porunca ta, și ți-au venit 'napoi cu mințile topite? Io știu ce spun, Ubarule, n-o crezi?

Am stat și-am chibzuit, Domnia Ta, și i-am dat ascultare. Și n-am avut păreri de rău că am făcut așa!

Căci sâcăială avut-am în acest răstimp doar la castel, cu Maud și Loena, copiii dăruți de soața ce mi s-a dus de mult, fie-i odihna mult tihnită!

Pentru că e Loena mândrețea de-ai văzut-o. Degrabă s-a-mplinit și s-a făcut frumoasă. Să tot fie trei ani de când în Maud sângele a prins să clocotească, trei ani de când îmi cere să îl unesc cu ea, precum e obiceiul. Iar ei nu îi plăcea! E, îi era drag ca frate, dar nu-l voia de soț. Și s-a tot ostenit, în zeci de rânduri, să mă lămurească că obiceiul nunții între frați e cu păcat.

Însă cu mofturile ei mă descurcam, dar a făcut frățâne-său prostie, acum vreun an, când am plecat cu treburi și l-am lăsat mai mare la castel. Nebunul a luat-o atunci pe soră-sa cu sila și a ținut-o-nchisă într-un iatac, la pofta lui, pân-am venit acasă.

Eu am slobozit-o; și pe flăcău l-am biciuit cu mâna mea! Numai că fata nu-mi mai era fată și mai era și grea. Am vrut să le fac nunta! Loena s-a pus însă de-a curmezișul:

– Ba nunta asta n-are să se țină! Așa precum și pruncul o să crape!

Eu m-am speriat. Am pus-o pe doică-sa să n-o scape din ochi, ca să nu facă vreo nesăbuiță. Acea a păzit-o ceas de ceas, însă Loena tot a lepădat! A lepădat doar pentru c-a dorit să fie așa!

Apoi pe Maud a căzut blestem, fiindcă de-atunci nu a mai fost bărbat. Își făceau râs de el femeile ce-i trimiteam spre desfătare!

Atunci eu am găsit cu cale să mă plâng Alondei. Pentru că ea îmi mai dăduse, în multe rânduri, sfaturi bune.

– E limpede, Ubarule, mi-a grăit ea. Fata ta are har de farmec, da' nu-l cunoaște și nu-l știe stăpâni. Acu' i-a răbufnit, trezit de ură! Da' o să se mbuneze ea! 'Nainte de-a se face anu'! Așa că mai răbdați, și tu, și Maud! Pentru că fata o să-l vrea, iar când i se va da din voia ei, el se va arăta grozav bărbat! Și tu să îi unești făcând petrecere cum n-a mai fost, poftind în ospetie obraze 'nalte și menestreli vestiți în lumi nenumărate!

Am ascultat-o pe Alonda. Am răbdat toanele lui Maud și pe-ale Loenei. Noaptea nu aveau somn. Ea umbla prin castel cântând a jale, el bântuia încolo și încoace suduind. Nici ziua n-aveau tihnă. Fiecare căuta cotlon în care să se-ascundă, cu durerea lui. Și când mă întâlneau, nu îmi vorbeau. Eu mă speriam de chipurile lor fără culoare, de ochii cercânați și adânciți în cap. Și ei treceau de parcă nu m-ar fi văzut.

Pe urmă, Maud a-nceput să umble prin codri și prin sate. Puneam să-l urmăresc, dar el se fofila cu istețime, și trimișii mi se-nturnau dați de rușine.

– Nu știi pe unde-ți hoinărește Maud, nu-i așa? m-a luat la rost Alonda într-o zi. Ubarule, nu prea ai oameni vrednici în simbrie! Da' vezi că io

cunosc ce n-au fost ei în stare a afla! Îți stă fecioru' gură-cască în ograda unui hodorog, de-i zice lumea Moșu'. Și ceta-i toarnă-n suflet venin și iar venin, că-i zice cum că-i cu păcat să-și râvnească sora, și că pentru aiasta Ceru' l-a bătut, lăsându-l fără vlaga bărbăției. Ba-i bagă-n cap și că va fi având Loena putere dată dinspre rău, c-altminteri n-ar fi lepădat degrabă pruncu' nedorit. Ia seama bine, dar, Ubarule, că io ți-am zis că fiică-ta o să-și vină-n fire, da' acu' mă tem c-o să ți se smintească fecioru-n ăst răstimp!

Așa că-n seara ceea mi-am chemat copiii. Le-am spus că-i dusă vremea în care-au fost țânci și că s-ar cuveni să stăm tustrei de vorbă, așa, ca oamenii cu mintea-ntreagă.

– Eu, tătucă, a-nceput fata, știu ce vă roade, pe Maud și pe dumneata. Mai știu că-i drept că Maud mi-a greșit, dar știu că-i tot atât de drept și că eu m-am greșit față de voi. Că dumitale ți-am greșit statornicindu-mă-n neascultare! Iar către Maud am greșit nevrând să-l iert și să-nțeleg că purtarea lui nesăbuită nu a pornit din ură, ci din dragoste prea multă! Iar când, cu atâta-nversunare, am dorit ca eu să-mi pierd fătul și el vlaga, nu am știut că am puterea să-mi fac voia faptă! Și-mi pare rău acum că pruncu-acela nu-l mai pot aduce înapoi! Dar vreau să fie Maud din nou precum a fost. Și-acum eu simt că, dacă vreau, se-nfăptuiește! Și vreau să mă unesc cu el, cum zice legea, în ziua când voi fi de cincisprezece ani! Dar vreau să-mi faci, tătucă, nuntă ca-n povești!

În clipa aceea Maud s-a luminat la chip. Și s-a lăsat să cadă în genunchi! Și-a prins să îi sărute Loenei mâinile amândouă! Iar eu am priceput c-orice i-ar fi-ndrugat acel moșneag smintit era uitat!

Dar m-am smintit și eu, de bucurie. Că-n prag de noapte am plecat, în mână cu făclie, către Alonda, nesocotind povața ei. Dar prea eram nerăbdător să-i spun că mulțumirea mea venea, așa cum ea, din vreme, mi-o vestise! Însă îndată ce-am ajuns la râpă și mi-am văzut umbra prelungă, tremurând prin praf și peste colți rânjiți de stâncă, mi s-a făcut așa, un fel de frig... Și parcă auzeam frunzele foșnind, acolo unde nu erau copaci... Și-am cugetat, cu inima zvâcnindu-mi în gâtleej, c-așa vor fi foșnind nard-umbrele, venind târâș să se prelingă pe sub umbra mea... Venind să-mi scoată sufletul din trupul care le era trebuitor...

Cât ai clipi, am aruncat făclia. Și-am stins-o cât de repede m-am priceput... și-am prins a bâjbâi prin bezna groasă...

Când socoteam că am ajuns la ușa sălașului Alondei, m-am pomenit deodată ca-mpietrit. Și trei năluci mi-au apărut în față, albe și luminând...

Ca razele de lună...

Păreau să fie trei femei. Frumoase, dac-ar fi avut contur... dar trupurile li se ondulau, mușcate dinspre margini de-ntuneric, și chipurile li se tulburau, parc-ar fi fost mai multe ce luptau să fie unul...

– Să nu lași pas de menestrel să calce ubaria ta! Și mai cu seamă Râpa! Chiar mâine dă de știre că nu-s bineveniți! m-a îndemnat una din ele cu voce dulce, nu zic ba, dar care nu suna prea omeneste...

– Aceasta fiindc-un menestrel e cheia pe care o așteaptă ea. Cea-care-deschide! m-a lămurit a doua, cu grai care m-a-nfiorat și el. Vrea să deschidă Poarta Narzilor, pricepi? Să năboiască narzi-n ubaria ta!

– Un an, numai atât! m-a implorat a treia, cu glasul stins, dar tot atâta de ciudat. Un an să-i ții pe menestreli deoparte, și-ai să salvezi, Ubarule, tărâmul tău!

Speriat, eu am făcut semnul smereniei, dar ele n-au pierit. Atunci am mai prins inimă și-am întrebat:

– Ce fel de duhuri sunteți și ce vreți? Afurisit să fiu dacă pricep!

– Ascultă-ne! m-a îndemnat cea dintâi. Ascultă-ne și nu-ntreba nimic!

– Aceasta fiindcă nu e vreme de-ntrebări, a dat a doua să mă lămurească. Vin narzii! Ne-au simțit! Ei știu că noi i-am mai înfrânt odat-aici! Și știu c-a treia oară nu mai putem veni!

– Ajută-ne, Ubarule! a suspinat a treia. Și-ajută-te pe tine și pe-ai tăi!

Eu n-am mai spus nimic. Nu că n-aș mai fi vrut, dar nu mai aveam grai! Fiindcă părea că-n juru-mi foșnește-un codru-ntreg, și parcă deslușeam pete de întuneric, mari și dezlânate, mâncând pământul în lunecarea lor zorită către noi. „Nard-umbrele!“ a urlat în mine-un gând – și m-am uitat cu spaimă după umbra mea.

Dar n-am văzut-o! Pur și simplu, nu era! Și-am binecuvântat acele trei năluci, fiindcă lumina lor sfâșia bezna fără s-aștearnă umbra nicăieri!

Ele însă au prins să pâlpâie, s-au contopit și-au dispărut c-un soi de țipăt, ca de sortitoare rea! Iar noaptea s-a lăsat asupra-mi, apăsând ca și cum munții toți m-ar fi strivit... încet...

Când am știut din nou de mine, mă aflu în brațele Alondei, în sălașul ei.

– Rău ai făcut, Ubarule, că nu m-ai ascultat! Și rău era s-o pați. Noroc c-am prins de veste și te-am smuls din amăgirea ceea rea!... Da' nu-ți fac vină! Vrajmașii mei urzesc în jurul tău. S-ai mare grijă să nu-ți intre, în ziua nunții, în castel vreun farmec strâmb!

Am tresărit și am privit-o-n ochi. Mi s-au părut adânci, hăuri de spaimă. Și, pierit, am întrebat:

– Ce-mi tot spui tu? Ce mi se tot întâmplă?

Ea a râs.

– Nu-ți pierde tihna, dragul mei Ubar! Mai 'nainte ai fost prins de-amăgiri, momit în jocul lor. Da' io te-am scos când nu era târziu! Și bine ți-o mai fi de oi uita tot ce-ai văzut ori auzit! Cât despre ce-am zis io, ia, îi un fleac. La nuntă am să fiu cu tine, la castel. Ai să mă-nfățișezi ca fiind pețită dintr-o lume de departe, și-ai să vestești că ne-om uni curând, întru respect de datini, iar io, cu tine împreună, voi veghea ca feții tăi să se-nsoțească fără vreun necaz.

– Adevărat? am întrebat. Adevărat, Alonda? În scurtă vreme o să-mi fii tu, mie, soată?

– Adevărat! a murmurat. Mă jur că, în curând, o să-i fiu soată celui de-l iubesc!

Domnia Ta, de-atunci încoace eu trăit-am ca-ntr-un vis! Cel mai frumos a fost când a sosit Alonda la castel, în noaptea dinaintea mării zile! Am dus-o-n taină în iatacul meu, unde o așteptau găteți mai multe decât poruncise. Și, fericit, am coborât, în zori, să-ntâmpin oaspeții cu zâmbetul pe buze.

Deh, poate, când piticul mi-a pomenit de Hylm, mi-am amintit. Ca-ntr-o străfulgerare m-au cutremurat acestea, câte toate tocmai ți-am istorisit. Dar n-aveau loc în bucuria mea de-atunci. Și le-am lăsat deoparte fără păreri de rău!

LOENA:

Socot, domnule Înalt Iscoditor, că vei fi așteptând să-ți spun de ce, dintr-nceput, eu nu l-am vrut pe Maud. Și mai socot că n-aș avea la ce s-ascund aceasta față de Domnia Ta – dacă ascunsă nu mi-ar fi și mie!

Ei da, e adevăr că habar n-am! Nu am habar de ce n-am vrut nicicând să fiu femeia fratelui mai mare. Dar de urât nu îl uram! Nu, până-n ziua când m-a siluit! Atunci i-am chemat moartea și noroc a fost că nu aveam puterea ce-am acum, când tot ce îmi doresc din răspuțeri ajunge-ndată faptă!

Vezi, Domnia Ta, puterea aceasta cred eu c-a încolțit în mine odată cu sămânța lui Maud, aceea de am lepădat-o. Pentru că, atunci când mi-o știam în pântec, atunci simțeam ceva. Ceva ca o chemare. A început în ziua când m-am furișat în parcul nostru, cel din mijloc de castel. Pentru că mi-era cheful s-alerg desculță-n iarbă. Dar, când m-a gădilat în tălpi pământul, m-

a-nfiorat deodată-un vaier... și un vuiet... Și parcă tot voiau să-și facă loc, să urce-n mine. Am strâns din ochi..., și palmele le-am apăsat pe ei, cu ciudă. Pentru că mă voiam oarbă și surdă. Voiam să știu doar de-acel vaier, de-acel vuiet..., să simt ce taine suie-n ele, din afunduri, înspre mine... Și am știut, nu prea pricep de unde, că-ntunecimea nopții mi-ar fi fost trebuitoare.

Și-am așteptat-o. Am așteptat s-adoarmă doica, cea pe care tata mi-o pusese paznic. Noroc c-avea somn greu de zdruncinat!

În noaptea-ceea, adăstând desculță-n iarbă, am simțit. Am deslușit, din vaier și din vuiet, că cineva mă caută, mă cheamă, că își silește moartea să îi lase vreme spre a mă afla. Dar, mai cu seamă, am învățat că am putere, că multe pot să meargă după pofta mea!

Și am fugit degrabă în iatac, fiindcă știam că erau numărate clipele nedoritei vieți care creștea în mine. Și chiar am lepădat îndată! Și-n ceasu-aceia, de izbândă-ntrețesută cu spaimă, sânge și durere, am aruncat spre Maud blestemul neputinței. Și fost-am bucuroasă aflând că l-a ajuns!

Nu vreau a zice că mi-am găsit, în urmă, liniștea. Nu aveam tihnă nici în somn, nici în trezie. Chemarea tainică nu-mi dădea pace și îmi spunea că soarta mea e ceea ce-mi dă ghes!

Ei, și n-aș zice că nu găseam în mine milă pentru Maud și rușinea lui ori că nu-mi făceam vină pentru ochii triști cu care tata mă țintuia, cu gândul dus.

Iar între toate-acestea chibzuind, am socotit să-mi caut o povață ispitindu-mi soarta, așa cum fac fecioarele în prag de măritiș. Drept e, nu mai eram neîntinată, dar noua mea cunoaștere-mi spunea c-acest păcat nu eu aveam să-l ispășesc!

Așa că am făcut-o, după cum e vechea-nvățătură, în noaptea când un tril de sortitoare mi-a pătruns prin geam.

Am început smerindu-mă spre 'naltul Cerului, ca să se uite Binele spre mine. Apoi m-am aplecat și-am sărutat umbrele răsfirate pe podea, ca să afle narzii că n-am război de dus în contra lor. Abia în urmă am străjuit oglinda de-a dreapta și de-a stânga cu făclii și, despuindu-mă, m-am așezat în față-i, ca luciul ei să-mi prindă trupu-ntreg.

Atunci a venit vântul. Adică a fost o pală, care-a izbit făcliile pe rând. Și, în cea din urmă pâlpâire-a lor, mi-am văzut spaima-n ochii larg căscați. Aș fi țipat de frica beznei dacă oglinda nu s-ar fi luminat, albă ca neaua, dar oprind privirea să-i străpungă adâncul! Apoi s-a limpezit, din colțuri către

mijloc, și iarăși am putut vedea-n tărâmul ei. Era acolo un bărbat. Voinic, chipeș și tânăr, cu pleata albă..., cu ochii ispitind...

Am întins brațele spre el, și el a râs, și mi-a făcut un semn, ca să-i iau urma. Și-au fost, o clipă, în oglindă, neguri. Dar s-au săltat, descoperind o chichineată, o odăiță fără de ferestre, cu lut în loc de alte dușumele, și-n mijloc c-un ceaun proptit de pirostrie. În el bolborosea o zeamă groasă, în care amesteca întruna c-o creangă-nvârtoșată. Era desculță și înfășurată într-un sac pestriț, încins cu sfoară. Și ea bolborosea! Ceva de ne-nțeles! Ca un descântec. Da' era urâtă... Sfinte Cer! Și, Sfinte, ce bătrână!... Cum să îți zic, Domnia Ta? O babă hâdă! Așa de hâdă că m-a cuprins frica atunci când și-a repezit spre mine mâinile descărnate, în vreme ce-i râdeau gingiile pustii și ochii cheli de gene... Am dat din nou să zbier, dar a țipat, 'nainte-mi, de-afară, sortitoarea.

Și am știut. Deodată am știut că vrăjitoarea-aceea își trimitea în cele zări chemarea care se-oprea la mine. Și, uitându-mi teama, am mai știut că vreau să merg la ea.

– Ți se împletește soarta cu a ei, mi-a spus atunci o voce. Dar nu știu de era de om sau de muiere, aspră sau dulce... Pentru că eu, de fapt, n-o auzeam. Cuvintele creșteau direct în mintea mea, ca și cum gândul meu le-ar fi născut! Dar eu simțeam că vin din altă parte și le-am ascultat cu luare-aminte: O s-o găsești în ziua nunții tale. Dă-i iertarea ta lui Maud și sorocește unirea voastră în acea zi în care cel de-al cincisprezecelea an al vieții tale va fi plin. Și-ncrede-te c-atunci vei ști ce vrei, și totul după vrerea ta o să se-aleagă!

– Facă-se-ntocmai! am șoptit. Că, poate-oi fi știind Domnia Ta, cu-asemeni vorbe chemi o soartă care ți-e pe plac.

Și s-a-ntâmplat ceea ce trebuia. În apele oglinzii m-am regăsit pe mine, cea dintotdeauna – pentru că se-aprinseseră făcliile și mă puteam vedea!

Iar peste două seri, când tata m-a chemat, m-am umilit cu cugetu-mpăcat, plecându-mi capul sub greșeli pe care-n sinea mea mi le țineam ca fapte drepte aproape pe de-a-ntregul. Și-am cerut nunta, sorocind-o însămi!

Și-n urmă am trăit ca într-un vis, în care minți străine-mi porunceau vorbe și fapte.

Așa am ajuns noaptea dinainte de soroc, când, neprimindu-mi somnul, m-am zbătut ca peștele-n năvod. Și-n zvârcolirea aceea m-a bântuit ceva, un soi de nălucire în care mă vedeam în sac pestriț în loc de straie scumpe, cu brâu de sfoară putredă în loc de cingătoare de argint, cu tălpi crăpate-n locul

condurilor de preț. Și-n mâna descărnată și fără de podoabe strângeam ciot noduros, cu care mestecam într-un ceaun, pe pirostrie, fiertură cu bulbuci – în vreme ce rosteam cuvinte fără noimă, dar care-mi aduceau atâta pace...

Cu împăcarea aceea-n suflet m-am ridicat în zori, ca după o noapte cu odihnă bună...

Dar a urmat degrab' o tulburare, când tata m-a poftit în fața unei femei pe care n-o știam, spre a-mi da lămurire că aceea îi va fi-n curând mireasa. Era frumoasă, așa... mai mult și altfel decât prin grai se poate spune. Și răspândea în jur parfum de tinerețe și de dor, ce primenea văzduhul mai mult ca însăși mireasma primăverii! Și-a fost o lungă clipă în care-am suferit, pentru că însămi mă numeam frumoasă, dar pe lângă ea eram ca o făclie lângă soare! Pe urmă am știut c-o astfel de făptură se naște doar o dată-ntr-un eon și că-i e soarta cum e frumusețea, ca nelumea. Și-am mulțumit că eu nu sunt ca ea!

A doua tulburare m-a cuprins după vreun ceas, când, căutându-mi doica, am nimerit în cuhnii, unde-am aflat, la masă-ntinsă, menestrelii. Trei menestrelii ce n-ar fi meritat privirea mea! Dar el, adică unul dintre ei, era leit acela pe care oglinda mi-l înfățișase, și ochii mi s-au lipit de el, dar mai cu seamă de un oscior firav, întortocheat, ce-i atârna de gât. Un talisman care-a-nceput să cânte, ca o sortitoare, în acea clipă-anume în care l-am zărit.

– Dă-mi-l, am spus, și menestrelul, fără să mă întrebe de ce-l cer, mi-a-ntins oscioru-acela. Iar când l-am luat din mâna lui, un licăr blând i s-a trezit în ochi și nu s-a mai dat dus.

Însoțitorii lui, nu foarte mult săriți de seama mea, priveau prostiți, cu gurile căscate. Dar vremea ce-o avusesem pentru ei nu mai era, pentru că talismanul căpătat, ca-nsuflețit, mi s-a desprins de palmă și s-a rostogolit, cântând, pe dușumele. Eu i-am luat urma-n fugă. Prin tot castelul m-a purtat! A luat-o și pe scări în sus, în ciuda firii!

Eu, hăituindu-l, m-am pomenit în curtea dintr-afară, acolo unde rar aveam prilej și învoire să pășesc. Mi-au aruncat priviri uimite oaspeții ce-ncepeau să vină, iar tata, care adăsta în poartă, a dat să mă oprească, dar a rămas în mână doar c-o fâșie din poala mea, căci m-am smucit cu forța disperării. Și mi-am văzut de fugă, fără gândul că umblam pe-afară de castel, așa cum nu se cade pentru o copilă de Ubar ce n-are încă soț!

Ei, să nu crezi Domnia Ta c-ajuns-am hăt departe! Când coboram o râpă mi-a ieșit în cale-o babă, și-atunci, c-o gheară-n suflet, m-am oprit. Pentru

că era hâda din oglindă! Leite erau chipul, trupul și sacul de-l purta!

A luat de jos osciorul care se-oprise lângă mine.

– Ohoho! Pe aista, tu, fetico, anină-ți-l de gât și crede c-o să-ți fie de-ocrotire! Da' de-unde-mi vii? Ghicesc că din castel!

– Castelul e al tatei! am răspuns, cu oarece mândrie.

Baba a chicotit, adică-a scos un sunet de piatră scrijelită.

– Norocu' să te bată! Erai aci, ascunsă, și io n-aveam habar! Da' tu, fătuca babei, mă știi de undeva?

– Știu că mă cauți, babo! Și-ai fost la mine în oglindă-n noaptea în care sortitoarea mi-a cântat! Așa cum mi-a cântat și osu' acest, când l-am ochit!

– Ohoho! Știu aista. Că i-am auzit ghiersu', și iată-mă-s aici!

M-am bucurat deodată, fără să știu de ce.

– Păi hai să mergem, babo! Du-mă-n sălașul tău!

A hârâit din nou:

– Nu te zori, fătucă! Te-ntoarnă la nuntire! Că io mai către noapte am să te cer lu' tătâne-tău și zic că mi te-o da!

Pe mine m-a luat ciuda, c-abia ce o zărisem și ea mă alunga cu vorbe, ca pe țânci.

– Ci du-te, fugi odată! C-aista nu-i popas pentru tăifăsuire! Aci e Râpa Amăgirilor, fătucă, că poate despre aista și despre narzi s-o ști și prin castel!

M-a prins de umeri, m-a răsucit și m-a împins în sus. Așa că am plecat cu îndoiala-n suflet și iute-am dat de Maud în fruntea gărzii tatei. S-au limpezit la ochi când m-au văzut și, fără vreo dojană, m-au dus, tot chiuind, pân' la castel. Acolo, tata, înseninat și el, lămură oaspeții cum că-i obiceiul la noi, printre ubarnici, să se ascundă-n codri mireasa-n dimineața nunții sale!

UBRU-CU-DU-BRU:

Noi-oi-oi-oi vedem-dem-dem-dem aceleași-ași-ași-ași fapte-te-te-te în-n-n aceleași-ași-ași-ași clipe-pe-pe-pe, da'-a'-a'-a' fiecare-are-are-are altcum-cum-cum-cum le-e-e-e pricepe-pe-pe-pe. Și-i-i-i fiecare-are-are-are ar-r-r-r vrea-a-a-a să-ă-ă-ă spună-nă-nă-nă anume-me-me-me ce-a-a-a deslușit-șit-șit-șit mai-ai-ai-ai bine-ne-ne-ne și-i-i-i mai-ai-ai-ai bine-ne-ne-ne.

UBRU:

Așa grăim noi, nobilule domn, în zilele când ne avem ca frații. Da' știm că nu suntem prea lesne de-nțeleș. Vezi că e musai să-ți grăim pe rând!

Iar despre Hylm eu am a-ți istorisi, pentru că ochii mei privitu-l-au cu cel mai mare drag. Că fost-a cel mai falnic dintre frați, cu vorbă dulce și cu drag de șagă. Da' s-a acrit în vara ceea, în care toți s-au pribegit. Io zic c-Alonda, ea i-a fermecat. Și încă pe toți treispe într-o aceeași vreme! Că-n toate pribegiile prin codru, io întâlneam vicleana mână-n mână cu unul dintre ei. Că-n ceasu' aista îmi era cu Hylm, în cel de vine cu Kylym și încă după unu' cu Alyk. Și tot așa, de socoteam de nu-s mai multe Alonde, de n-are fiecare Alonda lui. Ei, și-au mai fost și alții de i-au văzut, că multe vorbe rele se lăteau prin sat și printre slugile de la castel.

Io, adică noi, tuspatri, ne vedeam de treabă; îi un fel de-a zice că tăceam chitic și numa' ascultam. Ne feream cu strășnicie a ne vârî în vorbă, căci luasem noi frica Alondei din vremea când o hăituisem din ubarnică poruncă și ne-ncolăcisem între noi îndată ce ne apăruse-n ochi.

CU:

Da' nici Alonda n-a uitat cum am vânat-o, pen' că-n ziua...

UBRU:

... ziua ceea când și Hylm s-a fost pierdut...

CU:

... când Ubarului a vrut să-i dăm noi veste, ne-a luat lumina, mie și lui Du, ca să ne facă să grăbim a-i împlini dorința.

DU:

Ba io zic că ceea fost-a altă răzbunare, că drept ar fi să pomenim înfricoșata taină a nopții dinainte de cea zi.

A fost atunci noapte cu luni pline, și noi, ca trăitori cu spaima celor neînțelese, nu dormeam. Și-așa, treji fiind, deodată am văzut tuspatri trei muieri. Frumoase foc, de n-ar fi fost cam vălurite, ori cam... neterminate... așa..., că trupurile le erau lumină de li se pierdea în strălucirea pală a lunilor din cer, iar fețele li se tot preschimbau, rupându-se c-acelea oglindite-n apă despicată.

– Sunt Criiseela, a zis prima. Și ne-a-ndemnat: Fugi, Patru-Capete! Te du la Râpa Amăgirilor! Acum!

– Sunt Striiba, a grăit a doua, și ne-a lămurit: Singur tu poți opri acolo Răul! Noi te-om urma ca să-ți mai dăm putere, dar musai e să mergi. Să

mergi acum!

– Eu sunt Zaarda, a vorbit și-a treia. Și ne-a rugat: Vino cu noi! Crede, nu o să ai păreri de rău!

Ubru și Bru au cam strâmbat din nas, cu teamă c-or fi fost furați de somn fără s-o știe și că aveau să se afunde-n vis. Da' io și Cu, noi nu visăm nicicând – și ne-au crezut āilālții că totul se petrecea aieveja.

Am mers la râpă. Că noi de narzi nu avem teamă. Pen' c-umbra noastră așa pocită îi, încât, cu scârbă, narzii-o ocolesc! Am mers cu cele trei făpturi alături, ele zorindu-ne să ne mișcăm mai iute.

Și parcă s-au înveselit văzând că-n capu' râpei adăsta Alonda, îmbujorată, cu ochii fulgerând și-nveșmântată numa-n păru' ei. Hylm o privea mai dinspre vale, zbatându-se de parcă i-ar fi fost picioarele-ngropate.

– Ești vrednic să mă ai, îl îmbia Alonda. Probatu-ți-ai puterea, curajul, neîndurarea! Și lepădatu-te-ai, din dragoste, de ceia ție de un sânge! A mai rămas să-ți verși și sângele din trup. Fă-o, precum ți-am dat povață, și o să fii în stare spre mine să pășești!

Râzând, el și-a smuls paloșul din teacă. A râs atunci și-Alonda. Și, cum râdea, a prins să urce-n juru-i zid de neguri. Pân' ce-a cuprins-o-n el! Ea, albă, se zărea acolo ca o poartă!

Grăbit, Hylm și-a crestat încheietura unei mâini. Sângele s-a prelins și a atins țărâna, iar el și-a și putut sălta piciorul stâng.

– Strigă-l, ne-a îndemnat Criiseela. Cheamă-l pe nume, Ubru-Cu-Du-Bru! Acum!

– Noi nu avem asupra lui putere, ne-a lămurit, grăbită, Striiba. Că s-a lăsat cuprins de farmec rău!

– Strigă-l, piticule! s-a milogit Zaarda. 'Nainte s-o ia-n brațe, strigă-l! Hai!

– Hylm-ylm-ylm-ylm! am zbierat atuncea, din patru guri deodată. El, care-n astă vreme, crestându-și mâna cealaltă, își slobozise și piciorul drept și alerga spre fată, pe loc a-nmărmurit. Și a urlat a moarte.

– Acuma vede, a șoptit Striiba. O vede pe Alonda așa cum o vezi tu!

Alonda, ei, Alonda, ea nu mai era ea! În zidul cel de beznă, era conturu' ei ca o fereastră – de deslușeam prin ea alai înfricoșat, de umbre fără chip! Deschide-ți ochii minții, nobile domn, și vezi cum e să se desprindă umbrele de pe pereți și s-o porneasc-așa, late și lungi, da' într-atâta de subțiri de zici că nu-s deloc!

– Nard-umbre! a țipat Hylm. Ce vrei să faci, smintito, muiere fără de lege?!

Și, zvârrr!, și-a aruncat paloșu' către ea.

S-a auzit îndat-un horcăit grozav, de parcă mii de muritori și-ar fi dat duhu' în clipita ceea! Și zidul cel de neguri a pierit ca norii-mprăștiți de vijelie.

Alonda, iarăși ceea de-o știam, da-nsângerată toată, s-a repezit la Hylm atât de iute, că noi n-am mai strigat, nici el nu s-a ferit. Da' vrăjitoarea numa' l-a sărutat pe buze.

– Aiasta ca să te păzească. Și să-ți facă dor, a zis și a fugit.

Hylm a rămas prostit, privindu-și mâinile din care sângerarea i se-oprise. Apoi a prins s-alerge după ea.

Noi ne-am uitat în jur. Ne aflam singuri. Că cele trei făpturi plecaseră fără să dea de veste.

Și, călcând peste spaimă, am luat urma lui Hylm, curioși să știm ce s-o mai întâmpla. El ne-a simțit și ne-a chemat din mână și din gură.

– Vino, piticule! Că mă cam pișcă frica de-a mă mai pomeni singur cu ea, da' nu mă-ndur nici să o fac scăpată!

Așa că ne-am grăbit, ca să n-o pierdem. Și am ajuns-o în poiana ceea, de își avea coliba-n ea. Noi am rămas la margini, pitiți dup-un copac. Hylm a făcut mai mult cu vreo cinci pași, da' s-a ascuns și el când păduraru', tat-său Alondei, a ieșit în prag.

– Cine te-a ciopârțit, ușarnico? Ș-acu ce-mi cați? Te știi pe moarte și-ai venit să-ți lepezi hoitu-n casa mea?

Da' ea a râs. Frumos, cum totdeauna râdea ea!

– N-am drept să mor, pentru că-mi stă-n puteri să-mi cârpesc viața! Știu petic pe potrivă, adică viața ta, că doară ți-s de-o carne și de-un sânge!

Așa a zis, nobile domn, afurisita! Și, năpustindu-se asupra-i, l-a strâns în brațe cum te strânge uku' când vrea să te lipsească de suflare!

Noi am fugit îndată, potopiți de groază! Ne sfârâiau călcâiele, o jur! Da' mă mai jur că Hylm ne-a prins și ne-a-ntrecut, și c-am băgat de seamă noi tuspătru că păru' îi albise fir de fir și că mult rău își mai făcuse cuib în ochii lui, ceia ce fără să ne vadă ne-au privit!

Și, încă crede-mă, acum întâia oară pomenim aiestea toate și mult mă tem că-s vorbe de scump le vom plăti, că tare mă-ndoiesc c-Alonda-i dusă fără de-ntors!

BRU:

Aș! Io aș zice c-am plătit destul în cel amar de ani cât i-am cărat merinde în sălaș! Că noi de cum intram, ea ne lua ochii. Și ne zicea cu vocea ceea a ei, de-ai fi jurat că nu putea grăi de rău:

– Deschideți mințile, măi Patru-Căpățâni, și lasă-mi-le fără-mpotrivire, că nu pentru vreo toană mi-s trebuitoare! Și, de-oi avea izbândă, nu te-oi lăsa uitării. Da' orb te pot lăsa de nu mi te supui!

Noi ce aveam a face? Ne străduiam spre a ne goni oricare gând și-n urmă ne potopea neștirea. Și ne veneam în minți după o vreme de n-o știam cât o fi fost. Eram ca storși de orice fir de vlagă, da' vedeam și o tuleam îndată, cu mers împleticit, pocnindu-ne adesea capetele-ntre ele.

Da' uneori, în nopțile de-urmu, io eram pradă viselor în care mă simțeam, așa deodată, una cu Ubru, Cu și Du. Aiasta nu era de rău, că vezi, nobile domn, așa-s aleșii lumii noastre. Ceia, orișicâte capete-ar avea, pot oricând să-și facă mintea una! Da' noi am fost furați din lumea ceea, de către lotri făcători și vânzători de robi, când încă n-aveam ani destui pentru a-ncerca deprinderea aistei taine. Iată de ce, cu osebite, îi blestemăm pe lotrii ceea necurmat!

Da' vezi că visu' se-nrăia, pen' că, nu prea știu cum, tuspătru noi eram și cu Alonda una, și ea ne poruncea să repetăm scorneli de-ale ei, zvârlindu-le-n înalt cu dinadinsu'. Erau ca raze de-mi fugeau din cap, făcându-mă să urlu de amarnică durere și, ca un fulger, se topeau în soare. Acolo renășteau, da' înmulțite, și se zvârleau în ploaie pe ceru' de-l vedeam, în plină zi, împeștriat cu stele. Iară durerea mea se întetea și io zbieram, gonind și somnul meu și pe-al aistor trei frățâni de trup.

Întru aceasta ne-am dus la Baba Hâda, plângându-ne că io anume îs rob-de-vis, și milogindu-ne de-un leac. Că plată a-i aduce n-aveam ce. Da' vezi că ne-am temut să pomenim de-Alonda și hoășca afurisită a priceput c-aveam ceva de-ascuns. Și adevărul ni l-a smuls cu meșteșug, zicând că nu ne poate alina de nu cunoaște totu'. Iară în urmă a răs, numindu-mă pe mine vinovat că nu-mi pierd destul mintea atuncea când Alonda mi-o cere pentru ea, așa că îmi rămâne pe undeva, mai prin afunduri, o parte-a celor de le fac când îs robit. Da' s-a milit băboiul și mi-a dat fiertură de s-o picur în urechi și-n ochi în pragul nopților de mi le știu cu cântec. Și-așa am fost scăpați de-un chin.

UBRU:

Da' io voiam, nobile domn, a-ți spune despre ziua când Hylm s-a-ntors și-Ubaru' n-a văzut că-i el anume printre menestreli.

Io-ntâi m-am veselit că-l văz, că-i teafăr, că n-a uitat de noi. Da' poznă îmi părea c-Alonda c-o noapte mai devreme venise în castel!

Și, într-un același gând cu frații mei, cu-ngrijorare am grăit către Ubar, da' el ne-a izgonit cu uitătură rea și n-am avut a face alta decât să așteptăm, cu ochii-n șapte, gata fie s-o ștergem, fie să dăm vreo mână-ntr-ajutor, de n-ar fi fost primejdia prea grea.

Și, ce să vezi, la niciun ceas, stăpâna noastră, Loena, mireasa, de!, nebună, a fugit. Da' iute au găsit-o și-a apărut, spăsită, cu Maud lângă ea și gărzile-mprejur. Și nimeni nu l-a rușinat pe-Ubar când a-mbrăcat în vorbe mincinoase rătăcirea ei!

Pe urm-au dus-o s-o gătească, cum îi legea, vreme în care grosu' oaspeților a fost călăuzit în Sala-Mare-a-Zaiafetului, cu menestreli-n mijloc; și i-au poftit s-asculte snoave și cântări pe săturate!

Eram și noi acolo, tupilați printre picioare. Eram acolo când Alonda a intrat și-am auzit cum toți ca unu' s-au minunat de nelumeasca-i frumusețe! Ubaru' însă le-a cerut tăcerea și, fericit de nu își mai găsea în pielea-i loc, le-a spus că-n scurtă vreme Alonda soață avea să-i fie, și-a poruncit un cânt spre cinstea ei.

Da' ghiers a dat un singur menestrel, cela mai firav; iar Hylm și flăcăuășu' mai voinic cătau către Alonda cu ochi cășcați și buze strânse – de păreau cusute!

Ea, vicleană, le-a zâmbit anume lor, cu fața-i toată. Și-n vreme ce Ubaru' strângea mâini și mulțumea pentru urări de bine, Alonda mi s-a fofilat, ieșind cu menestrelii-n urma sa.

Noi, după ei! Da' vrut-a nenorocu' să ne zărească doi-trei puștani de ne-au oprit cu sila, pentru joacă. Că nu puteam să nu le facem voia, c-ar fi ieșit cu mare tămbălău.

Da' menestrelii nu au zăbovit prea mult pe-afară! Ș-Alonda s-a-nturnat și ea 'nainte să sosească vestitorii mirelui, de i-am primit cu toții cu urale.

Pe Maud l-am întâmpinat cu plecăciuni! Că mândru mai era așa împodobit cu zale lucitoare, coif cu stea și paloș greu, cum numai un Ubar poate purta!

El a strigat, așa cum zice legea:

– Aștept mireasa mea! Nu-mi puneți răbdarea la-ncercare!

Atuncea menestrelii au ciupit de strune. Și purtătoarele miresei, toate doar fecioare, trecut-au printre noi cu pas șagalnic. O purtau pe Loena, strâns înfășurată într-o frânghie albă, de mătase, de stătea în juru-i colac lângă colac, din gât și până-n glezne. O aduceau pe brațe spre a o-nfățișa părintelui, ce-n ziua ceea și-o scotea din grijă.

Ubaru' și-a umplut cu aer pieptu' și, sumețindu-se, a glăsuț:

– Eu, tată al acestei ființe slabe, astăzi ți-o-ncredințez legată fedeleș, spre-a ști că-ți dăruiesc asupra ei putere nesmintită – iar ea spre a pricepe că roabă-ți este ție! Eu zic să fiți...

– Nu zice! s-a auzit o voce. Ș-Ubaru' a muțit, ca fermecat.

Toți ochii s-au întors spre locu' celui glas. Apoi s-a tras mulțimea-n două lături. Iar, printre oaspeți, Baba Hâda, în sacu' ei pestriț, s-a îndreptat, trufașă, către Ubar.

– Ții minte, Ubar Budd, că te-ai jurat să-mi dai, când io oi vrea, întocmai ce ți-oi cere? Îi astăzi ziua plății – și plata-i fiica ta!

TROM:

De bună seamă, Hylm mi-a povestit. Io asta n-o ascund, Luminăția Ta! Mi-a povestit de noaptea aia când, de spaima Alondei, chica i-a albit. Și încă mi-a mai spus de alte nopți, douășpe să fi fost, de și-a ucis în fiecare, pentru o toană-a ei, câte un frate.

Că-ntru-nceput el i-a stârnit, vorbind mereu de mult prea multa Alondei frumusețe. Pân' ce le-a căzut dragă tuturor! Și tuturora ea le-a dat, pe rând, prilej ca să socoată că pentru ei ar fi, în inima-i, ceva.

– Mi-e pieptu' plin de dor pentru voi toți și n-aș putea s-aleg numa' pe unu'. De-ar fi douășpe morți și unu' singur viu – atuncea aș putea să jur că îl doresc pe cela. Altminteri, mai bine mă văz lângă Ubaru' Budd, ca țiitoare, decât să fiu silită a alege între voi!

Așa le-a zis, în parte, tuturor. Și toți au hotărât s-ucidă sau să moară pentru ea.

– La iazu' mic să vă luptați, le-a spus. Că fi-va Copăița, pentru cei uciși, plăcut mormânt!

Au ascultat-o, pen' că toți țineau poruncă vorba ei. Tot ea a spus care să lupte mai întâi. Hylm și Alyk, iar, după patru zile, biruitoru' să se-nfrunte cu Kylym.

Hylm a ucis. A tot ucis mereu. Și, fără lacrimi, a azvârlit în iaz hoit după hoit, nesocotind că legea ăstei lumi, pe care viețuiți, statornicește morților

odihna în pământ.

Ei da, de astea Hylm mi-a tot istorisit. Da' cum era să-l cred, când, noaptea-n vis, Alonda-mi deslușea că Hylm îi rob-de-farmec și toate de le crede adevăr îs năluciri?

Da-n pribegia noastră, după ce ne-am rupt de Hypko, lumea mea, s-a întâmplat să poposim pe-o lume-oraș. N-am rămas mult, că ăia ne țineau de cerșetori. Că ei de menestreli n-au trebuință, pen' c-au cutii de cântă și vorbesc. Și cică n-ar avea în ele farmec – că ăia îi hulesc pe farmecfăcători – că-s aparate, și oricine are dreptu' și priceperea de-a-și meșteri așa ceva. Acolo Hylm s-a înfuriat și-a pus pe-un prinde-vorbă, ia, cutiuța asta cât unghia, de-o țin mereu la gât, istoria lui toată; și m-a legat cu jurământ s-o port asupra mea pân' ce voi fi încredințat că-i numai adevăr.

Așa că io ți-o dăruiesc, Luminăția Ta, că, după toate câte am văzut aici, loc de-ndoială-n suflet nu mai am!

Da' Hylm prinsese a se-ndoi de mintea lui. Că inima nu îl lăsa să fugă-n ăle depărtări, und' să nu se zărească steaua de-i era Alondei soare, iar teama îl oprea să se întoarc-aici, în lumea asta unde ea trăia. Iar io găseam prilej de a-l întărâta:

– Întoarce-te, Hylm frate, în lumea ta! C-orice bărbat adevărat te-ar râde de-ar afla c-ai frică de-o muiere și c-ai fugit de ea! Să mergem la Alonda, Hylm, c-așa nevârstnic cum mă vezi, mă prind să mi te apăr io de ea!

Da' el tăcea și-și tot scuipa în sân, ca să nu-l prindă ispita ăstor vorbe. Dintr-asta mult am fost mirat când, într-o bună zi, a zis:

– Mi-e dor de lumea mea! Pornesc chiar azi. Am știre că un bogătan își mână nava-sălaș chiar într-acolo.

N-am întrebat nimic, că tare mă temeam că, iscodindu-l, era primejdie să-și schimbe gându' ăl bun. Da' am chitit c-o fi primit cuvânt în vis. Că, de când mie visele-mi pieriseră cu totu', el începuse a visa mai abitir. Și să vezi ciudățenie, Luminăția Ta, nu se găsisse niciun farmecfăcător să aibă pentru robia lui de vis vreun leac.

Așa că am plecat în mare grabă. Da' să nu crezi că am venit de-a dreptu-ncoace! Ci mult am colindat, tot ocolind acest meleag cu dinadinsu'. Da' drumu' faimei nu ni l-am cercetat și, aflând de noi acest Ubar, cu multă stăruință ne-a poftit la nunta fiicei sale.

Noi am sosit aci încă-n ajun și peste noapte-am mas la un moșneag. Acolo osteneala m-a trântit la somn; Tarr a pățit așijderea. Da' Hylm a

rămas treaz, cu moșu' la taifas. Ș-am priceput, din vorbele scăpate-a doua zi, că ar fi dat și pe la Baba Hâda, farmecfăcătoarea de o pomenea ades!

În ziua aia Hylm a fost zgârcit la grai. Ba chiar, când ne-ospătam la cuhnii și ne-am pomenit cu frumușica fată de Ubar holbându-se la noi, Hylm, făr' să zică pâs, i-a dat ăl talisman cu care io-l știam mereu la gât. Da-i drept că ăl oscior nu mai cântase niciodată așa, ca ăle păsări de le ziceți sortitoare. Și fata nu-ș' cum a făcut de l-a scăpat, și ăla s-a rostogolit, da' tot cântând, iar ea, nebună, s-a pornit s-alerge-n urma lui cu fusta suflecată.

– Ce-i asta? s-a mirat frățâne-miu, da' io nu prea știam a-l lămuri și m-am uitat la Hylm. El a săltat din umeri, a neștire, da' ochii îi zâmbeau așa, senini cum nu i-i cunoscusem, de parcă sufletu' de-o stâncă i s-ar fi ușurat!

Asta a fost, în ziua aia, ciudățenia dintâi. Mai spre amiaz-am auzit și noi c-ar fi fugit mireasa, după obicei, și, într-aceleași datini, o adusese mirele-napoi, cu gărzile-mprejur.

Atuncea i s-a dezlegat limba lui Hylm:

– Nu-i curat lucru, măi flăcăi, s-o știți! Asemeni obicei nu-i nici în vis pe-aci!

Da' nu părea să aibă pentru asta ceva griji, așa că ne-am pornit la cântec și la snoave, mult mulțumiți c-așa grămezi de oaspeți ne ascultau cu bucurie mare!

Uimirea a mai grozavă a fost nu peste mult, când a intrat Alonda! Io am muțit întâi, pen' că era frumoasă mult peste a din vis, ș-am priceput cât de mult dor de chipu' ei se grămădise-n mine în anii ăi de când mi-era somnu' pustiu. Pe urmă a muțit și Hylm, da' lui i s-a pierdut și roșu' din obraji.

Apoi a prins să glăsuiasc-Ubaru și am crezut c-urechile mă mint atuncea când a zis că o să-i fie Alonda, lui, soată după lege!

Cred că păream cam tâmpi, io și cu Hylm, după asemeni veste. Iar Tarr căta, sărmanu', năucit spre noi.

Da', luminate domn, s-au schimbat toate când ea, minunea aia vie, cu ochii-n ochii noștri, a zâmbit.

– Rămâi aici și cântă, i-am spus lui Tarr, în șoaptă apăsată, și, grabnic, m-am strecurat spre ea cu Hylm deodată, că mă-mboldea ceva să îi vorbesc și s-o ating...

Nu știu cum de-am ieșit toți trei de-acolo fără să ne întrebe vreun curios ceva! Ei, doar Ubru-Cu-Du-Bru, pocitura aia, ne urmărea cu toți ăi opt ochi lacomi și poate c-ar fi luat-o după noi de nu s-ar fi ițit în jurul lui trei plozi

cu chef de pozne. Da' cred că tot Alonda a aruncat vreun farmec, de ne-am putut mișca așa nestingheriți!

Când ne-am văzut scăpați de-ochi și urechi străine, Hylm și-a lăsat pe umerii Alondei mâinile-amândouă și, cu privirea într-a ei, a întrebat:

– De ce?

– Io te întreb de ce, a-ntors-o ea. De ce chemi adevăr o nălucire? De ce-ai crezut aievia ce-ai deslușit la Râpa Amăgirilor, când m-ai trădat?

– Da' frații mei, de i-am ucis de dragu' tău, cu mâna-aiasta? Da' tată-tău, de l-ai zdrobit cu ceea putere blestemată-a ta? Tot amăgiri aiestea toate? Cutezi a-mi spune că-i așa?

– Cutez! s-a sumețit Alonda. Căzut-ai pradă Râpei și farmecelor ei!

– Altă dovadă în afar' de vorbe poți să dai?

Alonda a surâs.

– De bună seamă. Ai drept s-o afli de te-ncrezi în mine și-mi intri în sălaș în noaptea aiasta, îndată ce pe-aci va fi chefu' stricat.

– Stricat?! Cine să-l strice?! m-am uimit.

– Da' nunta ta c-Ubaru'? a întrebat-o Hylm, și ea a dat deoparte nedumerirea mea.

– E vorbă-n vânt, da' fără vorba aiasta n-aș fi fost aici, printre obaze-alese, spre a-ți putea vorbi fără a mă teme de mânia ta!

Hylm a oftat.

– Să fie cum zici tu! Sălașu' und' mai ți-i?

– De-aiasta n-avea grijă, că s-o găsi cin' să-ți îndrume pașii. Poate chiar Ubru-Cu-Du-Bru, prieten vechi al tău! Iară aist copil, de-i mulțumesc acu' că fostu-mi-a de mare ajutor (și când a zis-o p-asta mi-a strâns mâna-ntr-a ei), va fi binevenit a te-nsoți!

Cu astea și cu ăl zâmbet de mă umplea de har, ne-a părăsit, grăbită de-a se-ntoarce-n sânul puhoiului de oaspeți zgomotoși. Întorși am fost și noi alătura de Tarr și, fără-a-l dumiri asupra lipsei noastre, ne-am pus struna și glasu' în slujba veseliei de se tot întetea.

BABA HÂDA:

Ce au mai înlemnit cu toții! Ohoho! Și Ubar, și Maud, și menestrelii, și Ubru-Cu-Du-Bru, și oaspeți, și...

Da' am încremenit și io, când am văzut c-Alonda îmi zâmbește! Și-am priceput că ceilalți nu se-mpietrisesă numai din uluiala vorbelor de le

zisesem, ci, mai cu seamă, fiindcă ea, Alonda, pusese asupra-le farmec înfricoșat.

– Io, babo, mi-a grăit ea, numai miere, vreau să te-ajut, dacă te legi să nu mi te așezi de-a curmeziș. Pen' că nu uit că, într-o noapte, mi-ai dat imbold să deslușesc cine îs io și care îmi e rostu'. Știi c-aș putea să nu-ți dau pace acu', când vrei tu să rupi nunta! Da' n-aș avea folos de răul tău. Mi-ar fi mai cu priință, ca și ție, să facem chiar un târg de-a nu ne pune bețe-n roate. Și încă, babo, ține minte, îți dau făgăduință că, ție anume, izbânda mea va să-ți aducă noi și mari puteri.

Multe-am pus io în cumpănă atunci. Multe, ohoho! Cele nenorociri de le știam sortite a veni când poarta dinspre narzi se va deschide; juruința de ajutor făcută către Hylm; cele puteri cu care mă-mbia Alonda, că deslușit simțeam că ea nu zvârle vorbe-n vânt; trânta de o dusesem, amar de ani, cu moartea, tot așteptând să aflu copila jinduită, ceea de îmi era acolo, și încă dornică să-nceapă viață ca a mea!

La gându' aista mi-am lăsat privirea să se ducă către ea, către Loena. Fata era-nlemnită, da' ochii i-avea vii și, io nu-ș' cum, de la distanța ceea, am deslușit în ochii ei vârtej de fețe-nvălmășite, așa cum îs nălucile de vin de prin tărâmurile bănuite a avea cuprinderi multe – cinci ori șase, ori Ceru' știe câte!

Ce m-am mai ușurat în clipa ceea! Ohoho! Și-am priceput că-n lupta între Alonda și cei ce împotriva ei aveau s-o facă pe Loena armă, io nu-nsemnam nimic – și, orice-aș fi făgăduit, pe nimeni n-ajuta. Greșea Alonda făcându-și târg cu mine! Da' nu eram năroadă să-i zic ce rău greșea! Așa că m-am jurat să n-am amestec în cele de urzea! Și am știut că-n felu' aista vrăjmașii ei aveau dovadă c-am priceput că-i înfruntarea lor cu mult deasupra mea.

TARR:

Când baba aia hâdă a cerut mireasa pentru ea, ochii Ubarului s-au bulbucă și chipu' i s-a înverzit în graba mare. Și-a dat din buze făr' să scoată grai!

Mirele a răcnit și-a tras din teacă paloșu' cu mâinile-amândouă. Și-avea în colțul gurii spume când s-a repezit cu el la babă! Geaba Ubru-Cu-Du-Bru i-a sărit în spate ca să-l țină-n loc, că el, cu sete, i-a lovit hoștei grumazu'. Da' capu' ei nu a căzut! Ci paloșu' s-a rupt în două, din care una a sunat a bocet, rostogolită pe podea.

Și cineva a chicotit. Ca un copil prea bucuros de-o șotie de-a izbutit-o. Era mireasa, nu știu cum scăpată de funia de-o-ncolăcea! Stătea-n picioare, goală, în mijlocu' fecioarelor de o purtaseră, și alea se holbau la ea cu gurile căscate!

Era frumoasă, Luminăția Ta, de îți tăia suflarea! Da' n-am avut noi, ăi de-acolo, parte să ne bucurăm prea mult de-a o vedea așa; c-a dat din mâini de parcă ar fi tras pe ea un strai și-ndată a apărut înveșmântată-n sac pestriț, ca baba de-o cerea.

– Eu, tată al acestei ființe, a gemut Ubaru', rostogolindu-și ochii de ziceai că mințile îi rătăcesc departe, astăzi ți-o-ncredințez, babă haină, spre-a nu purta păcatul jurământului călcat – și spre-a se face după voia ei, a unei fiice care de glasul sângelui își bate joc!

În urmă, nimeni n-a mai zis nimic și nimeni n-a mișcat. Numa' Loena a venit la Maud, s-a înălțat pe vârfuri și l-a sărutat pe amândoi obrazii.

– Asta să-ți fie de-ocrotire, a grăit ea, ție, cel ce-ai avut în pat, chiar peste voia ei, o farmecfăcătoare!

Printre oaspeți a trecut un murmur, a spaimă și-a mirare. Loena a cătat spre ei – spre noi – cu ochi triumfători (io m-am simțit un vierme când și i-a pus pe mine), și-a fost o clipă lungă când și i-a pironit într-ai Alondei, muierea aia frumoasă peste poate, spre-a cărei preaslăvire Ubaru' ne pusese să cântăm.

A fost atuncea ceva de m-a-ngrozit; parcă în juru' meu se-nfruntau demoni în care furia dăduse-n clocot ș-oricare dintre ei m-ar fi putut zdrobi, în treacăt, făr' ca măcar să bage de seamă ce-a făcut!

Când mi-am venit în fire, Alonda îl trăgea pe Maud către Ubar și el se lăsa dus.

– Cere-i să-și facă, de dragu' tău, păcat, să-și ia făgăduiala dată babei înapoi!

L-a apăsât de umeri, ca să se plece în fața Ubarului, și Maud a căzut într-un genunchi. Da' nu a spus nimic!

– Noi am făcut un târg, a rostit baba, părând că îi vorbește gura fără ea. Apoi, văzând-o pe Loena pornind-o către ușă, a ridicat din umeri și i-a pășit în urmă. Iar oaspeții, c-ochi mari și buze strânse, călcau grăbiți în lături, ca să le facă loc.

Atunci Alonda s-a întors spre Hylm. Avea lacrimi în ochi și fața-i strălucea.

– Acu' ori niciodată, dacă mă vrei, să vii!

Și a plecat și ea cu Hylm de mână. Iară frățâne-meu a luat-o după ei, ca tras cu ața, cum făcuse și-nainte.

Și lor le-au croit oaspeții potecă, ca vrăjiți. Și nimeni n-a clintit atuncea când Ubaru' s-a prăvălit pe dalele de piatră, suspinând.

Abia într-un târziu s-a strecurat spre el Ubru-Cu-Du- Bru și s-a străduit să îl ridice și să îl proptească. Și io am socotit că se cuvine să-l ajut, și asta am făcut în vreme ce ăilalți, cu Maud între ei, se buluceau în ghionți, porniți s-o șteargă-n mare grabă.

MOȘUL:

Se și lățise vestea-n sat! Se-aflase că e poznă la castel! Că s-a smintit mireasa și-a fugit. C-a hăituit-o mirele și-a dus-o înapoi.

Da' io nu m-am mirat. N-aveam la ce. Că la așa uniri nelegiuite Ceru' pune piedici!

Ehe! Da' către seară s-a zvonit că hoășca, Hâda, luase drumu-nspre castel. Și singur io, ehe!, am priceput. Am priceput că va să fie lucru' necurat!

Și-am mas în poartă. Cu câinele de-urła. Urła, ehe!, la cele luni. Rotunde toate trei!

Și-n cea lumină, le-am văzut. De hăt departe. Cu ochii ăștia ai mei, bătrâni. Erau vârâte fiecare în câte-un sac pestriț. Și ceea de pe urmă era hoășca, fir-ar neamu' ei afurisit! Iar cealaltă-mi părea fragedă și zveltă. Da', după umblet, îmi părea străină. Că, singur io, de-atâta stat în poartă, cunosc – ehe!, și încă bine, taică –cum umblă, în satu' aista, orișicare!

Când s-au mai apropiat, am deslușit că era femeiușcă proaspăt împlinită. Și frumușică foc! Da' tot n-o cunoșteam.

– Știu cine ești și am a-ți spune-o vorbă, mi-a zis, înfiptă, adăstând în fața mea.

Da' io eram cu ochii după hoășcă. Ceea nu s-a oprit. Mergea cu ochii-n jos. Ehe! Așa n-o mai văzusem. Niciodată. Ș-așa a mers până-n cocioaba ei.

– Eu sunt Loena, a zis fata. Moșule, pricepi?

Păi pricepusem, ehe! Adică de ce nu? Că toți știam că îi Loena numele odraslei de Ubar. E, de văzut, niciunu' n-o văzusem. C-așa îi legea. Să șadă fetele de neam pitite-n casa părintească pân' la măritiș.

Și nici n-aveam a mă uimi că era-n strai pestriț. Că io-i spuseseam, singur io, lu' Maud, frățâne-său cela prost de-ndrăgostit, că fata are-n ea ceva puteri. Ghicisem io, ehe!, ce pui de farmecfăcătoare îmi era!

Da' m-am uimit când am privit-o-n ochi! Că în lumina lor juca oareceva! Niște făpturi cu chipu' vălurit!

Ehe!, până să prind io grai, ea m-a și luat deasupra coatelor și m-a cam zgâlțâit.

– Moșule, simt că știi povești! Pe toate cele despre narzi și poarta lor! Așa că eu te leg să mergi înspre castel! În drum vei da de Maud și ești dator să-l duci la Râpa Amăgirilor, în cel sălaș săpat de tata! C-acolo e Alonda! Și ea deschide Poarta! Dar e adevărat că poate fi închisă! Așa cum spun acele vorbe de demult! Pe Maud o să-l faci să o închidă, că el e mult ascultător de vorba ta!

Ehe! Știam! Știam io câte toate! Și mă bătuse-n dese rânduri gându' c-o fi în ele niscai brumă de-adevăr! Ș-am priceput, ehe!, atuncea ce era cu-Alonda, cu Hylm – și ce se alese de ceia frați ai lui!

Numa' c-ar fi putut și ea, Loena, să-nchidă Poarta ceea. Și io. Și-oricine nu ținea la viața lui!

– Ba nu! a zis. Ehe! Parcă-mi știuse vorbele de n-apucasem să rostesc! Eu nu pot, moșule, fiindcă-s aici, cu mine, Ei. Și-a închis ochii, coperind cele plăsmuiri de înotau în apa lor albastră. Iar ei și-au istovit puterea de-a merge-n pragu' Porții în ăst eon!

– Da' io..., am dat să spun.

– Nu, moșule. Că dumitale anii ți-au șters vlaga, și o asemeni faptă ți-ar aduce pieirea fără rost. Maud e tânăr și-n putere. Și eu l-am sărutat, dându-i tăria mea – și-a Lor!

– Da' el...

– Lui, moșule, așa i-o fi mai bine. Că el nu-și știe locul printre oameni dacă pe mine nu mă poate-avea! Așa că, moșule, grăbește-te să faci cum ți-am cerut! Că, de dai greș, blestemul meu e să nu poți muri!

TROM:

Totu' părea un vis. Mă luasem după ei fără să știu de o fi fost așa ceva după cuviință. C-Alonda mă poftise mai devreme a veni cu Hylm, da-nțelegeam c-acu' ceva era schimbat. Da' ei nu m-au gonit! Și cred, nobile domn, că nici nu mă vedeau!

Așa că am intrat și io-n sălașu' ei. De basm sălaș, Luminăția Ta! Tot după ei, m-am dus și la Alonda în iatac!

– Io vreau dovada! i-a zis Hylm. Dovada de-ai promis!

Ea a surâs – și ochii ei făgăduiau orice! Pe urmă, cu gesturi repezite, și-a sfâșiat veșmântu’.

– Dovada aiasta are pentru tine preț?

El s-a-nclăștat cu mâinile de-un jilț. Și-a prins a tremura. Da’ io, râzând prostește, am pornit, cu brațele deschise, către ea.

Hylm m-a zărit și m-a-mbrâncit într-un ungher, c-o-njurătură.

– Vreau sânge, Hylm, a susurat Alonda, și el a luat degrabă un stilet, parcă anume aruncat pe o măsuță joasă.

M-ar fi-njunghiat fără să clipească, dacă ea n-ar fi șoptit:

– Sânge străin a fost. Varsă-l pe-al tău...

El și-a înfipt stiletu-n gât. Și-n loc să pice lat, s-a liberat de straie, horcăind. Și s-a unit cu ea. Urlând. Urlând ca niște fiare s-au contopit, Luminăția Ta!

Da’ am urlat și io. De multă spaimă! Și-am dat în plâns de prunc înfricoșat!

Pe urmă, printre lacrimi, am văzut. Creștea, din ei, un zid de neguri! Se înălța și se lățea! Și ei s-au dus. Așa, parcă s-ar fi topit. Da’ a rămas în zid o gaură, o... poartă. Avea conturu’ lor, îmbrățișați. Și io vedeam, prin ea, spre alt tărâm. Cred c-alt tărâm era! Și de acolo, năboiau, puhoi, o umbră după alta, negre, mari și late, da’ mai subțiri ca pânda de paing, subțiri cum nu-i nimic!

Io am suflat în lumânări și am fugit, cu groază, afară din sălașu’ blestemat. Da-n ușă-am dat cu Maud piept în piept.

Nu mi-a fost greu să-l recunosc, că-n urma lui, purtând în fiecare mână o făclie, venea un moș – chiar ăl de ne fusese, o noapte mai ’nainte, gazdă-n sat.

– Dă-te din drum, băiete! a zis moșneagu’. Și șterge-o de aci! Ori, dacă mai rămâi, ia seama să-ți ții umbra în spatele lu’ Maud. Da’ mereu!

Io n-am răspuns. Că dinții-mi clănțăneau de nu puteam vorbi. Însă din calea lu’ Maud m-am ferit.

El a intrat, urmându-și umbrele lungi, zvârlite ’nainte-i de făclii. S-a dus către iatacu’ Alondei, a de-mi fusese mie – da’ parcă de atunci se scursese un veac! – vis peste poate de frumos, da’ cât de mincinos, Cerule Sfânt!

Acolo, peste pragu’ ăla de iatac, se prelingea, uriașă, întâia umbră scăpată din tărâmu’ ălălalt. Moșu’ a mișcat în grabă o făclie ș-o umbră de-a lu’ Maud s-a scurs, deodată, peste umbra rea. Maud s-a clătinat. Da’ tot a trecut pragu’. Cu moșu-n urma lui, rotind ca un nebun făcliile-amândouă, trântind

umbra lu' Maud când pe pereți, când pe podea, când sus, pe bagdadie, când prin vreun ungher und' bănuia vreo umbră blestemată, când peste poarta prin care alte umbre dădeau a năvăli!

Când încăperea a rămas curată, Maud tremura. Și moșu' răsufla cu greutate, da' tot nu s-a lăsat! A mânat iară umbrele lu' Maud, pân' ce le-a potrivit s-astupe-n totu' poarta de mai păstra conturu' bietului Hylm cu Alonda-mbrățișat.

Atuncea făcliile s-au stins și Maud a zbierat. Știi, Înălțimea Ta, cum zbieră omu' prăvălit în hău din vârful de stâncă?

Io eram gata să leșin. Da' o lumină-a pâlpâit. Era moșneagu', aprinsese-o lumânare.

Eram numai noi doi în ăl iatac! Nu era zid de negură, nu erau umbre, nu mai era Maud. Nu era nici Alonda. Nici Hylm nu mai era.

Moșu' a chicotit:

– Maud a strâns în trup toți narzii ceia! Ehe! Pe toți i-a strâns! A fost voinic! Ba le-a închis și poarta! Le-a-nchis-o-n nas când s-a zvârlit, cu ei cu tot, în cel tărâm al lor! Tărâm afurisit!... E, da' pe Maud tot l-or primi ei bine, că zice-se c-acolo tot ce-i suflet de viteaz îi și slăvit!

Io am scâncit:

– Da', moșule, Alonda..?

– Ehe! Alonda! Ceea, taică, o primi răsplată, că de deschis, vezi tu, ea a deschis! Acu' nuntește cu Ub-nardu ei! Iar Hylm și ceia frați ai lui li-s robi smeriți!

EPILOG

Strâns-am acestea pe-un prinde-vorbă chiar eu, Kodd Doc, Înalt Iscoditor. Și aranjatu-le-am, nu fără trudă, în așa chip încât slăvitul Ub-ubar să afle-n ascultarea lor o desfătare.

Și am acum a mai adăuga c-acolo, în acea îndepărtată ubarie, am dat răsplată în odoare de preț acelu moș ce-a ajutat la mântuirea de primejdia ce-a fost. Iar el le-a împărțit între feciori și-n două zile s-a și călătorit dintre cei vii. Că, pasămite, în lupta cu nard-umbrele prea mult s-a istovit!

Lui Budd, Ubarul locului, i-am dat povață să ridice chip de piatră fiului pierdut, statornicind să se smerească către dânsul trecătorii, iară Ubru-Cu-Du-Bru să le istorisească, cu cele patru guri plăcute la taifas, toate câte au fost acolo întâmplare. Și i-am mai dăruit Ubarului aceuia și cinci roabe,

toate nurlii, doar-doar l-or ogoi de pierderea Alondei și i-or dăruî copii în locul celor ce l-au părăsit.

Lui Tarr și Trom le-am înlesnit să plece-n lumea lor, unde părinții de dor le-or fi albit.

Și am zăbovit pe-acel meleag la-ngropăciunea Babei Hâda, farmecfăcătoarea. Căci, pricepând că are în fiica Ubarului urmașă cu temei, cu sufletu-mpăcat s-a dat în brațe morții, bându-și licoarea ce din vina lui Hylm se preschimbaser!

Iară Loena, luând cu sine acel ceaun și-acele pirostrie ce-a moștenit, s-a învoit a mă urma spre a trăi în preajma Ub-ubarului, fie slăvit în veci! Și bucuroasă va veghea cu ochii limpezi – ochii aceia din care nălucile s-au dus – asupra fericirii acestei Ub-ubarii, a cărei Ub-farmecfăcătoare pe drept merită a fi!

Pe lângă acestea, s-a învoit frumoasa a se da de știre puternicului nostru Ub-ubar că, dacă trupul ei, cel care nu l-a cunoscut decât pe Maud, fratele ei jertfit, găsi-va desfătare în brațele unui bărbat puternic și mult vrednic de slavă, aceasta nu va fi temei ca tainele pe care ea le stăpânește să se piardă sau ca să i se-mpuțineze harul, ci, dimpotrivă, numai astfel tot ce știe și ce poate fi-va însutit!

SCRISOAREA LUI ZWIAT

Cyntya, te implor, nu citi asta acum și aici. De dragul meu, fă-o în munți, în mirifica și tăinuța poiană în care ne-am simțit, cândva, atât de bine...

Mai întâi, Cyntya, iartă-mă că nu te-am așteptat, că nu mi-am mai acordat răgazul unei zile... Dar nu vreau să mă cunoști astfel transformat, nu pot să te privesc în ochi simțindu-mă nedemn de tine. Și îți scriu, iubita mea, pentru că nu pot nici să mă pierd în tăcere...

Totul a început la o săptămână după detașarea ta la sanatoriul din Spoleto, când Hanaga, știi, Șeful, ne-a anunțat că trebuie să ne aflăm, cu toții, la ora 12 a.m., adică la mijlocul programului, la cel mult distanță maximă de emisie-recepție clară față de biroul lui, ceea ce nu ne mai ceruse de ani. Așa că am dedus că era vorba de o comunicare extrem de importantă și fiecare dintre noi i-am simțit pe ceilalți la fel de dezamăgiți când Hanaga a început cu o întrebare:

„Voi ați auzit Tăcerile?”

(Nu te mira că am scris ultimul cuvânt cu majusculă. Atunci, tot personalul Agenției de Investigații a sesizat că, pentru el, ceea ce numea „tăcere” era un fenomen cu totul aparte.)

„V-ați cam pleoștit și aveți impresia că-mi arde de glume”, a constatat, surprins. „Cum, oameni buni, niciunuia dintre voi nu i s-a întâmplat încă?!”

„Ce?” am gândit noi, aproape simultan.

„Să treacă pe lângă un om, pe lângă un semen de-ai săi înzestrat cu rațiune și, nu poate exista îndoială, vaccinat, ca noi toți, cu Protelepatia încă din prima lună de viață extrauterină, și să nu audă nimic, ca și cum respectivul n-ar gândi, n-ar recita nicio litanie, niciun slogan derutant, ba chiar ca și când n-ar fi, ca un biet animal, înfometat, înfrigorat, îngrozit, furios, plictisit, bucuros, în călduri sau Dumnezeu mai știe cum dracu’!”

„Cred că mie mi s-a întâmplat”, a replicat Shylm, șovăitor și, mai ales, șocat de formula din finalul izbucnirii Șefului, cea care-i trăda exasperarea. „Dar n-am dat importanță, adică mi-am închipuit că e, în fine, un soi de efect secundar al... extazului, pentru că, ei bine, de câteva săptămâni,

nevastă-mea, de câte ori facem dragoste, pare la fel de lipsită de gânduri și senzații ca un... hoit, deși mă asurzește cu suspine de plăcere...”

Toată lumea a râs și multora li s-au derulat în minte, fulgerător, istorii sau imagini deșucheate.

„Dacă e așa“, a intervenit Karina, știi, grășana aia simpatică, „și pe mine mă îngrijorează Gerdi, băiatul cel mare. De când s-a angajat la „Kazahom & Fiii“ a învățat sloganuri derutante. Pe ăla cu „DACĂ GÂNDUL LIBER NU-I / PUI DEMOCRAȚIA-N CUI“, îl repeta cel puțin o oră în fiecare seară, și acum pare că le-a uitat pe toate. În schimb, minute în șir e ca și cum n-ar fi, ca și cum nu s-ar afla în mijlocul nostru, ci la cel puțin trei sute zece metri depărtare. Toată familia e speriată și, deși niciunul dintre noi n-a auzit de boli care să te facă să-ți pierzi capacitatea de emisie telepatică – fiindcă de recepționat recepționează, l-am testat, atunci își revine, ne și răspunde –, ne-am hotărât să luăm legătura cu un medic...”

„Nu vă osteniți“, a întrerupt-o Sorge. „Eu am doi vecini... tăcuți, dar medicul căruia i-am cerut părerea a spus că singura explicație ar fi că *eu* am probleme cu recepția și mi-a sugerat să fac vreo șapte seturi de teste. Chiar azi sunt programat la laborator pentru al patrulea...”

„Dar rezultatele primelor trei?“ s-a interesat Hanaga.

„Încadrare în limite absolut normale. A, și să vedeți ciudățenie, vecinii mei tot pentru «Kazahom» lucrează și într-o vreme le plăcea și lor sloganul cu democrația...”

„Ciudățenia, frumușeilor“, s-a supărat Șeful, „e că, Dumnezeu știe de ce dracu’, la început păreați să nu pricepeți unde bat, și acu’, care mai de care...”

„Care mai de care“, a îndrăznit Karl, portarul, „credeam că am avut de-a face cu cazuri izolate, nu ne-am prins despre ce e vorba... Că și eu, ieri, cum eram cam obosit, am crezut că mi se pare când au intrat doi domni care nu emiteau nimic”.

„Cei doi de la Departamentul Presei Gândite?“ a tresărit Konia, secretara. „Și mie mi s-a părut că înainte de a mă saluta erau muți, dar am crezut că, fiind preocupată, nu-i selectasem din emisia de fond.”

Hanaga a oftat.

„Gata, e limpede... . Acum potoliți-vă și încercați să mă ascultați! Deși nimeni nu a cerut să investigăm Tăcerile, deși nimeni nu mi le-a pomenit, nici oficial, nici altcumva, eu consider util să cercetăm fenomenul din proprie inițiativă. Căci, amintiți-vă...”

Și, așa cum ne-a dat el tonul, ne-am scormonit memoriile, amintindu-ne tot ceea ce învățasem, citisem, auzisem vreodată despre îndelungata Eră a Singurătății, când fiecare trăia și murea singur, cu bucuria, durerea și zbuciumul lui, când nu știai adevărata părere a celorlalți despre tine, când așa-zișii prieteni mascau sub vorbe bune intențiile rele, când hoțul sau ucigașul te putea urmări sau pândi de la doi pași, ținându-și numai pentru el gândurile criminale, când soțul sau soția îți făcea jurăminte mincinoase, râzând în sine și visând nurii amantei sau potența amantului, când copiii erau dificil de educat, fiind impenetrabili, când politicienii ascundeau corupția sub fraze sforăitoare, când guvernanții camuflau dorința de expansiune sub tratate făcute anume spre a fi încălcate, când extrem de rar se năștea un fericit care putea emite și recepționa gânduri, sentimente și senzații.

Ne-am amintit apoi deruta și frustrarea adulților de la începutul secolului trecut, când vaccinul Protelepatia a devenit obligatoriu și ei s-au pomenit, peste noapte, părinții unor puști cărora nimic nu li se putea ascunde. De fapt, Karina chiar a citit undeva că ei au fost cei care au inventat, ca unic mijloc de autoizolare, sloganurile și litanii derutante. Tot ei au cântat, la bătrânețe, agitând spiritele, când toate țările s-au unit, formând Republica Terra. Și de la ei au moștenit nababii obiceiul de a-și construi vile în centrul unor parcuri cu rază mai mare de 308,7 m, căci aceasta a fost, de la bun început, distanța maximă de emisie-recepție clară. Pe urmă am mai aflat, de la Shylm, care a avut o dată acces la niște arhive secrete, că tot ultima generație netelepată a înființat „Oastea intimității“, știi, bezmeticii ăia care emit permanent sloganul idiot: „GÂNDURILE TALE SUNT ȘI ALE MELE/ OARE CHIAR ÎȚI PLACE CÂND BAG NASU-N ELE?“

Ei, dar nu te mai plictisesc și cu alte istorii pe care le știi, trec direct la concluzia noastră comună, și anume că, deși societatea telepaților se dovedește net superioară celei a izolaților, există încă destui indivizi care au nostalgia intimității pe care nici măcar n-au cunoscut-o, niște neadaptați care s-au dovedit inofensivi, pentru că se mulțumesc să pună între ei și ceilalți bariera distanței, să repete sloganuri și litanii derutante când n-au chef să-și împartă gândurile cu cei din jur și să tot încerce să construiască circuite de bruiaj, fără a reuși vreodată să le facă operaționale.

„Dar eu sunt sigur“, a spus Hanaga, „că tăcerile reprezintă primul lor succes – și o voi dovedi, cu ajutorul vostru.“

„Mda“, a meditat Sorge. „S-ar putea ca vecinii mei să fie niște neadaptați. Întotdeauna au avut gânduri bizare.“

„Dar eu nu pot crede asta despre Gerdi“, a suspinat Karina.

„Nici eu despre nevastă-me!“ a erupt Shylm, și toți am deslușit cum îl sfâșiau bănuieli din ce în ce mai urâte.

„Neadaptați la Departamentul Presei Gândite?!“ a turnat Konia gaz pe foc și, pentru o clipă, gândurile tuturor au amuțit.

„Dezlegarea misterele e specialitatea noastră“, a subliniat Hanaga. „Deci lăsați supozițiile și treceți la munca organizată! Pentru început, împrăștiați-vă, ascultați – și străduiți-vă să adunați date cât mai complete despre toți Tăcuții întâlniți. Întocmiți liste! Măine, la aceeași oră, ne întrunim pentru centralizare!“

Docili, ne-am împrăștiat imediat, târându-ne după noi gândurile confuze.

„Ce faceți, frumuseilor?“ a emis Hanaga în urma noastră. „Sau ați uitat că-n timpul investigațiilor aveți datoria să fiți derutanți? Spuneți cele litanii ori cele sloganuri!“ Avea dreptate, dar știi că mie îmi repugnă de obicei să recurg la subterfugiile astea puerile și penibile. Totuși, am apelat la unica litanie pe care o rețin, cea învățată în zilele noastre de început, când, pur și simplu, mă temeam să nu te sperii cu intensitatea sentimentelor mele, pe lângă care această Cântare a Cântărilor mi părea un foc de paie.

„VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA, VINO DIN LIBAN CU MINE! DEGRAB' POGOARĂ DIN AMANA, DIN SENIR ȘI DIN LIBAN, DIN A LEILOR CULCUȘURI ȘI DIN MUNȚII CU LEOPARZI!“

Am repetat asta de sute de ori, cu mintea golită de tot ce nu era dorință de a surprinde curgerea gândurilor mulțimii ce mă înconjură, gânduri pe care le percepeam doar ca pe un vacarm lipsit de sens, căci nu conținutul lor mă interesa, ci posibilitatea ca măcar unul dintre emitenți să se cufunde în tăcere.

Și, în ciuda convingerii că nu voi găsi nimic, că toată istoria era o fantasmagorie, în Parcul Rombic am avut parte să văd cu ochii mei imposibilul: un bărbat de vreo patruzeci de ani, distins și elegant, la fel de mut ca banca pe care stătea, de altfel, atitudine visătoare.

„Vă simțiți bine, domnule?“ am emis, dornic să-i verific capacitatea de recepție.

El a tresărit și mi-a azvârlit o privire ostilă, dar a rămas tăcut în continuare.

„Sunt sigur că unul din noi are o problemă“, am insistat. „N-ați vrea să lămurim...“

Tipul s-a strâmbat și mi s-a adresat folosindu-și vocea:

– Omule, dacă ai pauze în recepție, e problema ta. Caută un medic, eu sunt un profan care n-a mai auzit de boala asta!

„VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA...“, am reînceput, gonind pofta de a-mi autoreproșa modul idiot în care îl abordasem.

Și, deodată, i-am recepționat gândul:

„Zurliu!“

Părea o concluzie logică, dar m-a intrigat faptul că era amalgamată cu o vagă senzație de ușurare. „Dumnezeu știe de ce dracu’...“, mi-am spus, împrumutând expresia Șefului și – macabră coincidență! – imediat mi-a captat atenția unul dintre mesajele care sar peste distanțe, folosind așa-numita punte a bunăvoinței gândurilor purtătoare:

„Hanaga mort. Investigatorii așteptați la Agenție.“

Mi-am făcut datoria, preluând știrea și relansând-o în cercul de rază 308,7 m în centrul căruia mă aflam. Apoi, tremurând și repetând numai „MUNȚII CU LEOPARZI“, m-am așezat pe una din strapontinele benzii care rula spre Agenție.

Pe măsură ce mă apropiam, mulțimea se îndesea și se înmulțeau cei care, în stare de șoc, păreau obsedați de ceea ce numeau „măcelărirea unui investigator“ și emiteau o imagine destul de distorsionată de preluarea din om în om, dar în care l-am putut recunoaște, în mijlocul unei pete sângerii ce creștea încet, pe Hanaga, prăvălit într-o rână și cu un cuțit rudimentar înfipt în spate. Și mi-am dat seama că se afla în bibliotecă, așa că am dedus că rămăsese peste program ca să caute referiri la ceva care-l preocupa, probabil la pauzele în emisia telepatică, pauze pe care, am presupus, ucigașul le cunoștea și le folosea fără scrupule.

Bineînțeles că toți colegii mei au făcut aceleași deducții și presupuneri. Ba chiar, după ce ne-am strâns laolaltă, Karina s-a hazardat să afirme că neobișnuita idee de a face investigații din proprie inițiativă îi adusesese lui Hanaga ghinion, lăsându-l la bunul plac al unor forțe oculte, pe care ea le-a botezat „energii malefice imperceptibile“. „Dacă te-ar mai putea auzi“, am replicat, încruntându-mă, „Șeful ar spune: Femeie, Dumnezeu știe ce dracu’ e în capu’ tău când emiți bazaconiile astea! Iar eu, adjunctul lui, susțin că e datoria noastră morală să începem imediat cercetările, pentru a spulbera misterul care acoperă moartea lui neobișnuită!“

„Dragă Zwiat“, a intervenit Niske, maimuțoiul ăla, „eu, în calitate de Consilier Principal, nu neg că suntem singura instituție autorizată să clarifice circumstanțele în care fostul nostru șef a trecut în neființă, dar, fără a fi de acord cu speculațiile fantasmagorice ale Karinei, mă opun categoric împământenirii obiceiului de a ne lansa în investigații care n-au fost solicitate de Înaltele Foruri. Și sper că nu contești dreptul meu de veto!“

M-am înroșit (pe toți i-a distrat asta) și mi-am pierdut controlul:

„Știi că nu-l pot contesta, lua-te-ar naiba de legist căcăcios!“

Afurisitul a încremenit, fără să mai radieze decât furie incoerentă, iar ceilalți și-au ascuns stânjeneala debitând sloganuri și litanii, care de care mai stupide.

Situația a fost salvată de faptul că tocmai se făcuse 9 p.m. și Presa Gândită și-a pus în funcțiune amplificatoarele, îngrămădind în mințile noastre Info-gândurile Serii. Și bineînțeles că a început cu evenimentul evenimentelor, adică „omuciderea din biblioteca Agenției de Investigații“.

„Cercetarea nu va fi încredințată bravilor investigatori, subalternii generalului post-mortem Hanaga, nu din cauză că Înaltele Foruri s-ar îndoi de competența acestora, ci pentru că, fiind vorba de un caz care îngrijorează în mod deosebit Conducerea Republicii, Parlamentul, întrunit urgent în ședință extraordinară, a hotărât înființarea unei Comisii Speciale însărcinate cu elucidarea acestei crime fără precedent în istoria societății noastre telepate.“

„Ei?“ a întrebat satisfăcut Niske, iar eu nu m-am simțit în stare decât să fac stânga-mprejur, cu coada între picioare și cu litania după-amiezii revenită în minte:

„...DIN A LEILOR CULCUȘURI...“

A doua zi am primit numirea în postul de Investigator-Șef, dar asta nu a însemnat și că autoritățile au catadicsit să mă coopteze în Comisia Specială sau măcar să-mi aducă la cunoștință componența acesteia, pe care nici n-am reușit s-o descopăr circulând prin gândurile cunoștințelor mele din înalta societate.

Și au urmat zile lungi, care au devenit săptămâni pe nesimțite, răstimp în care, probabil, mai toată lumea m-a surprins cugetând că, acolo SUS, se mușamalizase (am găsit cuvântul într-o carte de istorie și am aflat din dicționar că înseamnă „a ascunde o acțiune urâtă, necinstită“) cazul Hanaga, iar eu am surprins Tăceri din ce în ce mai multe.

Dar n-am mai făcut încercări de a intra în vorbă cu tăcuții. M-am mulțumit să-i urmăresc și, folosindu-mi noua funcție, am realizat ceea ce dorise răposatul, adică am întocmit o bază de date.

Acțiunea asta n-au mirosit-o decât câțiva dintre colegii mei (și ei au socotit că e mai înțelept s-o facă pe niznaiul), pentru că nu foloseam facilitățile de la sediul Agenției decât în afara programului și cutreieram orașul recitând litanii mai tot timpul. Până și eu însumi m-am simțit – incredibil dar adevărat – la început atât de derutat, încât n-am conștientizat că, de fapt, făceam pe cont propriu investigații neautorizate. Iar când m-am dezmeticit, mi s-a părut prea târziu ca să mai dau înapoi, mai ales că obținusem ceva rezultate.

Vreau să spun că vreo trei dintre Tăcuții depistați de mine mă conduseseră tot la firma „Kazahom & Fiii“, ai cărei angajați erau. Iar când i-am luat la bani mărunți pe ceilalți, am descoperit că nu exista niciunul printre ale cărui tranzacții financiare să nu se fi numărat și un transfer de fonduri către aceeași firmă!

Mi-am focalizat așadar atenția asupra numiților Kazahom și am aflat că se reprofilaseră de curând, devenind în timp relativ scurt specialiști renumiți în producerea de micro-aparatură biomedicală implantabilă.

Asta însemna ceva, un lucru la care nu îndrăzneam să mă gândesc în sânul aglomeratei noastre metropole. Aveam nevoie de răgaz și izolare și le-am găsit pe amândouă petrecându-mi următoarea zi liberă chiar în poiana în care sper să te afli acum... Aici, după ce am fost sigur că nu percep nici umbră de gând prin preajmă, am îndrăznit să formulez, clar și concis, concluzia care se impunea de la sine: neadaptării reușiseră să realizeze nu un circuit de bruiaj, ci un implant anihilator-selectiv de emisie! Dar cum hotăra posesorul implantului ce gânduri să ascundă și, mai ales, DE CE? Care putea fi scopul?

Ei, dar astea le puteam afla foarte simplu, câștigând încrederea unui tăcut care să-mi dezvăluie secretul!

Foarte simplu?!

„Baliverne, Zwiati!“ mi-am răs singur în nas. „Crezi tu că Hanaga nu s-a gândit la asta? Dar era mai deștept decât tine și a înțeles că nu e nimic mai complicat decât să câștigi încrederea unui om care are acces la toate gândurile tale și pe care, în realitate, tu vrei să-l bagi la apă! Numai un Tăcut ar fi în stare de performanța asta!“

„Hopa!“ am tresărit. „Zwiat, băiatule, tocmai ai descoperit singur unul dintre avantajele Tăcerii!“

„Avantaj!“ am chiuuit, aproape sărind în sus de bucurie. Iată cuvântul-cheie! Un investigator, mai ales un Investigator-Şef, şi-ar uşura enorm munca dacă ar putea jongla cu Tăcerea! Mda, dar e sau nu corect să aibă avantajul ăsta?

Cred că nimeni nu poate nega că-mi pusesem o întrebare pe care un profesor de deontologie ar fi trecut-o, fără şovăială, în rândul celor de zece puncte. „Dar“, mi-am spus atunci, „e cazul să dau pe apa sâmbetei deontologia şi să mă gândesc numai la avantaj – AVANTAJ, adică!“.

Da, da, soluţia era să-mi aplic terapia intensivă de zugrăvire în culori extrem de vii a portretului „investigatorului ideal“, cel care putea emite selectiv, în timp ce, de recepţionat, recepţiona totul, transformându-şi astfel munca într-o adevărată bagatelă! Zis şi făcut! În săptămâna următoare, în locul litaniei cu care toată lumea se obişnuise, m-am apucat să tot pritocesc în minte reveria roz al cărei erou principal eram eu, *investigatorul tăcut* – faptă ce mi-a atras oprobiul colegilor, care, chiar şi atunci când mă priveau în ochi, se gândeau, ostentativ, la modul în care decăzusem. Iar papagalul de Niske a mers chiar până la a emite, adresându-mi-se direct:

„Zwiat, am luat notă de ideile tale antisociale! Voi raporta Înaltelor Foruri şi voi cere să ţi se retragă conducerea Agenţiei, ba chiar să fii concediat dacă prima sancţiune nu te va readuce la gânduri mai bune!“

I-am întors spatele şi l-am tratat cu indiferenţă, adică i-am servit un „VINO DIN LIBAN, MIREASA MEA...“.

Şi am râs sincer când a plecat, întreţesând crâmpie de înjurături şi gânduri mânioase, la fel de sincer cum m-am bucurat a doua zi, când m-am pomenit acasă cu Gerdi, fiul tăcut al Karinei.

– Domnule Zwiat, a rostit el (mărturisesc, Cyntya, că auzind iarăşi vorbe în spatele cărora păreau să nu existe gânduri m-am înfiorat ceva mai abitir decât în Parcul Rombic, atunci când asta mi se întâmplase pentru prima oară), în primul rând vă rog ca, în timp ce mă ascultaţi, să vă recitaţi litania preferată şi să încercaţi să n-o întrerupeţi nici când îmi veţi răspunde, cu glas, prin câte un simplu „da“ sau „nu“. Se poate?

„VINO DIN...“

– Da!

„...LIBAN, MIREASA MEA...“

– Așadar, domnule Zwiat, a continuat, zâmbind cu toată fața, am în fiecare zi acces la gândurile mamei mele, care, tot în fiecare zi, are acces la gândurile dumneavoastră. Deci cunosc ceea ce, în visele care vă bântuie în stare de veghe, numiți „prototipul investigatorului ideal“, și vă pot ajuta să ajungeți așa cum jinduiți – contra unei sume modice vărsate în contul meu, ca intermediar, și a alteia ceva mai mari, destinată trustului „Kazahom & Fiii“, cel care deține pâinea și cuțitul. Ce ziceți, vă interesează?“

„...POGOARĂ DIN...”

– Ba bine că nu!

„...AMANA, DIN SENIR...”

– Excelent! Atunci, ca garanție, operați transferul în contul meu și însoțiți-mă la sediul filialei „Kazahom“ din metropola noastră!

„Drace, chiar mă vâr în asta? Chiar acum?“ mi-am scăpat gândul cu îngrijorare tot atât de sinceră pe cât îmi fusese bucuria.

– Nicio grijă, a răs el, și de data asta i-am recepționat și gândul, și veselia. Nu riscați nimic, avem și noi un cod al onoarei, răsplătim întotdeauna încrederea cu onestitate! Vă rog doar să nu renunțați la litanie înainte de a ajunge în Adăpostul nostru. Ei, batem palma?

„...A LEILOR CULCUȘURI...”

– Chiar acum!

„...DIN MUNȚII CU LEOPARZI...”

Și i-am întins mâna, gest pe care l-am repetat și când l-am cunoscut pe „pregătitorul“ lor, în așa-numitul adăpost, un soi de buncăr subteran aflat la circa patru sute metri sub clădirea sediului, adică, îți dai seama!, la o adâncime ce depășește, cu marjă de siguranță, distanța maximă de emisie-recepție clară.

– E datoria mea, a început pregătitorul, după ce Gerdi s-a retras făcându-mi încurajator cu ochiul, să vă explic care sunt multiplele avantaje și singurul dezavantaj a ceea ce vă putem oferi. Pe scurt și în termeni accesibili oricui, este vorba de un absorbitor selectiv de unde psi care vă va fi implantat sub tâmpla stângă printr-o operație rapidă și nedureroasă și pe care organismul dumneavoastră îl va tolera de la bun început. De asemenea, vă garantăm că implantul nu poate fi detectat cu niciunul dintre mijloacele pe care tehnica actuală le pune la dispoziție.

Cât despre rolul său, ei bine, absorbitorul detectează două lungimi de unde psi relativ apropiate, și anume cea a vinovăției și cea a dorinței de a ascunde. Prin urmare, toate gândurile care vă fac, conștient sau inconștient,

să vă simțiți vinovat de ceva (cum ar fi încălcarea unui principiu) sau față de cineva (fie că acesta se află sau nu în intervalul spațial de emisie-recepție clară), precum și toate cele pe care, dintr-un motiv sau altul, doriți să le păstrați numai pentru dumneavoastră, vor fi absorbite de implantul care este alimentat de o infimă fracțiune din propria dumneavoastră bioenergie, ceea ce nu are niciun fel de efecte secundare. Unicul său defect este că, odată declanșat de lungimile de undă respective, va absorbi tot ce emiteți, pe alte lungimi, în același timp. (De exemplu, inofensivele senzații de fond, ca frigul, foamea...) De aici dezavantajul: vă face să reprezentați, pentru cei din jur, o suspectă oază de tăcere.

„Dacă n-ar fi fost Tăcerile, nu aș fi ajuns aici“, am emis – iarăși aproape fără să vreau! – adevărul.

A răs.

– E și ăsta un aspect al problemei. Dar noi antrenăm oricum o echipă de... racolare! Iar specialiștii noștri lucrează deja la absorbitoarele din generația a doua, dotate cu filtre speciale, care îi vor permite utilizatorului să emită partea inocentă a gândurilor și a senzațiilor sale. În plus, vor avea efect și asupra așa-numiților „excepționali“, știți, cei cu capacitate înnăscută de emisie-recepție pe distanțe nelimitate. Iar clienții noștri mai vechi vor beneficia de înlocuirea implantului din prima generație cu cel nou, la un preț derizoriu.

„Fascinant!“ am comentat, cu inima galopând.

– Păreți confuz și îngrijorat. Să deduc că totuși nu vă veți supune operației de implantare?

„Oh, ba da! Ați avut încredere în mine și consider că am datoria morală de a cumpăra implantul, devenind astfel aliatul dumneavoastră.“

A răs din nou.

– Bunele dumneavoastră intenții în ceea ce ne privește vor fi adeverate sau infirmate de faptele dumneavoastră ulterioare. Apropo, „cazul Hanaga“ a convins, cred, pe toată lumea că moartea violentă a reintrat în cotidian... Iar dumneavoastră, care cunoașteți mai multe... amănunte, vă pot spune că răposatul nici măcar nu era unul dintre clienții noștri infideli, ci doar un... curios care, după ce a auzit de două ori numele trustului nostru asociat cu problema care îl frământa, a intenționat să scormonească biblioteca, încercând să afle totul despre ceea ce, în Era Singurătății, se numea percheziție. Căci visa să capete aprobarea de a cerceta amănunțit sediile tuturor filialelor noastre și de a ne interoga toți angajații – în stare de

hipnoză. Dar colega dumneavoastră Karina era pe-aproape când și-a urzit planul și nu s-a putut împiedica să se gândească la asta acasă, în prezența lui Gerdi. A fost ghinionul lui Hanaga, a continuat, cu o grimasă ironică, și norocul celor care, ca și dumneavoastră, apreciază avantajele emisiei selective. Să nu cumva să vă închipuiți că aceștia ar fi mai ales indivizi cu înclinații criminale! Dimpotrivă, majoritatea o dețin reprezentanții înaltei societăți, înțelegeți, politicieni, oameni de afaceri...

„COBOARĂ DIN LIBAN, MIREASA MEA...”

– Așa fac mulți, a hohotit el, pentru a treia oară. Când cele aflate îi răscolesc, apelează la litanii ca să-și oprească gândurile de tot felul. Vă dați seama cât de bine vă veți simți când veți putea renunța la acest mijloc rudimentar de camuflare?

Într-adevăr, după două ore, când am părăsit buncărul cu contul simțitor subțiat, dar cu implantul în dotare, mi-a făcut plăcere să mă concentrez asupra planului acțiunilor mele viitoare știind că nu-l emiteam – pentru simplul fapt că aveam dorința de a-l ascunde.

„Fiecare pasăre pe limba ei piere“, am cugetat amuzat de ironia sorții care îmi permitea să distrug „Kazahom & Fiii“ cu propriile sale arme. Căci plănuisem ca a doua zi să cer o audiență la însuși Ministrul Securității Publice, cu scopul de a mă prezenta drept dovadă vie a abominabilei mașinații care era pe cale să arunce societatea omenească înapoi în promiscuitatea și corupția Erei Singurătății, readucând printre noi Izolarea, adică ocrotitoarea ipocriziei a minciunii, a jafului, a crimei, a lipsei de scrupule, a exploatării... Ce mai, aveam să dobor, fără doar și poate, puternicul trust care redeschidea cutia Pandorei!

Cred că-ți închipui, Cyntya, că a urmat o noapte în care am dormit cum nu mai dormisem dinaintea morții lui Hanaga, adică buștean și fără să-mi amintesc la trezire nici visele mele, nici fragmente, fie ele terifiante sau paradiziace, din visele vecinilor de apartament.

Ceea ce nu cred că îți imaginezi este că am obținut nesperat de ușor audiența plănuită. De fapt, am fost poftit în biroul ministrului imediat ce mi-am prezentat solicitarea, folosind legătura gând-gând a curierilor de serviciu.

Iar ceea ce nu-mi imaginasem eu a fost că, odată pătruns în spațiul de izolare la care are dreptul cabinetul ministrului – ca toate celelalte incinte destinate unor activități ce necesită maximum de concentrare –, am constatat cu stupeoare că locul celor emise de personalul din afară, care se

estompau treptat, nu era ocupat de nimic altceva, ca și cum m-aș fi îndreptat spre o încăpere pustie.

„Probabil că Excelența Sa lipsește momentan, dar și-a exprimat dorința de a mă găsi așteptându-l“, mi-am spus și, pe deplin încrezător în această deducție, nu am mai îndeplinit formalitatea ciocănitului în ușa de lemn sculptat. La ce bun, dacă tot n-avea cine să-mi răspundă?

Dar ce oribilă surpriză! În cabinet se aflau trei persoane: Ministrul Securității Publice, Ministrul Sănătății și o secretară apetisantă.

– Nu te știam atât de neprotocolar, domnule Investigator-Șef! a spus – prin viu grai – Ministrul Securității Publice.

Iar ceilalți doi au izbucnit în râs și, fiindcă nu-și emiteau nici măcar „veselia“, am presupus că, în sinea lor, se simțeau vinovați pentru că râdeau de mutra mea perplexă.

– Pesemne că erai din cale-afară de preocupat de cele pe care intenționezi să ni le comunici, a continuat primul. „Dar înainte de a te asculta“, a început să emită, „dă-mi voie să te felicit pentru că ai intrat în Tabăra Puterii!“

Câteva secunde l-am privit cu ochi rătăciți. Pe urmă am priceput că nimerisem în bârlogul cui nu trebuia, de unde am ieșit trântind ușa. Dar asta s-a întâmplat după ce m-am înclinat, în zeflemea, în fața celui pe care îl crezusem superiorul meu integru și am rostit, cu ceremonioasă și amară ironie:

– *Ave, Caesar, morituri te salutant!*

Desigur, nu era vorba de mai multe persoane mergând la moarte (dar cine, în zilele noastre, mai știe atâta latinească, încât să folosească singularul?), ci doar de mine, fraierul, cel care tocmai avea șansa de a crăpa ca Hanaga!

Dar nu asta mă îngrozea în clipa aceea și nu asta mă îngrozește acum, ci faptul că am înțeles cât de departe s-a ajuns, că am început să văd clar viitorul – fresca unei societăți stratificate, având în vârf o șleahță dotată cu absorbitoare selective din ce în ce mai performante, iar la bază mulțimea continuând să-și emită, candidă, fiecare gând, fiecare temere, fiecare speranță și neavând habar că astfel se află, cu mâinile legate, la bunul plac al unor șacali deghizați în oițe!

O, nu, mulțumesc! N-am de gând să trăiesc coșmarul ăsta, nici măcar făcând parte din... elită, monstruoasa elită ipocrită!

Și nici n-am de gând să aștept cuțitul ucigaș. Voi face sacrilegiul de a profita de avantajul implantului cu care m-am pricopsit și care îmi va

absorbi intențiile sinucigașe, așa cum a absorbit și mesajul acestei scrisori, și voi înghiți destule somnifere ca să nu mă mai trezesc niciodată.

Tu, Cyntya, iartă-mă! Și, dacă ai convingerea că se mai poate face ceva, luptă cu RĂUL! Dar ține minte că sinuciderea mea nu înseamnă lașitate, ci doar recunoașterea neputinței, căci sunt convins că zarurile au fost deja aruncate!

„De ce n-o fi vrut s-o citesc aici?” se întrebă Cyntya Zwiat, azvârlind scrisoarea pe pat, alături de cadavrul chircit al celui care-i fusese soț.

„Ar fi fost normal să dorească să afle vecinii, să se răspândească... adevărul! A, da, probabil s-a temut că-i voi atrage către mine pe ucigașii cu implant... sfântă naivitate! Omul ăsta a trăit și a murit copilărește!

Și eu care voiam să-i povestesc cât de util îmi e absorbitorul în munca mea de psihiatru, cât de bine m-am descurcat în ultimele două săptămâni, când mi-am putut ascunde o parte din gânduri în timp ce îmi sondam pacienții! Oh, când mă gândesc că plănuisem să-l conving să meargă chiar azi la «Kazahom & Fiii»! Dar, oh, idiotul...”

ÎNCHISOARE CONTRAVENȚIONALĂ

Nu cred că totul a început din cauza tatei – deși mama e întotdeauna gata să jure că sunt fiul celebrului Hon Reep (având grijă să menționeze că o fiolă cu sperma lui a costat-o bursa pe cinci luni) și că de la el am moștenit microbul curselor de teleportare.

Oricum, avocatul – un nonagenar pedant – n-a fost de acord să ridice problema moștenirii genetice. A cerut doar circumstanțe atenuante pentru că stabilisem un record: mă teleportasem din sectorul B5V în sectorul Ø3S într-un minut, o secundă și cinci zecimi, adică atinsesem viteza de doi parseci pe secundă!

Auditoriul a fost impresionat. Publicul m-a ovaționat, jurații m-au aplaudat, procurorul mi-a strâns mâna și judecătorul și-a scos tricornul și mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenția era gravă, depășirea cu peste sută la sută a vitezei legale, iar consecințele – perturbarea traficului pe întreg tronsonul și contorsionarea liniilor spațiu-timp din sistemul Ø3S-12, cel al planetei de destinație – dezastruoase. Nu se înregistraseră pierderi de vieți omenești, dar debandada și pagubele materiale erau considerabile.

Așa că m-au condamnat. Închisoare contravențională – doi ani standard cu suspendarea a trei grade de libertate.

N-am cerut recurs. Toate legăturile mele sus-puse m-au avertizat că nu m-aș fi ales decât cu trei luni de așteptare zadarnică, adică trei luni de detenție în plus – și încă într-o banală închisoare tridimensională!

De fapt, un teleportist împătimit, ca mine, nu putea considera experiența transferului în plan – în așa-numita placă C (a contraveniențelor) din penitenciarul Mawakucci (vestitul stabiliment purtând numele inventatorului teleportării din spații n-dimensionale în spații n-1 și retur) – altfel decât emoționant de inedită!

În primul rând, mi-au extras teleportatorul individual, încorporat în parietalul stâng; pe urmă m-au expedit în Bidimensional folosind un aparat vetust, cu cabină.

În timpul transferului n-am simțit nimic. Asta a fost prima dezamăgire. Dar mai cruntă a fost a doua, pe care mi-a adus-o traiul în plan. Pentru că aveam senzația că eram tot vechiul eu, deși eram conștient că mă transformaseră într-o pată-târâtor rotitoare, văduvită chiar și de grosimea infinitezimală a celei mai fine folii din acel spațiu căruia îi aparțineam de drept.

Era așadar normal să caut o compensare, ceva care să spulbere plictiseala inherentă detenției în condiții total nespectaculoase, printre alte entități blazate, vegetând ca niște tușe de culoare într-un tablou viu, căruia îi percepeam rama ca pe o impenetrabilă pâclă translucidă.

Firește, cu asta mi-am început pledoaria la cel de-al doilea proces. (Renunțasem la serviciile avocatului, sincer convins de sublima lor inutilitate.) Dar nu m-au lăsat să-mi finalizez expunerea explicativă. În schimb, am obținut circumstanțe atenuante pentru ingeniozitate excepțională: realizasem, și încă artizanal, primul mini-teleportator bidimensional!

Personal, nu eram câtuși de puțin mulțumit: improvizația mea nu mă putea teleporta decât în celelalte plăci ale închisorii, și asta cel mult o dată pe zi, pentru că era alimentată de propriul meu biocâmp energetic – iar eu am fost de când mă știu un tip cu hiper-instinct de conservare!

Însă auditoriul a fost impresionat. Nu exista public (deținuții nu erau admiși la procesele din placă, pentru a se preîntâmpina propagarea ideilor subversive), dar jurații au scandat „Mulți ani trăiască!“, procurorul și-a șters pe furiș o lacrimă, iar judecătorul a făcut de trei ori „Tț!“ și mi-a zâmbit cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenția era gravă – deținere și utilizare neautorizată a aparaturii de transport, iar consecințele – generarea de fisuri remanente în ramele izolatoare și favorizarea prelingerii în Tridimensional a deținuților aplanizați – dezastruoase. Nu evadase nimeni, dar „prelinșii“ acuzau disfuncții de gravitate medie ale organismului, iar pagubele materiale erau considerabile.

Așa că m-au condamnat. Închisoare contravențională – încă un an standard cu suspendarea încă unui grad de libertate!

La recurs nici nu m-am mai gândit. Știam că nu face parte din drepturile contravenienților recidiviști judecați în închisoare.

De fapt, n-am avut timp să mă gândesc la nimic, pentru că forțele de ordine m-au scurs imediat într-o pată teleportatoare!

Transferul a fost la fel de sărac în senzații. Și mă simțeam același eu, deși îmi era clar că mă aliniarizaseră și că eram o parte a „Segmentului Contravenienților” din Arestul Liniar. E drept, acolo percepeam lumea ca pe o vale îngustă și adâncă, în care schimbarea sensului de mers era similară unei rotații combinate cu ghemuirea în mine însumi, și implica o concentrare extenuantă. Dar reprezenta mult așteptatul factor inedit și mi-a menținut buna dispoziție timp de două luni. Pe urmă n-a mai avut niciun haz; devenisem expert în întoarceri. În schimb, am sesizat imposibilitatea de a-l depăși pe cel care se deplasa (sau, pur și simplu, sta) înaintea mea sau de a mă lăsa depășit de cel care venea din urmă; și, cum era normal, am căutat o posibilitate de înlăturare a acestui inconvenient major – care mă obseda, mă teroriza, ce mai, mă scotea din minți!

Am vrut să explic asta la al treilea proces. Firește, nu am găsit înțelegerea scontată, ci doar obișnuitele circumstanțe atenuante – pentru că eram primul aliniarizat capabil de autocontrolul și concentrarea necesare trecerii înaintea sau în urma unui coabitant, printr-un proces de infiltrare și străpungere instantanee în și a trupului celui alt.

Ca de obicei, auditoriul a fost impresionat. De data asta erau doar procurorul și judecătorul. Primul m-a implorat să nu-l traversez, iar cel de-al doilea și-a făcut cruce înainte de a-mi zâmbi cu nedisimulată simpatie.

Dar contravenția era gravă – încălcarea premeditată a Legii Nepătrunderii, iar consecințele – defazaj temporal între acțiuni în mod natural concomitente și tulburări mentale ale celor depășiți – dezastruoase. Nimeni nu înnebunise, nu într-atât încât să fie irecuperabil, dar cheltuielile de spitalizare erau considerabile.

Așa că m-au condamnat. Închisoare contravențională – o suplimentare de optsprezece luni standard, în condițiile suspendării penultimului grad de libertate.

Imediat, forțele de ordine m-au împins în liniarul teleportator. După banalul transfer (pe care cel puțin mă resemnasem să-l privesc ca atare), m-am pomenit într-o Carceră Zero-dimensională, tot cu impresia că eram neschimbat, deși știam că mă punctiformizaseră și mă înghesuiseră în ceea ce era, de fapt, intersecția a două segmente din Arestul Liniar. Acolo trăiam cu iluzia că sunt prizonierul unui cilindru buretos, plămădit din familiara pâclă translucidă, care, deformându-se și realizând negativul formelor mele, mă încorsetase, nepermițându-mi decât să mă rotesc în jurul propriei axe, pe

care mi-o închipuiam ca pe o țeapă ce mă traversa din anus până în creștet, țintuindu-mă în acel punct blestemat!

Abia atunci am înțeles cu adevărat ce e plictiseala. Nu știu cum mă hrăneau, dar e cert că îmi furaseră până și senzația de foame! Și n-aveam cui să-i arunc o vorbă și, dacă doream să mă mișc, mă pomeneam învârtindu-mă ca o sfârlează! Degeaba îmi schimbam tot mai des sensul de rotație! Nu izbuteam să sparg monotonia – adică ceea ce e, pentru mine, principalul factor de stres.

Știu că ar trebui să povestesc despre asta – acum, la al patrulea proces. Dar tac, pentru că am învățat ce este – și ce nu – demn de luat în considerație!

De pildă, sunt sigur că îmi vor acorda circumstanțe atenuante, pentru că am demonstrat că e posibil să te rotești cu atâta furie, încât să-ți dezghioci carcera și, făcând corp comun cu ea, să te deplasezi, prin rostogolire, de-a lungul segmentelor-arrest, antrenând toate celulele din intersecții.

Și bănuiesc că auditoriul va fi impresionat – de fapt e numai judecătorul, un chip de pâclă luminiscentă, care îmi zâmbește deja cu nedisimulată simpatie.

Dar – nu am dubii – contravenția e gravă – dislocare și transport neconvențional al echipamentelor imobile din dotare, iar consecințele – demolarea ireversibilă a barierelor dintre segmentele-arrest și carcere și antrenarea deținuților în mișcare necontrolabilă – dezastruoase. Nu a murit nimeni, dar majoritatea aliniarizaților și punctiformizaților prezintă plăgi străpunse; iar pagubele materiale sunt fabuloase!

Așa că mă vor condamna. Cel puțin doi ani suplimentari de închisoare contravențională. Dar nu-mi imaginez cum dracu' or să mă mai transforme și unde naiba or să mă mai teleporteze!

CULOARE LOCALĂ

Amiază. Soare – de nu te poți uita! Vânt – de mult i s-a uitat numele!

Spațioportul Terra III, zis Poarta de Est, poreclit Ușa din Dos. Elipsă de vreo șaizeci de hectare, acoperită cu gazon artificial (made in USM – United States of Moon) hărtănit, cu margini ciupite artistic.

În focarul din S-E, trei exemplare subnutrite de giga-molia terrestris (specie derivată, prin clonare și mutații scăpate din frâu, din Pasărea Noului Paradis, adusă, prin contrabandă, în vremea Primului Mare Embargo, din Betelgeuse IV); două răzuiesc gazonul cu ciocurile-coasă; a treia (femelă gestantă, căci giga-molia e mamifer marsupial) greblează cu coada dințată și înghite pe nemestecate.

În focarul din N-V, aliens (cincisprezece bucăți felurite) descind din singura navă parcată și se zgâiesc în cele patru vânturi cu ochii roată.

Un aeroglisor (tip rablă cu lustru) coboară vertical și aterizează brusc. Din gazon se înalță vălătuci de praf. Vălătucii – negrii tuci! – se contopesc.

E beznă.

Praful se împrăștie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, în aeroglisor sunt deja paisprezece aliens și catrafusele lor.

Lângă aeroglisor e alien Shawror – umanoid fusiform, mult peste înălțimea standard; poartă salopetă etanșă, cu buzunare aplicate, cizme cu gheare, mănuși cu degete suplimentare, cască defensivă și obrăzar cu transparență reglabilă. Lângă Shawror – o valiză supraponderală.

PILOTUL (homo-sapiens-mutantis pur-sânge, pregătindu-se să programeze decolarea, privește peste umăr la Shawror și i se adresează politicoasă – adică el așa crede): Ce naiba, tipule, n-ai de gând să urci odată?

SHAWROR (mimând un zâmbet – adică el așa crede): Nî! Mulțumind la tine, nu suind la mine! Mine place cercetând culoare local. Singur mine cercetând place!

Pilotul saltă din umărul drept și-și strâmbă gura într-o parte. Aeroglisorul decolează scârțâind și se înalță odată cu vălătucii tip tuci.

E beznă.

Praful se împrăştie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, alien Shawror e înconjurat de şapte pomanagii trenţăroşi. (La circa zece metri în spatele lor, pe direcţia S-S-V, un capac mimetic, tip gazon fals, culisează peste un orificiu tip gură de canal.)

TRENŢĂROŞII I, II, III (mutanţi cu malformaţii banale, psalmodiază în canon pe patru voci – pentru că trenţărosul I are două capete): Dai la noi un ban, alien barosan!

TRENŢĂROŞII IV, V, VI (corcături homo-aviane, bine sărite de douăzeci şi cinci de ani standard, cu aripi atrofiate şi gâturi golaşe, prost camuflate de fleandura bălţată – uniformă cvasioficială a Copiilor Căilor Rulante – silabisesc la unison): N-avem tată, n-avem mamă! Alien bun, dă-ne pomană!

TRENŢĂROSUL VII (un superb homo-sapiens-sapiens, tip arian, cu ochelari reflectorizanţi, sprijinit într-un baston de lemn autentic): Sta-vor goi bogatul şi săracul înaintea Judecăţii, şi geaba fi-va căinţa lor dacă milostenii nu vor fi făptuit îndestul...

SHAWROR (indicând băţul cu un pseudo-deget): Asta cumpărând! Cât?

TRENŢĂROSUL VII (ca şi cum ar fi văzut gestul, strânge băţul la piept): Blestem asupra-i hainului ce râvnit-a sprijinul văduvitului de lumină!

SHAWROR: ?!

TRENŢĂROŞII I, II, III: Dai la noi un ban, alien barosan?

TRENŢĂROŞII IV, V, VI: N-avem tată, n-avem mamă! Alien bun, ne dai pomană?

SHAWROR (strâmbându-se – adică trenţăroşii aşa cred): Nţ! (Le întoarce spatele şi rosteşte sentenţios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut:) Demnitate nu! Păcat fiind!

Trenţăroşii îl improaşcă cu sudalme învălmăşite şi-şi înfrăţesc eforturile încercând să-i urnească valiza.

SHAWROR (tot sentenţios): Solidaritate da! Pericol fiind! (Îşi face loc printre ei, cadorisindu-i, fără discriminare, cu câte un dos de palmă. Apoi loveşte de două ori, prieteneşte, partea cea mai proeminentă a valizei burduşite.)

Valiza demarează spre Poarta A, plutind la trei milimetri deasupra gazonului prăfos. Shawror scoate din buzunar o microtelecomandă, o

depliază și o ațintește asupra cufărului zburător. Este atras, imediat, pe urmele lui. Plutește lin, dar iute, când și când agitând praful cu gheara câte unei cizme, și evitând, cu măiestrie, impactul cu giga-molia gestantă.

Trențăroșii (pomanagii poligloți) înjură în limbi de mult uitate sau abia inventate și prind să-l fugărească în trombă, care în pas ȝopăitor (adică homo-avianii), care târâș-grăpiș (adică malformații), care călare pe băț (adică văduvitul de lumină).

Valiza și alien Shawror frânează în fața Porții A. Prima se oploșește-n praf. Al doilea e momit de afișele ȝipătoare care tapetează canaturile porții (nu atât în scop publicitar, cât pentru a masca plasto-zugrăveala scorojită).

SHAWROR (cu dispreț, de fiecare dată când termină de citit câte un afiș): Nȝ!

Trențăroșii se aproprie gâfâind și prind să mișune, pe mutește, în spatele lui. El îi ignoră.

SHAWROR (după treisprezece minute și treisprezece secunde – standard! –, sentențios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut): Cultură nu! Trist fiind! (Se întoarce și caută valiza din priviri. Nu-i găsește decât urma-n praf. Holbându-se:) ?! (Ridică ochii și-i vede pe trențăroși îndepărtându-se, înghesuiți, claie peste grămadă, pe valiza care plutește spre gura de canal. Dă să scoată telecomanda și icnește găsindu-și buzunarul gol. Apoi, resemnat:) Tehnică da! Jale fiind!

IRECUPERABILUL DONALD

Ca de obicei, lumea se contură brusc în jurul lui și, tot ca de obicei, Donald fremătă, încântat.

„Bun sosit în 27 septembrie 1992, domnule!“ își ură. „Bucureștiul e la picioarele dumneavoastră! Cuceriti-l!“

Zâmbi, își studie în grabă hainele neobișnuite, aprinse o pseudo-țigară (recuzită absolut necesară pentru camuflarea tragerii de timp) și își roti ochii, cercetător, fără să negligeze niciun amănunt din cele observate: blocuri urâte, înghesuite, cu tencuiala ciupită de amprentele murdare ale anilor; strada desfundată și îngustată de automobile parcate dezordonat; câteva cumetre grase cărând sacoșe burdușite; câțiva copii murdari jucându-se nu departe de un container ce trona printre gunoaie răvășite, emanând un miros fetid, aproape insuportabil; o melodie lălăită pe nas: „Eu i-am spus nevastei mele / să nu se ducă la lemne“. Privirile lui Donald căutară și descoperiră cântărețul, un mustăcios gol până la brâu, irigând, cu un ibric văduvit de coadă, trei ghivece mari ce se lăfăiau, în echilibru instabil, pe balustrada unui balcon de la etajul al treilea.

„Totuși... Totuși, fufele de la «Localizări» nu mi-au dat indicații suficiente de precise“, conchise, posomorându-se. Nu putea crede că liderul unui partid politic de o asemenea importanță ar fi locuit și votat vreodată într-un astfel de cartier!

Misiunea lui banală părea să se complice – și nu din vina lui. El ar fi trebuit doar să fie prezent la ora și la locul indicat și să dilate, numai pentru sine, o fracțiune de secundă, aducând-o la dimensiunea a cinci minute, timp arhisuficient ca să se strecoare neobservat în spatele liderului tocmai când va fi încununat cu ștampila „votat“ numele unui candidat la președinție. Ar fi ajutat astfel la descâlcirea încurcatelor ițe ale unui agitat sfârșit de mileniu – și încă pe una din liniile de timp principale!

După o scurtă ezitare, se hotărî să-i ceară o informație fetișcanei blonde care se apropia. „Doar n-o să se modifice trecutul pentru o biată întrebare!“

– Scusati-ma, tomnisora, stiti cumva daca la acest sectia voteasa si tomnul... ?

La auzul numelui, fata clipi surprinsă, ceea ce n-o împiedică să-l cântărească, o secundă mai târziu, cu priviri sticlind a râs.

„Uite la el! Ce stil are la agățat! Da’ e-nțolit ca lumea! Chiar o fi v’un observator străin? Unu’ mai picat din lună?“

– Da’ de unde, domnule, îi răspunse, luând un aer serios. Ce să caute ăsta în Militari? Ăsta stă în...

Un al șaselea simț – sau poate doar frângerea, pe o notă falsă, a lălăielii din balcon – îl făcu pe Donald să ridice ochii tocmai când mustăciosul lovea un ghiveci, ca din greșeală, așa că o înhăță pe fată de braț, trăgând-o spre el. Ea țipă scurt, a surpriză, în vreme ce recipientul de lut se zdrobea de caldarâm, la picioarele lor, improșcând gălăgios cioburi zdrențuite. Chipuri curioase se ițiră la ferestre. Fata privi în sus, observă retragerea grăbită a mustăciosului, se smuci din mâna interlocutorului ocazional și se repezi spre intrarea blocului, urlând:

– Idiotu’ dracului! Gelos împuțit! De data asta putea să mă omoare!

Cuvintele izbiră auzul lui Donald ca un semnal de alarmă.

„Dumnezeule! Dacă o omora! Dacă o rănea numai! Din cauza mea! Pentru că am oprit-o eu! Aș fi modificat trecutul!“

Răsuflă ușurat, bucurându-se și pentru că ghiveciul spart fusese gol. „N-a pierit nici măcar o floare!“

Dar un alt gând îl înfioră imediat, făcându-l să privească, îngrijorat, de-a lungul străzii. „Dacă obiectul, atins poate fără intenție, trebuia să cadă în capul cuiva, care a fost nevoit să ocolească locul ocupat de ea?“ Dar nu, niciuna din traiectoriile rarilor trecători nu părea că ar fi putut să intersecteze spațiul buclucaș.

Tremurând, dar sperând din tot sufletul că spargerea unui ghiveci nu putea produce ceea ce *Cartea Timpului* numea o modificare, Donald se hotărî să se întoarcă acasă. Oricum, trebuia să le ceară celor de la „Localizări“ coordonate mult mai precise. Investigațiile la fața locului erau prea periculoase! Profită de un moment în care atenția observatorilor de la ferestre se îndreptă spre etajul trei – blonda ieșise pe balcon și înjura birjărește – și dispăru, pur și simplu, îndreptându-se spre locul și timpul său natal.

O scurtă ameteală. Alunecări și rostogoliri vertiginoase. Șocul impactului cu un obstacol vâscos, parcă elastic. Și imediat senzația că străbătea un zid

de gelatină...

Se pomeni tolănit într-un fotoliu, împovărat de trupul gol al unei femei, sărutându-i sânii...

Îi întâlnește ochii care se speriară de privirea lui. Apoi văzu că era tânără, frumoasă și... străină!

O azvârli de parcă trupul ei ar fi devenit brusc fierbinte, își frecă pleoapele, privi nedumerit încăperea necunoscută și sări, ca teleghidat, în picioare.

– Ai înnebunit, Roland?! țipă femeia, adunându-se de pe covorul gros și străduindu-se (fără să știe prea bine de ce) să se înfășoare în prosopul care zăcuse alături.

„Aici mă cheamă Roland“, observă Donald, încercând să se calmeze. „Aici“, adică unde? În ce lume nimerise? Crease o ramificație provocând spargerea ghiveciului ăla blestemat? Sau se zăpăcise în așa hal încât se pierduse într-un nod și schimbase linia de timp?

– Ce te-a apucat? insistă femeia, studiindu-l intrigată.

„Poate sunt și îmbrăcat cum nu se cuvine“, cugetă el, și făcu doi pași spre stânga, nerăbdător să-și zărească imaginea reflectată în oglinda ovală incrustată într-un perete, printre aplice argintii.

Purta numai un șort plisat, cu hiperbole verzi pe fond alb, cu o vagă tentă gălbuie.

„Deci teoria se adevărește. Îmbrăcămintea se poate schimba și independent de voința mea“, constată, mulțumit că, cel puțin, *Cartea Timpului* se dovedea fără cusur – și se concentrează, străduindu-se să și-o amintească până în cele mai mici amănunte.

Ei bine, atunci când ești pe o ramificație creată de tine însuși, nu te pomenesci, ca musca-n lapte, în toiul unor evenimente de neînțeles. Asta se întâmplă doar când te rătăcești – și îți disloci omologul!

„Drace! Omologul!“

– Roland! Ți-e rău? se impacientă femeia, și Donald, cu ochii încă pironiți în oglindă, observă că pălise.

„Lui Roland îi e rău! Sigur!“ își spuse. „Unde-o fi nimerit nenorocitul? La biroul «Localizări», în cabinetul șefului sau în dormitorul lui Kim?“

– Roland, spune ceva!

– În dormitor! spuse, și nu-și dădu seama că o zisese decât după ce observă grimasa stupefiată a femeii. „Voiam să mă duc acasă“, își continuă gândul. „Deci Roland a intrat și în dormitorul lui Kim sau e pe punctul de a

o face, fără doar și poate! Măcar de-ar fi un Inițiat! Altfel... Urât am încurcat-o!“

– Donald a dat buzna în dormitorul meu! țipă Kim, pe tonul acru pe care nu-l folosea decât în momentele ei cele mai rele.

Paraexploratorul Jim Troth miji ochii și strânse din buze. Și Kim dăduse buzna în biroul lui – iar lui îi displicuse întotdeauna felul în care ea abuza de șansa de a fi sora șefului celui cu care se măritase.

– Sunteți certați? mormăi. Parcă te laudai că majoritatea misiunilor lui se sfârșesc cu adevărat în camera ta. Ce ți s-a năzărit de data asta?

– De data asta e nebun! se răsti ea – și Jim tresări, deodată înțelegând de ce, de aproape o oră, simțea ceva straniu, ca un soi de prezență ce nu se armoniza cu lumea înconjurătoare.

Donald nu era nebun! Altceva, mult mai grav, se întâmplase!

– Iar eu m-am săturat, continuă Kim. Prea multe interdicții, prea multe misiuni secrete! Și mi-e lehamite de minciunile lui – și de ale tale!

– Minciuni? Nu mai spune!

– N-o spun numai eu! Mulți susțin că în spatele I.I.I.-ului se ascund mașinații dubioase. Și – mai ales – primejdioase!

Jim se foi pe scaun, apoi surâse cu dispreț:

– Bârfe...

– ...le unor incuți! completă Kim, proptindu-și mâinile pe birou și țintuindu-l cu toată ironia de care se simțea în stare. Știi de câte ori mi-ai spus asta? Și el, știi de câte ori mi-a repetat-o?

Jim surâse din nou – cu blândețe, se ridică, o prinse de umeri și o conduse lângă un fotoliu.

– Draga mea, așază-te, calmează-te și explică-mi care ți-e necazul...

Ea se supuse, oftând.

– E nebun! A intrat în casă fără să-l simt, ca de obicei, dar, ca niciodată, l-am auzit înjurând în camera lui – înainte de a se năpusti într-a mea. S-a uitat de jur-împrejur ca și cum s-ar fi trezit în altă lume și, cum a dat cu ochii de mine, a început să zbiere: „M-ai smuls din casa mea, vrăjitoare împutită! Unde e Emma? Și de ce eu, Roland Runk, cetățean de frunte al Edinburgului, sunt înfășat în țoalele astea pocite?“ La început am râs. Știi, Donald face uneori glume ciudate... Numai că s-a repezit și a dat să mă sugrume... Așa că, ce era să fac? I-am ars un genunchi unde trebuie – dar exact unde trebuie, zău că nu m-aș fi crezut în stare! – și a picat zvârcolindu-se. Pe urmă am fugit, l-am încuiat în cameră și...

– Și ai venit imediat înapoi. Ai făcut bine, Kim, foarte bine! spuse Jim, încurajator.

– Pe naiba! pufni ea. M-am dus direct în camera lui, i-am cotrobăit prin fișiere, prin sertare, prin dulapuri – și am găsit asta, în buzunarul dublu al unei haine vechi. *Cartea Timpului*, de Marana Cerionicev, ediția 2214, pe folie nedegradabilă. Pare citită și răscitită!

– Vai de capul tău! exclamă Jim. Ai încălcat Interdicția! Ai uitat că în camera unui agent al I.I.I.-ului nu intră nimeni, nici măcar rudele cele mai apropiate?

– Aida-de! se supără ea. Deci soțul meu e gata să mă omoare pentru că s-a întors cu mințile rătăcite dintr-o misiune ultrasecretă – ca toate misiunile lui, de altfel – și eu n-am dreptul să cercetez, să aflu ce naiba se întâmplă?!

– Cercetarea o fac echipele noastre! Nu trebuia să intri, nu trebuia să cotrobăiești, nu trebuia să iei cartea, nu trebuia s-o răsfoiești... Sau n-ai răsfoit-o?

Ea se strâmbă, ofensată.

– S-o răsfoiesc?! Așa fraieră mă crezi? Am citit direct „Concluziile“. Uite, astea!

Îi întinse cartea, deschisă aproape de sfârșit.

Jim își aruncă ochii asupra primelor cuvinte. Pe urmă nu mai citi. Știa totul pe dinafară.

Deci Kim aflase! Iar cei care, întâmplător sau nu, aflau, trebuiau inițiați. Dacă treceau testul! Dacă nu, tratamentul de „limpezire“ a memoriei era rapid și fără efecte secundare... Totuși... Nu-i putea face soră-sii una ca asta!

– Kim, îi spuse – și ea, surprinsă de tonul lui grav, înălță ochii – ai mai povestit cuiva toate astea? Ai mai pomenit cuiva despre carte?

– Nu. Dar de ce...

El zâmbi.

– În sfârșit, o veste bună!

– Ce... ?

– Taci – și ascultă-mă bine! Oricine și orice te-ar întreba, nu spui decât că l-ai încuiat pe Donald în cameră și ai venit într-un suflet înapoi...

– Dar, protestă ea, lovind cartea cu dosul mâinii, el... Nu-i așa că nu-i Donald?

– Ți-am spus să taci! Nu pricepi odată?

Ea tresări și se ghemui, instinctiv, în fotoliu. El continuă:

– Nu spui că ai încălcat Interdicția și nu sufli, nimănui, niciun cuvântel despre terfeloaga asta! Și, fără s-o mai deschizi vreodată, o pui exact unde ai găsit-o. Și uiți ce ai citit!

– Cum... ?

– Adică te porți, chiar și față de Donald, când va reveni – când își va reveni, chiar și față de mine, ca și cum n-ai fi citit „Concluziile“ niciodată. Altfel or să te ajute alții să le uiți și nu știu cât de mult o să-ți placă!

– Și... Donald?

– Asta o rezolv eu. Tu aștepti aici până-ți scot nebunul din casă.

– Da, Jim, murmură, ostentativ spășită. Dar el ieșise deja – și îl auzi blocând ușa.

– Du-mă în dormitor, te rog, spuse Donald. Eu nu... nu pricep ce se întâmplă cu mine. Nu-mi amintesc cine sunt, cine ești, unde suntem...

– Sunt Emma! exclamă ea, prinzându-și prosopul cu o broșă aurită. Emma, soția ta! Soția-de-trup-și-suflet! adăugă, luându-l de mână. Vino! Nu-ți amintești nici unde ți-e dormitorul?!

– Nu, bâigui el. Am uitat..., dintr-odată..., multe... Cred... Cred că e o boală!

– Mda, murmură ea, conducându-l pe o scară-n spirală. Mda, e ca o boală... O să mă sfătuiesc cu Celelalte... O să chemăm medicul... sau exorcistul...

„Exorcistul? Doamne, unde am nimerit?!“ se sperie Donald.

– Știi, spuse, șovăind, în vreme ce comanda, printr-o apăsare a mâinii, deschiderea unei uși-diafragme, parcă prind un fir...

– Da? făcu ea, sincer încântată.

– Am impresia..., adică nu, convingerea că trebuie să merg la sediul I.I.I.-ului.

– I.I.I.?! se miră femeia, dezamăgită.

– Institutul de Investigații Istorice. Sigur sunt așteptat acolo! Doar că nu-mi amintesc unde este și...

– Culcă-te, dragul meu, îl sfătui ea, împăciuitoare, parcă adresându-se unui copil supărat și bolnav. E mai bine așa... Spui vorbe fără sens... Poate că ai și febră...

„Nu există I.I.I.-ul?!“ se impacientă Donald. „Nu se poate! În timpul nostru, îl au toate ramificațiile! Toate ramificațiile cunoscute“, se corectă, simțind fiori reci pe șira spinării. „Și se spune că cele necunoscute sunt mult mai numeroase, deci probabilitatea... Dar dacă am greșit data?“ se agăță de

un fir de speranță pe care, imediat, îl reteză singur: „Imposibil, doar cronomobilul e implantat în cutia craniană, preia comenzile direct... Numai un nebun ar putea să greșească! Și totuși...”

– Emma, ce zi e astăzi? Întrebă, în timp ce se întindea în imensul pat oval și se lăsa învelit cu o cuvertură pufoasă.

– Vai, se lamentă ea, ai uitat și asta! E Ziua Zilelor, e a șaptea zi a lunii a șaptea în a șaptea zi a săptămânii! Este, iubitule, o zi-de-desfătare!

„7 iulie. Până aici se potrivește“, socoti Donald. „În fine, ar trebui să fie joi, dar poate pe aici joia e ziua a șaptea...”

– Ce an? mai întrebă, înfrigurat.

– '777! A șaptea zi a săptămânii e a șaptea zi a lunii a șaptea din anul șapte sute șaptezeci și șapte! Nu e minunat? Adică ar fi fost, se întristă, dacă tu...

– 777? zise el, surexcitat. 777 după cât?

– Ce spui?! se strâmbă Emma. Apoi surâse, înțelegând: 777 după 2000. 2777, bineînțeles!

Donald scrâșni din dinți, înciudat. Nu greșise! Deci... Nu putea fi decât pe una din ramificațiile care nu cunoșteau deplasarea în timp. Ce ghinion! Tocmai lui să i se întâmple!

– Dar suntem în Edinburg? continuă să întrebe, gândindu-se că, dacă nu greșise timpul, poate greșise locul.

– Da, se bucură ea. Vezi, tot ți-a mai rămas câte ceva în minte!

– Și nu există I.I.I.-ul?!

– Te rog, nu mai tot pomeni despre asta! Și încearcă să dormi până le adun pe Celelalte!

Kim recitise „Concluziile“. De zece ori. Dorea să le memoreze pentru ca, după ce lucrurile se vor fi liniștit, să le răsucescă pe toate părțile, interpretându-le în fel și chip, pe îndelete. Se ridică, destinzându-și mușchii amorțiți, ascunse cartea într-unul din buzunarele de la piept și prinse să măsoare încăperea cu pași mărunți, recitând acea parte a celor abia învățate care părea să fie cheia misterioasei metamorfoze a lui Donald:

„Un explorator al trecutului care a reușit să evite modificarea timpului explorat trece, în cursul transferului spre timpul propriu, prin cel puțin un nod (N), adică printr-un moment în care un altul a operat o modificare, sau în care, în cel puțin două lumi paralele se produc evenimente majore comune (de exemplu, cataclisme). În acest moment al nodului (Tn), dacă, dintr-un motiv sau altul, nu poate atinge concentrarea necesară sesizării

propriei sale linii de timp, exploratorul poate aluneca pe o alta, ajungând în final tot în timpul propriu (Tp), dar într-o lume paralelă (E) care a evoluat favorabil existenței sale și în care există un omolog al său. În acest caz, apariția sa în lumea E implică transferul nevinovatului (și poate neinițiatului) său omolog din lumea E în lumea 0, lumea din care provine exploratorul.

Această schimbare este întotdeauna sesizată, într-un fel sau altul, mai curând sau mai târziu, de către Paraexploratori (numiți și Mari Inițiați), care se pot deplasa, prin proprie voință, de pe o linie de timp pe alta și care pot exista și acționa, pe timp limitat (a cărui durată depinde de capacitățile fiecăruia), atât în lumi care au evoluat nefavorabil existenței lor, cât și în lumi în care au un omolog, dar fără a perturba existența acestuia. Ei pot acționa (nu întotdeauna cu succes) în sensul normalizării situației...“

În spatele ei, ușa se deschise brusc. Kim se răsuci, speriată, simțindu-și inima accelerând. Dar nu era decât Jim. E drept, agitat și botos, ca întotdeauna când lumea nu se mișca după bunul lui plac.

– Dă-mi cartea! îi porunci, pornind dezintegratorul de deșeuri. Nu te holba, dă-mi-o odată!

Ea o scoase, o privi cu părere de rău și i-o azvârli, bombănind:

– Parcă voiai s-o pun la loc. Zău că nu te-nțeleg!

– Nu mai ai unde s-o pui. În apartamentul vostru sunt toți paraexploratorii din Institut. În fine, toți în afară de mine. Presupun că ai reținut ce e un paraexplorator. Nu?

– Mda, aprobă ea, aruncând o otheadă către dezintegratorul în care cartea se mistuia scrâșnind. Dar trebuie să zic că habar n-am!

– Nu face pe nebuna! Nu acum, când ăia confiscă..., ăăă, retrag efectele lui Donald. Din fericire, n-ai lăsat amprente (slavă Domnului că ai avut măcar atâta grijă!), dar au descoperit lipsa cărții. Sper să nu te dai de gol – va fi un interogatoriu, vei fi întrebată despre ea.

– Le „retrag“? întrebă Kim. Cu ce drept?

– Aplică Regulamentul, răspunse el, evaziv.

– ?!

– Așa se procedează în cazul irecuperabililor, înțelegi?

– Nu, spuse ea sec.

Jim oftă.

– Să vezi, acolo, ăăă, de unde vine Roland Runk, nu există I.I.I.

– Și ce-i cu asta? Și de unde o știți?

– Regulamentul. Când descoperim un dislocat, ca Roland, îl provocăm, nu contează cum, e important doar să nu-i stârnim bănuielile, să ne descrie sediul I.I.I.-ului. Pentru că nu există nici măcar două care să fie identice. Așa identificăm linia de timp pe care e inițiatul nostru rătăcit. Numai că Roland n-a auzit în viața lui de I.I.I.!

– Cu atât mai simplu, înseamnă că Donald e pe linia fără I.I.I... .

– Vrei să spui, pe una dintre ele!

– Sunt mai multe?!

– Te cred! Harta spațio-temporală pe care o avem cuprinde doar liniile pe care există paraexploratori, adică unde există Institutul. Iar Zona Necartografiată e, practic, infinită. Unde să-l căutăm pe Donald mai întâi?

– Dar singur... nu poate reveni?

Jim rânji.

– Ei bine, n-ai citit chiar toată cartea! Altfel ai fi știut că tot ce poate face un simplu Inițiat, ca el, e să se plimbe pe linia aia și să se lase să alunece, orbește, prin vreun nod, dar asta nu-i garantează ieșirea din Necartografiat, ba chiar poate înrăutăți lucrurile, stârnind un lanț de dislocări. Și nu cred c-o s-o facă! Cel mult, își va folosi cronomobilul ca să-și dilate secundele – pentru distracție, atât!

– Ea, spuse Emma, arătându-i-o pe matroana planturoasă, cărunță, cu zâmbet generos, e Clara, soția-de-cuget. Ți-o amintești?

– Vag, minți Donald. Și căscă, gândindu-se că era mult de când nu mai dormise așa bine ca acolo, în patul ospitalier, răcoros.

– Ea e Vivian, continuă Emma, luând-o de mână pe una din cele două blonde superbe. E soția-de-protocol. Și ea, adăugă, atingând pântecul rotunjit al brunetei cu ochi verzi, e Rachel, soția-mamă.

– Desigur, mormăi Donald. Simt că-mi voi reaminti totul. Dacă mă ajutați...

Și ele surâseră, răspunzând zâmbetului lui timid, de băiețel dezorientat, și Emma continuă să-i povestească că a doua blondă era soția-de-suflet, că cele patru fetișcane care-și dădeau coate erau soțiile-de-trup, că bogăția lui era proverbială, că de doi ani era în Consiliul Metropolei, că urma să devină, în curând, primar...

Și zâmbetul lui Donald se lăți, încrezător... Ghinionul fusese noroc! Să se pomenească, în plină Zonă Necartografiată, puternic, bogat, iubit, răsfățat...

– Cred că îmi e mai bine. O să-mi revin. Numai cu voi! Fără medic, fără exorcist. Să nu facem vâlvă. Nu e înțelept.

„Pentru că m-ar putea găsi, cine știe cum, din întâmplare“, își continuă raționamentul – pentru sine. „Și sigur m-ar retrograda. Aș ajunge la «Localizări» sau la «Întreținere». Mă îndoiesc că Jim ar putea (ba cred că nici n-ar vrea!) să mă scape doar cu o mustrare! Cât despre Kim... Ochii care nu se văd se uită, ce dracu’!“

– Așa cuget și eu, încuviință Clara. Și, Roland, dacă noi gândim la fel, e un semn bun!

– O, da, se bucură Rachel, iar celelalte își înclină capetele aprobator și-i adresa câte un zâmbet entuziast.

„Sărmane Roland!“ îl compătimi Donald, visător. „Oare o să ard în focul Gheenei fiindcă, fără de voie, te-am făcut să pierzi ce ai pierdut și să găsești ceea ce bănuiesc că ai găsit?“

– N-aș fi crezut că îi vei convinge că n-ai încălcat Interdicția... Dar ai reușit! exultă Jim. Nu te bucuri?... Întotdeauna ai fost ciudată!

Înghițindu-și o lacrimă, Kim simți că detesta I.I.I.-ul (șleahta de inițiați care refuza unei – adică unor lumi întregi adevărul) și că aproape îl ura pe Jim. Aproape că își ura fratele care nu încerca să înțeleagă că ea pe Donald îl iubea – adică îl iubise, căci era ca și mort. Fratele care nu realiza că ei i se părea dezolantă camera din care „soborul“ de paraexploratori strânsese tot ce amintea de inițiatul rătăcit... „Ca și cum nu ar fi fost locuită niciodată, ca și cum bietul Donald nici n-ar fi existat. Irecuperabilul Donald! Ce porcărie!“

– Ai grijă, o avertiză Jim după ce părăsiră încăperea, în timp ce îi comanda sintetizatorului un reconfortant cu aromă de piersici, să pari cât mai îndurerată când îl vei vizita pe... celălalt la balamuc! Și să-l vizitezi cel puțin de două ori pe lună! Asta în primul an, specifică, fără să observe că ea era cu gândurile departe. Pe urmă îți rarești vizitele și, peste încă vreo doi ani, o să poți divorța fără să stârnești vreo bănuială!

CLOCITORUL JOSH

În centrul Insulei, pe Platoul Înalt, se află Nava. Imensă, strălucitoare – și de neclintit. Pentru că Nava e o epavă.

Strămoșii Tuturor, adică Joan și Sean, naufragiații, au trudit o viață ca să-i redea puterea – și urmașii le-au preluat strădaniile, dar, generații de-a rândul tot dând greș, descurajarea i-a îndemnat să lase știința reparării ei pierdută în uitare. Acum, din toată Nava, doar calendarul mai e viu. Și numără, neobosit, anii-acasă.

ACASĂ e planeta de unde nava i-a adus pe Joan și Sean. Sau de unde Joan și Sean au adus Nava. Oricum ai răsuici cuvintele, pentru Nepăsători e totuna. Dar nu și pentru Navaiști sau Joanseaniști, căci, pentru unii, adevărul înseamnă „La început a fost Nava“, iar pentru ceilalți – „Joan și Sean au fost începutul“.

Cât despre anii-acasă, tuturor ne e greu să ne imaginăm că pe planeta aia răstimpul dintre două primăveri trecea atât de iute! Fiindcă un an-aici e, adesea, o viață de om, oricare dintre cele patru anotimpuri durând ceva mai mult de șase ani-acasă.

AICI e planeta noastră. Sau numai Insula, pe care niciun om n-a părăsit-o, niciodată. Încercări au fost, nenumărate, dar Oceanul e mânios și corăbiile noastre sunt firave. Întotdeauna valurile i-au pedepsit pe temerari, purtându-le înapoi, cu mare grabă, hoiturile umflate. Până ce și meșterirea corăbiilor a devenit o taină uitată!

De fapt, legenda spune că Joan și Sean, sosiți AICI când primăvara dădea în vară, au crezut că Insula e singurul pământ, că e miracolul unei planete inundate. Dar, toamna târziu, păsările și-au umplut marsupiile cu provizii, au înghesuit printre ele puii nevârstnici – și au plecat. Spre alte insule, spre vreun continent? Asta nimeni n-a aflat-o.

În schimb, am învățat că, după ce acolo unde Oceanul devine Cer, iar Cerul devine Ocean ultima pasăre dispăre, se nasc norii. Norii întunecați ai Frigului, care se bulucesc jur-împrejur, înghițind seninul boltit asupra Insulei, așa cum talazurile înghit plajele primitive.

Și încep ploile târzii, adică începe Greul. Căci gândacii, delicioșii gândaci a căror crustă rumenită pe jar trosnește înainte de a-ți vărsa în gură dulceața cărnii flasce, pier înghețați și trupușoarele lor rubiconde – cele pe care nu le culegem, pentru că au intrat deja în putrefacție – se descompun sub rafalele de stropi mărunți, înghesuiți și reci, îngroșând tina lipicioasă.

Doar ouăle lor, pitite undeva, în afundurile pământului, așteaptă primăvara următoare. Răbdătoare și nestânjenite. Căci nu le căutăm, săpând.

Săpăm numai acolo unde bănuim ca e o vizuină de șopârlă. Pentru că târătoarele astea gustoase hibernează, cât ține lunga iarnă, în galeriile adânci de la poalele Dealurilor Joase.

Așa ne agonisim hrana în vremea primelor ninsori, adică preț de un an-acasă. Pe urmă zăpada și gheața sunt prea groase, gerul prea mușcător, și noi, baricadați în adăposturi, ne drămuim proviziile. Ne-am învățat prevăzători, cămărilor sunt burdușite. Totuși, dacă nu i-am mânca pe copiii născuți în iarnă și pe bătrânii (puținii și ațoșii bătrâni pentru care iarna e a treia), rezervele s-ar termina înainte de al șaselea an-acasă al iernii, când vremea se îmblânzește – și ieșim la săpat. Cu mic cu mare, săpăm și chiuim când descoperim șopârlele sfrijite, șopârlele trufandale!

Asta se-ntâmplă iarna, toți povestesc la fel. Și eu, cea născută la început de vară, aștept cu teamă să dau piept cu anotimpul potrivit. Mai ales îmi imaginez cum o vom mânca pe bunica Astrid, aia care ne ține din scurt cât e ziua. Cât eram mai mărunți, ne altoia des, lovind cu sete, încruntată și strângându-și și mai mult gura pungită. Însă acum ne prinde din ce în ce mai rar și se răzbună aruncându-ne ocări printre gingiile pustii.

– Eu cred că n-am să gust din ea, îi spun lui Bert, care îmi e și văr, și prieten bun. Mă tem că n-o să-mi cadă bine la stomac!

Și zâmbesc, așteptându-i hohotul de râs. Dar el răspunde, grav:

– Eu știu că n-o s-o gust. N-o să am cum, pentru că n-o să fiu pe Insulă la iarnă!

Mă strâmb. Încearcă să-și bată joc de mine, ca de obicei! Mă crede fraieră, doar pentru că sunt fată, nu băiat!

Și râde. Acum râde, încleștându-mi mâna când sunt gata să-l plesnesc.

– Stai, stai și ascultă-mă! Vorbesc serios. Să nu văd primăvara dacă mint!

– Păi n-o s-o vezi! mă hlizesc eu. Doar n-o să fii AICI! Cum o să pleci? Înnot? În zbor? În vis?

– Hm, hm, se fandosește, clătinând din cap. Ai cam ghicit! Adică, în vise sunt deja departe! Iar de plecat de-adevăratelea plec chiar în zbor, s-o știi!

Dezamăgită, îl privesc chiorâș:

– Te-ai dat cu Navaiștii? Te rogi în Navă? O implori să plece și să te ia cu ea? Și ai avut o revelație, și gata, nu te-ndoiești că ești Cel-care-poate? Că o s-asculte tocmai vrerea ta?

– Mă crezi tâmpit?! se supără. Nu, Lisa, n-o să plec cu Nava. Cu păsările o să plec. Și ele zboară, nu?

– Ce?! Ceee?!

– Ce-ai auzit!

– Hai, las-o baltă, Bert. Măcar pân-o aduc pe soră-mea. Știi, aia mică, miiică... Poate te crede ea!

Iar râde. Dar pe urmă mă ia de umeri și îmi vorbește rugător:

– Lisa, lasă-mă să-ți spun tot, chiar dacă nu mă crezi!

– Fie, încuviințez. Și experimentez oftatul mamei, cel resemnat și îngăduitor.

– Ce zici, o pasăre mă poate duce în marsupiu?

– Mda, s-ar putea să-ncapi... Dar cine și în ce fel îi spune să te ia?

– Ei vezi, se bucură, ai și ajuns aproape de adevăr! Păi tu de unde crezi că știe pasărea care-i sunt puii?

– De unde știe? Știe!

– Știe, dar cum? Chiar nu te-ai întrebat?

Se uită-n ochii mei. Ironic. Aproape batjocoritor.

– Ăăă... Păi... Păi știe, triumf eu, cum să nu știe, dacă ies din ouăle pe care le-a clocit!

– Na, că ai nimerit-o! Ăsta-i misterul, Lisa, fata mea!

Îmi pierd răbdarea.

– Of, Bert, să mor la iarnă dacă pricep ce-ndrugi!

– Stai, că-ți explic. Îl știi pe Josh?

– Nebunul? Ăla care trăiește singur, ca să nu-l halească nimeni dacă o să apuce trei ierni? Adică se gândește nu la iarna care e aproape, ci la aia care o să vină după ea!

– Chiar el. Da' e un tip grozav! A-mblânzit păsări!

Strâng ochiul drept și îmi trag colțul gurii în sus, ca tata – când dezaproba faptele cuiva.

– Nebunul tot nebun! Măcar să fi-mblânzit șopârle, că alea nu au carnea ca scoarța de copac!

Bert îmi întoarce strâmbătura.

– Femeia tot femeie! Numai la mâncare vă gândiți! Josh a privit departe, în viitor! De-aia a momit păsări, le-a făcut să-l accepte, a învățat să construiască cuiburi, le-a văzut de aproape dansul nunții, le-a luat și locul la clocit...

– Bert, e prea gogonată!

– E adevărat! Josh a observat că păsările fac o baie în Ocean în fiecare zi. Exact la amiază, în toiul zădufului, își lasă ouăle în soare. Adică ouăle clocite vara rămân așa, descoperite. Toamna și primăvara le acoperă cu frunze, cu pământ... Ei bine, acum o toamnă, Josh s-a întins deasupra ouălor când câte o pasăre s-a ridicat. La început a fost atacat și izgonit. Vreo două erau chiar gata să-l omoare... Dar el a schimbat tactica. S-a așezat deasupra ouălor în lipsa păsării și a ieșit din cuib când ea a apărut. Fără grabă, fără teamă, fără să încerce să se ascundă... Și pasărea a înțeles că i-a păstrat ouăle calde. Și ea, și cele care aveau cuiburi împrejur. Unora le-a intrat chiar în obicei să zbiere, ca să-l cheme când voiau să plece...

– O fi, mormăi, nu prea convinsă. Dar n-are legătură cu...

– Stai, fato, că te lămuresc! Deci, stând în cuiburi în lipsa păsărilor, Josh a băgat de seamă că puii ies din ou tocmai în miezul zilei. Când părinții sunt plecați! Așa că a luat puii din cuiburile unor păsări tinere, care erau la primul lor clocit, i-a împărțit prin alte cuiburi și a pus în locul lor niște momăi din zdrențe și din așchii, mari cam cât mine și înzestrate cu ceva ce aducea a gură larg căscată. Iar păsările le-au adoptat, le-au îndesat cu gândaci și cu pui de șopârle și, fiindcă erau ultimele progeneruri din acel an-aici, și le-au pus în marsupii înainte de a pleca. Ei, acum înțelegeți?

– Păi, șovăi eu, sigur că înțeleg ce vrei să spui... Dar cred că nu e, că nu poate fi adevărat...

Bert îmi surâde. Ceea ce eu numesc „surâsul lui viclean“.

– Ai crede dacă ai vedea cu ochii tăi?

– Păi, da..., dar... Cum?

– Ascultă, fiecare dintre noi ar încăpea într-un marsupiu. Și Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare într-un cuib... Știi, ar fi încercat chiar el, dar e prea mare...

– Ia stai, îl întrerup. „Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare...“ Clocitorul Josh, subliniez, cu răutate, Josh asta știe despre mine? Ați plănuit să mă atrageți în fantasmagoria voastră?

– Ei, Lisa! Nu pe tine anume! Dar nu pot pleca singur, trebuie să iau o fată, să am cu cine face o droaie de copii, ca Joan și Sean... Și, fiindcă tu mi-ai dat prilej să deschid vorba... m-aș bucura să mergi chiar tu cu mine... Apoi, tot surâzând viclean: Dac-ai avea curaj...

– Nu sunt fricoasă! mă oțărăsc. Și adaug, oarecum mai îmblânzită: Dar, Bert, ce-o să mâncăm pe drum?

– Păi nu ți-am spus?! Păsările or să ne hrănească cu șopârle și gândaci. Sunt buni și cruzi, am încercat!

Templul e sus, în partea muntoasă a Insulei, acolo unde ne retragem în Anotimpul Căldurii, pentru că arșița nu ne poate ajunge, tot așa cum, în Anotimpul Ploii, nu ne ajung apele dezlănțuite.

Doar în vremea răcoroasă, adică în Anotimpul Păsărilor, ne ridicăm colibe printre cuiburile lor, pe câmpiile din preajma Oceanului. Colibe în care stăm, în fiecare an-aici, ceva mai mult de șase ani-acasă.

De fapt, nici istoricii, nici erudiții nu sunt în stare să explice ce e cu măsura asta a timpului: anul-acasă! Dar noi, Lisabertiștii, nu ne îndoim că astfel socoteau vremea Lisa și Bert, în amintirea casei lor, pe care o numeau Insula Mică.

Ăsta e adevărul, simplu și minunat, pe care hârțogarii nu pot să-l înțeleagă! Pentru că ei nu se mai prosternază, după datini, zile întregi în Templu, în fața celor două statui de păsări cu câte un copilandru în marsupiu. Și nici nu venerează statuia numită Clocitorul Josh, pe care, spune Cartea Sfântă, cu trudă și migală au cioplit-o Lisa și Bert, revărsându-și peste ea recunoștința – un torent de lacrimi transformat în pârlăiașul ce se prelinge către Ocean.

Recunoștință pentru ce? Cine-a fost Josh?... Doar hârțogarii își pun asemenea întrebări neroade. Noi, Lisabertiștii, știm că acela pe care-l adorau Străbunii Tuturor nu poate fi decât Profetul Sfânt!

FLOAREA DE LOLDILAL

– Assscultă, tinere, eşşti sssigur că şştii unde e gunoiul?

Seneşalul Revel Ored e nervos. Mă fixează ca un şarpe – şi sâsâie la fel, boşorogul!

Dar îl ignor. Mi-o pot permite; Leira, Comandant Suprem şi împărăteasă într-o singură făptură, mă aspiră prin ochii ei dilataţi, de un verde nefiresc, fascinant. Şi cred că suferă pentru că protocolul îi impune să-l privească pe Ored în timp ce i se adresează – în stilul „fiere sub miere“ al nobilului şi străvechiului clan din care face parte:

– Domnule seneşal, nu pot să nu vă mărturisesc că întrebările fără rost mă fac să-mi pierd buna dispoziţie...

Senaşalul păleşte, tremură şi bâiguie ceva neinteligibil.

Leira nu-l ascultă. S-a întors spre mine şi deja coboară treptele estradei dominate de tronul pe care l-a moştenit de puţină vreme. La fiecare pas, armura ei flexibilă sclipeşte tăios, îndurerându-ne ochii.

– Mareşal Anob, preţ de cinci ore, comanda Trupelor Imperiale de Elită îţi aparţine în exclusivitate... Îţi dăruim timp îndestul pentru izbândă. Sau pentru moarte. Noi aşa credem!

A vorbit cu mâna dreaptă pe umărul meu – atingerea care dăruieşte PUTEREA –, cu voce aspră, accentuând pluralul maiestăţii.

Plec capul, amintindu-mi că sunt, ca toţi locuitorii legitimi ai Oraşului, un supus recunoscător şi, ca toţi comandanţii, un militar preţuind încrederea ce îi este acordată. Dar îl înalţ aproape imediat, fiindcă, înainte de toate, sunt un războinic pentru care onoarea e mai presus de viaţă!

Mâna Leirei îmi strânge umărul şi eu o privesc complice. Ştiu că, dacă voi învinge, voi fi Principele Consort. Ea mi-a promis-o în repetate rânduri, nu mai departe de noaptea abia trecută, pe când trupul ei fremăta savurând lăcomia mea – de oştean îndelung mistuit de dorul femeii. Şi ştiu că voi învinge, pentru că iubesc PUTEREA şi o doresc pe Leira; mă excită cântecul vorbelor ei, mirosul ei acru, de sălbăticiune, pielea ei albă, mată – pe care nici cea mai cruntă istovire nu izbuteşte să-şi zugrăvească

cearcănele, nici mușcăturile mele nu sunt în stare să-și întipărească peceteile vineții –, talia ei de viespe din care izvorăsc șolduri generos arcuite, primitoare...

– Noroc plin! îmi urează singura femeie demnă de mine înainte de a se întoarce către tron cu ceremonioasa lentoare rituală.

Iar eu îmi strâng ochii și pumnii, așa cum se cuvine, și răspund, așa cum o cere un obicei a cărui origine s-a pierdut în cețurile uitării:

– Fie-vă gura aurită!

Aud urletele și aplauzele asistenței – floarea Imperiului mă aclamă cu o frenezie ce lasă în umbră visele mele cele mai ambițioase! De ce? Fiindcă doresc, cu toții, din tot sufletul, ca apărătorii purității Orașului să câștige încă o izbândă? Fiindcă au înțeles că eu și numai eu sunt epuratorul ce îi poate izbăvi de cele mai perfide gunoaie care s-au infiltrat vreodată printre noi? Fiindcă s-a lățit zvonul că eu sunt ultimul și adevăratul ales al Împărătesei?

Nu știu și nu-mi pasă. Sunt cu mult deasupra acestei gloate meschine! Și totuși, ceva mă îmboldește să-l privesc pe Ored; e încă palid, dar își lovește palmele și își mișcă buzele cu un zel de care nu l-aș fi crezut în stare. Aș face pariu că-i tâțâie fundul de teamă că entuziasmul n-o să-i fie remarcat! Îmi stăpânesc râsul, salut cu un gest scurt și demn și mă îndrept către imensele uși aurite care prind să gliseze, deschizându-se pe măsură ce mă apropii.

Trupele Imperiale de Elită mă așteaptă aliniate șnur. Nu le vorbesc. Știu că mă recunosc drept comandant, că își cunosc misiunea. Ridic doar brațul stâng și soldații bine disciplinați mă urmează, mișcându-se toți ca unul, într-o tăcere nefirească.

Nu știu unde îi duc, fiindcă nu știu care și unde e gunoiul. (Intrigantul de Ored avea, în felul lui, dreptate.) Dar mă încred orbește în simțul meu aparte, ce mă călăuzește, fără greș, înspre cotloanele în care se oploșesc impuritățile – imigranții clandestini tânjind să pună laba (dacă nu cumva ăștia or avea tentacule sau vreun alt soi de apendice împuțite) pe Orașul nostru Continental. Troglodiții îl confundă cu Raiul și roiesc dinspre toate colțurile galaxiei, deghizați în fel și chip, de capul lor sau în cete, riscând pe cont propriu sau încrezându-se în garanțiile iluzorii oferite, la prețuri imense, greu de imaginat, de organizații ramificate, având în vârf cozile noastre de topor (plasate – surprinzător! sau poate firesc? – tot mai sus în ierarhia socială). Eu și bătrânul Ored, ca toți epuratorii, îi simțim – pur și

simplu, avem darul de a deosebi mirosul lor de cel al Oraşului – şi îi vânam întotdeauna fără greş. Şi trebuie să recunosc că el o făcea pe când eu încă nu deprinsesem mersul de-a buşilea – dar ghiujul nu recunoaşte că s-a ramolit! Însă nu asta mă intrigă, ci faptul că niciodată n-a mai fost vorba, ca acum, de o adevărată armată. Sau cel puțin așa spun zvonurile captate de terminalele specializate. Numai că rablele n-au înregistrat nicio imagine; doar frânturi de comentarii țipate de voci isterizate, urlete, găfâieli, grohăituri – un talmeș-balmeș de sunete sinistre. Plus un amalgam de miasme și miresme – de la latrină la flori de loldilal.

Cu toate astea, am noroc! O înțeleg în clipa în care mă opresc, tresărind. Mi se încrețește pielea, părul mi se strânge măciucă, furnicături iuți îmi chinuiesc degetele și ace de gheață îmi sfredelesc măduva spinării. Asta e! I-am simțit! Sunt mulți și sunt aproape!

Adulmec – și știu că, în spatele meu, Trupele Imperiale de Elită își țin răsuflarea.

– Acolo! le ordon, întinzând brațul spre procesiunea care tocmai ne taie calea. Sunt câteva zeci de Călugări Orbi – cu ochii ascunși de cochilii brune, crescute din însăși carnea lor metamorfozată, pe care și le extirpă periodic, provocându-și dureri atroce, cu nimic mai prejos decât cele pe care le simt în timp ce carapacele cornoase se regenerează. Toți poartă mantii groase, din blană de zgor, și duhoarea trupurilor lor asudate se propagă înspre noi, ne învăluie, ne îngreșează din ce în ce mai mult...

– Acolo! repet, dar Imperialii mei șovăie. Înțeleg, e greu de crezut că gunoaiele se ascund tocmai sub masca precuvioșilor aspiranți la mântuirea prin suferință!

Dar simțurile nu m-au înșelat niciodată, așa că dau buzna între călugări.

– Imperial blestemat! șuieră, cu voce atât de cavernoasă, încât pare autentică, un bătrân spân, cu tigva reliefată grotesc sub pielea stafidită.

Oare mă crede tâmpit? Sau el e tâmpitul?

– De unde știi că sunt Imperial, orbule? rânjesc, îmbătat de victoria atât de ușor dobândită.

– Numai Imperialii n-au nimic sfânt! Nu e nevoie de ochi ca să descoperi asta!

Și zâmbește. Ar fi un zâmbet blând – dacă nu i-ar dezveli doi incisivi negri și ciobiți, stingheri pe gingiile vinete, umflate.

Da, e tâmpit! N-are habar că, la Călugării Orbi, păstrarea danturii în stare perfectă e unul dintre canoanele vieții monahale!

Îi râd în nas, îmi înfig mâna în mantia lui și smucesc cu putere.

Usturimea neașteptată mă face să urlu și îmi privesc nedumerit palma transformată într-o rană supurândă. Apoi aud strigătul de atac al Trupelor Imperiale de Elită și realizez că în mantia atinsă se lățește vertiginos o gaură cu margini fumegânde, o gaură prin care se zărește... Prin care nu se zărește nimic! Șuierând, falsul călugăr se micșorează, se dezumflă ca un balon ciuruit. Ceilalți impostori se bulucesc împrejurul lui, se ghemuiesc arcuindu-și spinările care pleznesc, slobozind arteziene de clăbuc cafeniu, a cărui putoare mă face să mă retrag împleticindu-mă.

Cu o sforțare, îmi regăsesc poziția demnă, impozantă, și, fiindcă durerea din căușul mâinii mi se stinge, îmi cercetez palma deschisă. Rana îmi dispare văzând cu ochii, pierzându-se sub pielea nevătămată, care își recâștigă terenul abia pierdut...

Oștenii îmi sunt deja alături, dar în locul procesiunii n-a mai rămas decât o băltoacă putred-cafenie, ce se evaporă rapid, otrăvind atmosfera.

În spatele meu, cineva înjură urât – și mai multe glasuri îi țin isonul. Dar eu mă bucur. Am înregistrat mirosul creaturilor, pot simți încotro se îndepărtează.

– După mine! comand, și mă pomenesc alergând. Străbat aleile pietonale în fugă și Trupele Imperiale de Elită mă urmează, băgând în sperieți trecătorii care se refugiază în cele mai apropiate clădiri, încrezători în protecția obloanelor etanșe. Alerg, încredințat că simțurile nu mă mint nici acum, alerg călăuzit de o miasmă tot mai firavă...

„Cine sunt? Unde sunt? Cum reușesc să facă asta?“ mă întreb, sărind direct pe calea rulantă de viteză III. O săritură prost calculată! Noroc că un sergent îmi înșfacă brațul drept, reechilibrându-mă.

Îi mulțumesc cu o privire scurtă. Și sper că nici nu m-am înverzit, înciudat de propria mea neîndemânare, nici n-am pălit amintindu-mi, ca într-un crâmpei de coșmar, blestemele gunoaielor anihilate în urmă cu cinci zile – șapte indivizi sfâșiați, din ordinul meu, prin încastrarea piciorului drept în banda II și a celui stâng în banda III.

Ce porcărie! Eu, Anob, asaltat de remușcări, ca un civil colcăind de sentimentalisme! Și asta în timp ce miasma călăuzitoare se pierde!

Dar n-am să disper! Sunt încă vânătorul norocos, spre care prada vine singură...

Și chiar o văd. Le văd, sosesc din sens opus, pe banda ultrarapidă, formând o procesiune dezlănătă.

Le-au zărit și trupeții. Unii stupesc în sân, alții își feresc ochii, ca orice bărbat cu mințile întregi care întâlnește alaiul Fecioarelor Zbârcite – pe trei sferturi goale, îmbiind trecătorii cu farmece mucegăite și purtând către noi miasma pe care o crezusem pierdută!

– Hei, frumoaselor! strig. Pe noi ne căutați! E ziua voastră norocoasă!

– Nu le opriți, domnule mareșal! îndrăznește să mă implore sergentul care m-a susținut cu două minute înainte. Aduce ghinion, toată lumea o știe! Cel care le privește în ochi își gonește norocul și cel care le atinge își pierde bărbăția...

– Cretinule! îl reped. Privește-le! Vorbele mele nu le bucură, le sperie! Matracucele sunt gunoaie travestite! Să oprească cineva benzile! trâmbițez, năpustindu-mă pe urmele babelor care au început deja să alerge pe calea ce oricum rulează cu viteză amețitoare.

Imediat, unul dintre oștenii de sacrificiu se lasă să alunece între două căi. Fără să șovăie și fără să țipe. Doar sângele și viscerele lui ne împrășcă – și auzim scrâșnetul căilor frânate.

Trupele scot strigătul de atac, încercuind și îngrădind Fecioarele Zbârcite.

– Vă lăfăiți în orașul ăsta subpopulat, împuțiților! ne reproșează, cu voce de sirenă, cea mai bătrână și mai hidoasă dintre travestite. În vreme ce, pe planete ostile, noi ne stingem înainte de vreme, luptându-ne cu și pentru câteva petice de sol secătuit...

– Voi?! Cine mă-ta sunteți voi?! mă stropșesc, trăgând cu sete de coada subțire de păr cenușiu, cu aspect sfărâmicios, pornită din creștetul unei băbății pipernicite.

De data asta mâna îmi rămâne teafără, dar coada devine fuior de praf – cafeniu, înecăcios, puturos. Zbârcitele urlă și, din gurile lor căscate, clăbucul cafeniu, aidoma celui țâșnit din spinările călugărilor, erupe în jerbe din ce în ce mai bogate, le acoperă, le dizolvă, le unifică într-o zoaie cafenie, evaporată rapid – infiltrată în aerul care devine de nerespirat.

Trupeții tușesc. Am senzația că le simt disperarea, geamănă cu a mea – fiindcă mă sufoc. Moartea mi se hlizește în față și, umilit, recunosc că mă tem de ea. Că m-am temut întotdeauna!

Din fericire, duhoarea se îndepărtează cu repeziciune. Gâfâi – și trupeții o fac – și inspir cu nesaț.

– Ce se întâmplă, domnule mareșal? mă întreabă sergentul – livid și răgușit.

Îmi doresc să nu-l fi auzit – ce dracu’, nu-i suficient că-mi pun singur aceeași întrebare? Îi întorc spatele și zbier la grupa de sacrificiu:

– Idioților! Așa se opresc benzile?! La ce naiba credeți că s-au inventat comunicatoarele? Nu mai știe nimeni să ia legătura cu Coordonarea Tehnică?

Imperialii mă privesc ca pe o creatură bizară – aproape ca pe un nou soi de gunoi. Totuși, un căpitan îmi răspunde cu respect:

– Domnule mareșal, toate comunicatoarele sunt scoase din uz. Cred că le-a afectat prima emisie de bulbu...

Amuțește brusc, trăsnet de o duhoare identică cu a gunoaielor netrebnice pe care le hăituim. Eu, năucit, horcăi înainte de a reuși să-mi ridic ochii. Toți o fac – și un murmur de stupefacție transformată în teroare trece din om în om.

– Foc! Foc! Foc!

Zbier ca din gură de șarpe, în timp ce un roi de gigaviespi (specia sălbatică, din colonii, care în Oraș n-ar trebui să existe), se năpustește asupra-ne – și vârfurile celor cinci ace ale fiecăreia (care nu ar trebui să fie simultan în erecție) lucesc înzecit mai dureros decât armura Leirei.

Trag primul, orbește. Dar nu ratez ținta! Nimeni nu o ratează. Insectele lovite pocnesc, revărsându-și miezul clăbucios, și ninge cu fulgi fetizi, cafenii, de care ne ferim îngroziți, presimțindu-le atingerea necruțătoare. Într-adevăr, vreo treisprezece ghinionişti urlă a moarte, înmuindu-se, lichefiindu-se pur și simplu, spre a se evapora apoi, odată cu cea de-a treia băltoacă pe care o vedem de când am început (poate o fi fost într-un ceas rău?) misiunea de epurare.

Ne sufocăm din nou și, imediat ce ne recăpătăm suflarea, grosul Trupelor Imperiale de Elită strigă, pe zeci de voci sparte de spaimă, stârnind sonorități hârnuite:

– Scapă cine poate!

Lașii! Ticăloșii!

– Toți dezertorii vor fi uciși în chinuri! le promit, cu glasul sugrumat de furie neputincioasă. Urmați-mă! Și, dacă nu vă puteți birui frica, străduiți-vă măcar să vi-o ascundeți!

Dar foarte puțini mi se supun. Ceilalți îmi aruncă priviri rătăcite, fac stânga-mprejur – execuție ireproșabilă, perfect sincronizată, a unei comenzi pe care nimeni nu a rostit-o – și o rup la fugă de-a lungul benzilor înțepenite. Numai că alți Imperiali le taie calea. O oaste care nu e a mea! O

hoardă de gunoaie, de imigranți travestiți... Cerule, ce creaturi blestemate ne-au invadat? Cum izbutesc să-și ascundă scârna bolborosindă sub alte și alte întrupări, una mai bine trucată decât alta?

– Iarăși ei, șoptesc, apăsător, către cei douăzeci-treizeci de trupeți care mi-au rămas alături.

– Ne simți, nu-i așa ? mă întreabă, rânjind, unul dintre ceilalți – copia fidelă a sergentului care e încă lângă mine. De unde ai harul ăsta? Nu cumva l-ai moștenit de la „gunoiul“ care ți-a fost străbunic? De la nemernicul adoptat de Orășeni numai și numai pentru că era capabil – și dornic! – să trădeze alte așa-zise „creaturi de pripas“. Asta l-a scos teafăr din „filtrul“ care împarte imigranții în „inutili“ și „potențial folositori“!

Ei da, e adevărat! Sunt urmașul unui gunoi! E adevărat că numai câte un străin – unul din zece mii sau cam așa ceva – poate fi blagoslovit, imediat ce pătrunde în Oraș, cu harul de a-i deosebi pe cei ai domăniei lui de localnici. Și e adevărat că harul se moștenește – sărind întotdeauna peste două generații și fericind numai descendenți de același sex cu primul epurator din neam. Dar e ciudat că acest gunoi ne știe taina, pe care orășenii de rând nu o cunosc. Sergentul meu, cel adevărat, e sincer indignat când îl izbește scurt pe cel fals.

– Înghite-ți limba, hazna împrăștiată!

Travestitul se prăvălește ca un sac, capul îi pleznește izbind banda înțepenită, oasele craniului i se dezghioacă și i se împrășteie, mărunțindu-se, prin de-acum banalul clăbuc cafeniu în care tocmai i se transformă trupul. Clăbucul bolborosește, se umflă, urcă în susul corpurilor celorlalți falși imperiali, cărora alt clăbuc le izvorăște din gurile întredeschise, din nări, din urechi, din ochii bulbucăți...

În câteva secunde, locul gunoaielor e luat de un imens calup de clăbuc care, tresăltând ca o bucată gelatinoasă de peltea, alunecă spre noi – încet, sigur, terifiant...

Oamenii mei o iau la sănătoasa și sergentul strigă, poate încercând să se justifice:

– Scapă cine poate!

Mă pomenesc singur în fața ororii cu bulbuci. „Cine ar fi crezut că ăsta e chipul morții?“ mă întreb, paralizat ca o broască hipnotizată de șarpele care e gata să o înghită.

Fulgerător, amintirile mi se derulează, speranțele mi se surpă, deșertăciunea PUTERII jinduite mi se dezvăluie, goală ca o hârcă cu dinții

rânjiți...

Închid ochii, acceptându-mi și așteptându-mi sfârșitul. Mareșalul Anob, Spaima Gunoaielor, va fi mistuit de clăbuci căcănii, puțind ca atare... Peste cinci secunde, peste patru, peste trei, peste două, peste una...

Dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nimic. Asta e moartea?!

Deschid ochii. Văd calupul de clăbuc năruindu-se și lăbărtându-se în fața mea, devenind băltoaca de îmi e deja familiară și care, fără să mă atingă, mă înconjoară.

Iarăși mă sufoc. Tușesc, contorsionându-mă – și, când îmi revin, balta izvoditoare de miasme a dispărut – de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Sunt singur. Aerul e înmiresmat – mirosul Orașului îmi pătrunde prin toți porii. Unde sunt gunoaiele? Habar n-am! Se pare că le-am pierdut urma!

Înjur printre dinți, ceea ce coincide cu repornirea căilor rulante. Sunt pe cea ultrarapidă. Cu capul vâjâind, cu ochii tulburi... Nu prea mă simt în stare s-o părăsesc. Și totuși...

Cobor de pe o bandă pe alta și mă opresc, derutat, pe aleea pietonală. Orașul pare pustiu. Mama mă-sii de clăbuc! O fi ucis chiar toți locuitorii?

Îmi imaginez bălțile cafenii – câteva în fiecare apartament, înălțându-se și gelatinizându-se, metamorfozându-se în forme stranii, căroră fantezia mea bântuită de spaime nu reușește să le mențină conturul. Le scapă mereu, le saltă iarăși și iarăși din mocirlele inițiale, care le tot sug înapoi, ca niște ventuze recalcitrante...

Nu trebuie să-mi imaginez cum arată. Nu asta contează, alta îmi este misiunea, mă dojenesc, îmbărbătându-mă și autosugestionându-mă ca să-mi recapăt încrederea în simțurile mele infailibile...

Într-un târziu, detectez ceva care aduce cu duhoarea greu de descris a gunoaielor hăituite. Tresar și, amușinând, sar din nou pe căile rulante.

Dar miasma e firavă. Dispare și reapare, chemându-mă din nou în altă direcție. Din fericire, ajung lângă hangarul aeroglisoarelor imperiale, îl aleg pe cel mai performant și mă înalț, reîncepând să sper că Leira mi-a urat „noroc plin“ cu gura aurită.

Zadarnic! Miasma îmi joacă feste, mă face să mă agit ca o zburătoare bezmetică, descriind de-a valma spirale, opturi, elipse, parabole sau zigzaguri când deasupra Orașului Continental, când deasupra Continentului Ogor, când deasupra Arhipelagurilor Grădini, când deasupra Insulelor Codri...

Brusc, realizez că patru din cele cinci ore acordate au trecut. Inima mi se ridică în gât, unde o gheară o strânge înainte de a începe să o sfărtece cu meticulozitate... Îmi țin răsuflarea, apoi inspir adânc și expir, relaxându-mă... Liniștindu-mă... Regăsindu-mi curajul și optimismul...

N-am să dau greș! Mie nu mi se poate întâmpla una ca asta! Nu acum, când harul meu de epurator tocmai mi-a inoculat certitudinea că trebuie să aterizez la porțile Reședinței Imperiale. Oricât ar părea de bizar, știu – simt! – că aici s-au refugiat puii de curvă! Iar jos mă așteaptă Trupele Imperiale de Elită. Le văd și știu – simt! – că nu sunt gunoaie deghizate.

Cobor adulmecând triumful. Reiau comanda prin ridicarea brațului, fără să-i întreb de ce s-au regrupat, de ce mă așteaptă tocmai acolo. Iar trupeții bolborosesc ceva despre iertare.

N-am timp să-i ascult. În fața noastră, ușile aurite culisează, parcă invitându-ne dincolo de prag, unde ne așteaptă Ored.

– Te retragi, puțoiule? Te-a sssperiat dușșșmanul șșși-ai venit la mămica?

Îi proptesc cotul în piept, îmbrâncindu-l. Încă sunt Comandantul Unic al Trupelor Imperiale de Elită, iar Ored e un ghiuj pe care soldații mei l-ar lichida pe loc dacă le-aș cere-o. Dar pentru unul ca el nu merită să pierdem nici măcar o secundă!

Totuși... între noi doi se materializează, din nimic, trei șiruri lungi – un Ored lângă altul, toți sâsâind la unison, cu răutate:

– Puțoiule, te-a sssperiat dușșșmanul?

– Imbecilule! Incompetentule! urlă adevăratul seneșal – și, fără să aștepte vreo comandă, Imperialii se reped, nimerind în spuma cafenie care, brusc, ia locul sosiilor lui Ored, pentru ca imediat să bolborosească și să dispară, ducând în neant toată oastea mea de elită.

Sunt iarăși singur. Sau aproape singur. În fața mea, Ored se chinuiește să-și îndese în nări filtrele pe care le cară de obicei în buzunarul secret al pantalonilor, și regret că nu sunt la fel de bine dotat, fiindcă miasmele au devenit – pentru a câta oară? – insuportabile.

Apoi o văd pe Leira. Nu știu când și pe unde a intrat, dar vine plângând către mine. O iau în brațe și lacrimile ei îmi lovesc umărul – penetrându-l!

E ca și cum zeci de lame mi-ar ciopârți mușchii, mi-ar fereștrui oasele. Răcnesc și o resping pe nurlia împărăteasă. Ea rânjește și o spuzeală cafenie îi cuprinde fața, prelingându-i-se pe gât, pe armura strălucitoare. E acoperită toată de broboane furnăitoare, crescând, crăpând și împrôșcându-mă cu bale clăbucioase, care îmi încheiază mâinile, buzele, pleoapele lăsate.

Disperat, îmi smucesc brațele, îmi descleștez degetele, îmi șterg cu dosul unei palme buzele, cu ai celeilalte îmi frec ochii lipiți...

Clăbucul ăsta încleiază! Nu pute și nu provoacă usturimea cumplită pe care am simțit-o când m-au atins lacrimile ei, când am atins mantia falsului călugăr! De ce...?

– Pentru că e timpul să stăm de vorbă.

Întrebarea mea nerostită capătă răspuns de la falsa Leira, a cărei mână îmi atinge ochii – și e atingerea tandră a femeii îndrăgostite.

Pleoapele mi se dezlipesc și o pot zări din nou. E mai frumoasă ca niciodată, toată fața îi zâmbește, rochia semitransparentă îi văturește în ape azurii și, la cea mai neînsemnată mișcare, din faldurile bogate izvorăște, răspândindu-se în efluvii discrete, mireasma fascinantă a loldilalului, a florilor lui carnivore...

– Acesta e mirosul nostru, îmi spune, cu vocea-i susurândă care mă face s-o doresc – nu pe ea, ci pe autentica Leira – cu o intensitate dementă, așa cum n-aș fi crezut că voi dori vreodată o femeie... E mirosul lumii noastre de baștină. Al lumii strămoșilor tăi, Amirp Anob! Știai că străbunicul tău, renegatul Nalrep, a aclimatizat loldilalul pe planeta asta? Pe planeta asta pe care nu primiți pe nimeni în afara câtorva ticăloși gata să-și vândă nu numai semenii, ci și sufletul, pentru o viză de rezidență! Pe planeta asta care poate oferi mai mult decât vă trebuie, dar pe care o păstrați numai pentru voi, cu un egoism feroce... Cu un egoism care pute! Un egoism căruia nu i-ai simțit duhoarea până azi, când ai fost gata să te sufoci în repetate rânduri! Ai fost gata să te sufoci când noi te-am ajutat să percepi adevăratul miros al Orașului vostru – pe care noi nu vrem să punem stăpânire cu de-a sila, profitând de forța minților noastre. Vrem doar să-i dăm la iveală putreziciunea și să vă scăpăm de ea. O putem face în scurtă vreme dacă, în loc să ne vânați, ne acceptați ajutorul... Dacă acceptați să împărțim, deopotrivă, planeta voastră și puterile noastre. Vorbește-i împărătesei tale despre noi...

– Sssă vorbeassscă dessspre voi în loc sssă vă ucidă? Sssă-i vorbeassscă împărătessei dessspre nișșște gunoaie?! sâsâie Ored, plin de venin – și eu tresar, fiindcă uitasem că există, că e și el aici, sub cupola bogat ornamentată a imensei săli de primire.

– Noi, moșule, îl contrazice străina, cu blândețe – și pe mine, unul, vorba „moșule” mă unge pe suflet –, noi suntem misionarii...

– Sssunteți mincinoșși! urlă, turbat, seneșalul. Ne-ați disstrus Trupele Imperiale de Elită! Țssta vă e ajutorul?!

– Erau o elită a Răului! Tu trebuie să înțelegi asta, Amirp Enob. Tu trebuie să transmiți oferta noastră de ajutor, să vorbești despre mâna prietenoasă pe care v-o întindem. Și numai tu, care ești sânge din sângele nostru, ne poți goni de aici – dacă mă ucizi cu mâna ta. Dacă sugrumi imaginea femeii care ți-e dragă!

– Gunoi parșiv! mârâi, înțelegând că afurișii de imigranți vor să mă încurce în plasa minciunilor lor meșteșugite.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului ei și ea, pălind, își leagă cu greu șoaptele tremurânde:

– Și dacă sunt chiar Leira ta? Și dacă îți omori iubita? Și dacă îți tai tu însuși calea către tron?

Mă privește cu ochi umezi, buzele îi freamătă, parcă tânjind după un sărut, îi freamătă și trupul lipit de al meu, cald și îmbietor ca întotdeauna și... mirosind a loldilal, ca niciodată!

Mincinoasa! Prefăcuta! Impostoarea! Gunoiul! Putregaiul!

Flamura roșie a furiei îmi flutură în fața ochilor, brațele mi se crispează, degetele mi se strâng, îl aud pe Ored zbierând „ucide!“, din ochii femeii curg lacrimi – și n-aș fi crezut că lacrimile pot fi atât de mari și de limpezi, că un asemenea horcăit poate ieși dintre buze atât de roșii, de ispititoare... Și n-aș fi crezut că un chip se poate schimba într-o clipă, că încă frumoasa față a unei Leira în agonie își poate pierde brusc trăsăturile, căpătându-le apoi, la fel de brusc, pe cele tăiate din topor ale unui bărbat smead, turbat de spaimă, cu ochii tulburați de răutate...

Un chip ce îmi e încă și mai familiar decât al superbeii împărătese, un chip pe care, Cerule!, îl recunosc într-o străfulgerare!

Urlu, îmi descleștez mâinile, cel care nu mai e decât un hoit mi se prăvălește la picioare, și capul lui lovind podeaua de marmură roșie dezlănțuie un trăsnet ce mă izbește necruțător, tăindu-mi picioarele și înțepenindu-mă în centrul unui vârtej înnebunitor. Eu, mareșalul Anob, îngenuncheat, înfrânt, zdrobit de simpla vedere a unui trup identic cu al meu, ucis de mâinile mele, sunt punctul în jurul căruia se învârt palatul, Orașul, planeta, soarele, universul...

– Ai învinsss, tinere. N-așșș fi crezut... Mhm... Felicitări...

E vocea lui Ored. O aud când totul se liniștește. Când, încă tremurând, mă ridic de lângă mortul care îmi seamănă leit. Când aud ovațiile Trupelor

Imperiale de Elită, când le văd, reînviată ca prin farmec, grupate în semicercuri din ce în ce mai largi, al căror centru suntem eu și... leșul meu.

„Deci El n-au omorât pe nimeni?“ îmi spun, nemaîînțelegând nimic. Și mă întreb, simțindu-mă, ca niciodată, nu epurator, ci ucigaș: „Deci el, acesta care duce în moarte chipul meu, era nevinovat?!“

E ziua nunții mele. A nunții noastre, zi pe care Leira, nerăbdătoare ca o femeie de rând, a așezat-o imediat după cea a victoriei ce m-a făcut demn de mâna ei.

E ziua pe care o visez de mult, e ziua despre care am crezut că o să fie cea mai fericită din toată viața mea.

E ziua în care mă întreb dacă voi mai simți vreodată „gunoaiele“. Pentru că astăzi mă invadează, puternic ca niciodată, cumplit ca niciodată, mirosul Orașului, duhoarea lui pestilențială! Pentru că am senzația, pe care doar o continuă sfortare neomenească mă împiedică să o transform în certitudine, că sub masca înșelătoare a caldarâmului, a clădirilor zvelte, a parcurilor largi, cu lacuri albastre și pâraie sprintene, a oamenilor zâmbitori, a frumuseții miresei mele, se ascunde bolboroseala clăbucului cafeniu ce își împroașcă miasma, tăindu-mi răsuflarea și înlocuindu-mi, încet și sigur, surâsul de mire fericit cu grimasa chinuită a omului îngreșat peste măsură.

O grimasă chinuită schimonosește și chipul seneșalului Ored. Bătrânul vine spre noi, căci protocolul îi cere să-și prezinte felicitările.

– Omul ăsta e șarpele pe care l-am crescut la sân, îmi șoptește Leira, fără să mă privească și aproape fără să-și miște buzele, așa cum orice înalt demnitar știe s-o facă. Privește-i mutra pocită de invidie!

Dar eu îi privesc ochii și înțeleg că, pentru prima dată de când ne cunoaștem, ne macină aceeași suferință. Și ghicesc că el s-a pedepsit pe sine însuși renunțând la filtrele nazale de care era nedespărțit!

Seneșalul se înclină în fața împărătesei și, înainte de a dăruii ritualul buchet de rozeroze, îi sărută inelul – iar eu observ, sperând din tot sufletul că sunt singurul, că, în acel moment, i se zbârlește părul.

Apoi, ajuns în fața mea, nu se mulțumește doar să-mi strângă mâna. Nesocotind ritualurile și stârnind rumoare în rândul asistenței scandalizate, îmi oferă o floare de loldilal. O iau mulțumindu-i din ochi și, fără să-mi pese că aş putea fi mușcat, îmi afund nările în ea, îi sorb cu nesaț parfumul, singurul care poate învinge putoarea de latrină înconjurată de hoituri ce mi se pare că – sau chiar a luat în stăpânire iubitul meu Oraș.

Ored îmi caută ochii și mă întreabă, mișcându-și buzele fără să scoată vreun sunet, așa cum orice înalt demnitar știe s-o facă:

– Amirp Anob, de ce a plecat ssstrăbunicul tău din lumea loldilalului? A fossst cumva nebun?

RAYADATYS

Mă simt același. Îmi zăresc straiul cenușiu – îl știu prea bine, e cel cu perle, pentru Ceremonii Deosebite. Și îmi văd mâinile – cu Inelele Comandantului pe degetele cu care mă pipăi frenetic, recăpătându-mi încrederea. Pentru că sunt, n-am nicio îndoială, găzduit în același trup. E trupul meu viguros – și e teafăr!

– Nu te minți, omule, îmi spune vâslașul. Ești mort, pe celălalt mal n-o să mai fii decât o umbră! Hai, dă-mi banul! Nu mai zăbovi, nu vezi că luntrea ia apă?

Oftez. Căci îl cred. Îl cred pentru că știu – și îmi dau seama că am știut-o dintru început – că el e Charon, iar fluviul mâlos și molcom e Acheronul.

Oftez și dintre buze îmi scapă ceva, o monedă mărunță, roșcată. Agil, Charon o prinde în palma deja întinsă. Palma pe care o face apoi căuș și, aplecându-se ritmic, zvârle din luntre apa ce o îngreunase. Apoi înhață vâslele și le afundă brusc în undele tulburi, azvârlind asupra-mi un roi de stropi noroioși.

Îmi șterg ochii cu dosul mâinii și ceva mă îmboldește să adun cu limba picăturile din colțul gurii.

El râde.

– E gustul morții, fiule!

Înghit strâmbându-mă, deși nu simt nimic. Sunt serbede!

Pocitania hohotește iar. Și vâslește vârtos. Se întrerupe doar ca să se descotorosească de înotătorii care, horcăind, dau să se aburce în barcă. Îi pălește cu latul vâslei, cu sete, suduind printre dinți.

– Niște păgâni, mormăie către sine. Au trăit în păcat – acum e vremea căinței! Să înoate!

– Cândva te vei căi, spune Shayar. Va fi în vremea când ai tăi îți vor jeli cenușa – iar năluca aceluia care ești se va smeri în fața monstrului din prag!

Smerit, tremur ca frunza în fața – fețele – lui Cerber. Plec capul și zăresc, privind prin trupul meu ca printr-un fum sărac, întunecatul Acheron și luntrea pe care Charon o mână înapoi.

– Poți trece, Rayadatys, spune monstrul. Ești așteptat de mult! Mergi încotro o să te poarte drumul. O să te-asculte însuși Minos! E cinstea cuvenită celor ce-au fost doar drepti – sau mult prea păcătoși!

Privirea Shayarei îl arde; și Rayadatys înghite în sec, pierit. Dar el e cel care îi cere sacrilegiul, și ea nu vrea să îl asculte până nu cheamă asupra lui păcatul ei – întreg!

– „Numai al meu e păcatul meu. Al meu și numai al meu! Numai al meu e păcatul tău. Al meu și numai al meu! Și drept va fi să ispășesc, oricând, oricât și oricum va fi pe placul celor pe care vorbele noastre îi înfruntă!“

Au n-ai rostit, tu, umbră, vorbele acestea, în răstimpul în care ai avut trup?

Minos mă țintuiește cu ochi reci. Mă domină pe mine, umbra, cu trupul lui întunecat. Învinovător, arătătorul lui îmi sfredelește fruntea, și mă-nfior – fiindcă nu simt nimic!

– Tu știi tot ce-am rostit! răspund, înfricoșat.

– Nu linguși! De ce te porți ca robii, tu, care ai căutat păcatul ca să te vezi stăpân? Nu-mi cumperi îndurarea cu umiliința ta! În fața mea se cade să recunoști cinsti, cu capul sus! Să-ți amintești vorbă cu vorbă, gest cu gest! Să le rechemi din negurile vieții petrecute, să te cutremuri când le retrăiești!

Îi simt în glas mânia. Și mă întreb, deodată: Cu ce drept?

Cu ce drept tună asupra mea? Asupra mea – când eu am înfruntat toți zeii deopotrivă, înotând în fluviul vremii după bunu-mi plac, iar el, pe când își târa umbra deasupra gliei, nu a sfidat decât un zeu mărunț!

Rânjesc și-mi sumețesc privirea, țintind mai sus de Minos, spre bolta ca de plumb.

Plumburie, turma de vălătuci pufoși gonește către orizont, șfichiuită de vântul subțire. Acolo piere fără veste, pradă oceanului care o preschimbă în trâmbe lungi, cenușii, repezite înapoi, spre plaja pustie, unde urlă, neputincioase, năruindu-se, lăbărtându-se și destrămându-se în zdrențe albe – retrase fără a cuteza să atingă trupul Shayarei.

Ea zace nemișcată, cu ochii închiși. Vântul cerne nisip prin plasa părului ei răvășit și, uneori, câte o șuviță lungă se zbuciumă, flacăra rebelă pe un altar uitat. Alteori, rochia portocalie, lungă și largă, tresare înfiorată, grăunte viu neizbutind să se desprindă de palidul lințoliu care înfrățește cerul, oceanul și nisipul.

Îngenuncheat alături, Rayadatys tremură. Pânza deasă și aspră a straiului cenușiu nu lasă vântul să-i muște trupul, dar inima înnebunită îi poruncește

să tresalte – ca și ea. Zadarnic, la adăpostul pumnilor strânși, își împinge unghiile în palme! Teama și nerăbdarea, nesătule, l-au cuprins – și l-au învins de mult!

Cu un suspin, își descleștează pumnii și atinge brațul gol al femeii nemișcate.

Shayar se ridică încet, cu undiri nefirești, și înțepenește dreaptă, și totuși tremurând, ca supusă unui suflu lăuntric, înghețat. Rayadatys îi aude dinții clănțănind și ar putea jura că, înălțându-se, ea a stârnit o pală de aer rece, ce a pornit-o vijelios către ocean, nu fără a-i atinge, usturătoare ca un tăiș, obrazul și urechea stângă.

„Răsuflarea Morții!“ gândește, îngrozit, înfigându-și, încă o dată, unghiile în palme.

„Ce nehibzuință să cred că e un vis!“ se dojenește. Și pășește înapoi, pentru că întâlnește privirea Shayarei. Pare că a revenit din alt tărâm, că nu înțelege cine e el, nepoftitul. Tăișul de gheață îl zgârie din nou, parcă întorcându-se, și Rayadatys, simțindu-și pielea încrețită și părul măciucă, e gata să se lepede de vechile-i nemulțumiri – de care nădăjduia să se despartă aflând că lucrătura femeii purta într-adevăr împlinirea viselor lui chinuitoare.

Shayar își scutură pletele, clipește speriată, își flutură brațele brusc înălțate – ca și cum ar alunga ceea ce el nu e în stare să zărească.

– N-ai minte, bombăne, cu năduf. De ce m-ai atins, omule?! M-ai silit să mă întorc pe făgașe primejdioase! Nimeni nu bântuie în grabă și cu gândurile împărțite prin plasa Timpului, unde lesne te rătăcești! Puteai strica totul! Ița vremii se înnoadă mai repede decât clipești. Iar nodul înseamnă, oho!, atâtea căi! Mă puteam pierde în lumi lăaturalnice, puteam rămâne prinsă în cele trecute, ba, chiar mai rău, în cele care, poate, nu vor fi! Oricum, în trupul ăsta n-aș mai fi revenit! Niciodată!

– Acum ori niciodată! îmi poruncește Minos. Să-ți amintești, să suferi – și să te căiești!

Rayadatys servul se căiește. Pentru că s-a născut la vreme de cumpănă, pe pământ pustiit și neprieten, din neam înrobite.

– Ești prost! râde Shayar hoinara, care îl ispitește cu trupul fraged, cu noaptea ochilor, cu părul ca de foc... Zeii ți-au menit locul și timpul, și pântecul care te-a zămislit! E rostul tău să fii supusul sărman al celor pe care îi știi netrebnici, dar apărați de aur, de arme și de datini!

Dar Rayadatys n-o ascultă. El vrea să-și cunoască și să-și schimbe soarta – plătindu-i ei oricât!

– Voi, hoinarii, hălăduiți prin lumi pe care noi nu le cunoaștem și prin vremi care au fost sau care pot să fie! Tu îmi poți vesti răul care mă pândește și – știu! – îl poți goni!

– Pot, susură Shayar, dar care mi-e folosul dacă te ajut?

Cu ochii aprinși, Rayadatys zâmbește larg. Hoinara vrea să facă târgul, iar el a chibzuit, în nopți – atât de multe! – pe care somnul nu i le-a binecuvântat, ce-i poate dăruia.

– În lumea și în vremea mea, hoinarii vor avea putere! Și vor primi respectul tuturor! Nu o să-i roadă teama de poteră, de temniță, de chinuri, de pogrom! Voi toți – tu cea dintâi – o să aveți, în lumea și în vremea mea, loc și răgaz pentru popas tihnit!

În colțul buzelor întredeschise, hoinara îi surâde – cu dispreț:

– În lumea și în vremea ta?! Ce știi tu, Rayadatys, despre lumi – și despre Vreme?

– „Vremea sau Timpul s-a născut din Haos, când Geea și Eros încă erau vis.

Uranus, Geei fiu și soț, s-a împăcat cu Timpul Unic, Nesfârșit și De-Netors. Dar Cronos, fiul răzvrătit, l-a văduvit de bărbăție și de tron, iar el, Uranus, în furia și durerea lui de-atunci, l-a blestemat să fie prins, ca peștele-n năvod, în Timpul Răvășit. Însă Geea, lui Cronos și complice, și mamă iubitoare, l-a dăruit cu harul de-a-și țese el însuși plasa, așa cum va dori!

Și Cronos, înnodând temeinic ița Vremii pe care-o cunoștea, a despărțit-o, din acel nod, în trei. Pe prima, el și frații săi au fost încătușați de Uranus, așa precum deja se întâmplase, în tainița adâncă a mamei primitoare. Pe-a doua, doar el și Rhea au fost iubiți și ridicați în slavă, iar pe-a treia Titanii toți au fost copii doriți, pe care zeul Cer și Tată și i-a păstrat alături.

Pe urmă, Cronos a stat și a chibzuit, dorind să-și hărăzească, pe fiecare iță, o altă soartă. Dar Eros l-a săgetat, și el, pe toate întâlnindu-le într-un alt nod, cu Rhea s-a unit pe toate trei.

Apoi, tot cugetând, pe una singură și-a înghițit copii. Dar și pe aceea a înnodat-o, a scămoșat-o, după nod, în două, și doar pe una dintre ramuri a luat o piatră măiestru înfășată drept Zeus, fiul său.

Și, iarăși, după ce Zeus l-a biruit, tot a mai scos o iță. Acolo, îmblânziți, cei doi s-au împăcat. Iar pacea a pecetluit-o Cronos împărțind tuturor

zeilor taina înnodării și despicării itelor de Timp, spre a le-nșira, înainte și-napoi, oricând și-n orice chip.

Așa că țesătura Vremii a ajuns păienjeniș, tot răsfirând, cu toții, mănunchiuri de lumi noi. Iar, dintre zei, vreo trei au fost flecari, lăsând să scape printre muritori crâmpeie din meșteșugul sacru. Și cei care le-au deslușit s-au adunat, încetul cu încetul, într-o ghildă, numită a Hoinarilor. Și-au prins să umble, după lege – adică ruți de trup – prin Vreme-n sus, în jos, cruciș și curmeziș, văzând, înțelegând și, între două drumuri, prorocind.

Aflând de-aceștia, Cronos s-a mâniat. Și le-a menit ca poporenii să îi urască și să îi ucidă, numindu-i vagabonzi și vrăjitori. Iar ceilalți zei, după ce au ținut sobor înfricoșat, au hotărât pedeapsă cruntă pentru muritorii care, nemulțumindu-se doar a hălădui prin plasa Vremii, vor încerca să-și încâlcească-ntr-însa ița lor.“

Au n-ai rostit, tu, umbră, vorbele acestea, în răstimpul în care-ai avut trup?

Minos întinde brațul către mine. Chiar îmi străpunge pieptul – și văd, de undeva, de sus, de unde nici nu sunt, cum umbra mi se împarte în fuioare șovăinde.

– De ce întrebi – răspund, și înțeleg, cumva, că mă adun la loc – de ce întrebi, când știi tot ce-am rostit?

El zâmbește, parcă îmbunat.

– Întreb, cutezătorule, pentru că se cuvine să recunoști că ai păcătuit știind ce faci!

– Deci, mormăie Shayar, chiar știi ce faci! Știi că mi-ai promis o nerozie! Pe noi, blestemul aruncat de Cronos nu ne iartă! Nicăieri!

– Ce spui?! se minunează Rayadatys. Și hohotește. Voi, hoinarii, știți că sunteți lași?

Zvârlindu-i o căutătură neîncrezătoare, Shayar pășește-n lături. Și dă să îi întoarcă spatele, ferindu-și calea de a lui, ca de a unuia ce nu mai are mințile întregi.

El îi înșfacă umărul.

– Așteaptă! Nu-s nebun! Și știu, adaugă, privind-o, mândru de sine, din înălțimea unde se simte îndreptățit a fi, că niciun zeu nu poate să v-ajungă acolo unde nu era născut!

Speriată, ea îi aruncă mâna.

– Nefericitule! Ce cutezi tu să spui?!

– Întoarce-te, o sfătuiește el, rostindu-și vorbele molcom și apăsător, acolo unde Cronos nu își făcuse încă primul nod, acolo unde Cronos nici nu exista, acolo unde nici Uranus, nici Gea și nici Eros nu erau. Acolo, unde Haos e domnul și stăpânul, înnoadă chiar tu timpul, de la bun început!

Shayar își mușcă palma – ca să-și oprească un țipăt. Și-și simte groaza în gât, și lacrimile-n ochii larg căsați.

– Eu am să-ți fac un prunc, urmează Rayadatys. Fiindcă un vagabond bătrân și iscusit la stihuit legende mi-a povestit că fătul născut și părăsit la început de Vreme va fi nodul din care pleacă ȋta fără zei. Și acea ȋta poate fi atinsă de cea pe care ȋși duc zilele părinții fătului, iar ei, dacă o doresc cu dintr-adins, se pot chiar strămuta!

Shayar tace. Și valurile tac. Pentru că ȋmpietresc. Și pescărușii tac. Și ȋncremenesc ȋn aer, ca aninați de fire nevăzute. Și vântul se oprește. Și ȋntre ei și soare se-nȋtepeneste un nor.

– Povestea e poveste, spune ea, târziu. Dar noi, hoinarii, suntem juruiți să ne călătorim prin vreme fără trup. Cum o să-mi port eu pruncul, un trup ȋntr-altul, fără s-o afle Zeii – și să mă trăsnească?

El ȋi ia capu-n mâini și o provoacă, ȋntuindu-i ochii cu ai săi. Iar glasul lui, hulind, stârnește valurile, care gem, și pescărușii, care zbiară, și vântul, care urlă... Dar norul care astupă soarele nu se dă dus!

– ȋncearcă! Cei ȋndrăzneți ȋnving! Iar Zeii... pun rămașag că zeii nu știu tot!

Minos rânjește.

– Sărmană umbră! Zeii știu!... Dar au capricii. ȋi veselește, câteodată, obraznicia unui prăpădit de muritor!

– Cum ai aflat tu asta? ȋl ȋntreb. Ai ȋnvățat-o când ai ȋncercat să tragi un zeu pe sfoară și ai sperat, zadarnic, să scapi nepedepsit?

El râde.

– Ai haz când mă ȋnfrunți, ȋn pragul Infernului, tu, mortule, pe mine! Shayar nu m-a-nfruntat, adaugă, și eu văd, printr-o ceață, sus și departe, ochii ei ȋntunecați. Deși era curată. Tu i-ai luat păcatul – și Zeii au știut!

Râde, dar e furios din nou. Numai că mie spaima mi s-a dus, așa că-mbătoșez spinarea mea de fum.

– Ei știu, tu știi, eu știu... Atunci spune-mi osânda, la ce mă ȋii aici?

Tot râde, dar acum e vesel. Mă bate chiar pe umăr și ȋși lasă mâna să lungească, tăindu-mi, pentru o clipă, gâtul străveziu.

– Osânda e-ncepută, umbră! Amintește-ți, amintește-ți încă, să știi ce ai pierdut!

– M-ai tulburat cu nerăbdarea ta, spune Shayar. Dar încă nu-i nimic pierdut!

– Ai izbândit? întreabă Rayadatys înfrigurat – și cu triumful dând să i se nască în glasul răgușit. Ai regăsit ița pe care ai făurit-o? Știi când – și cum ne putem strămuta?

– Va fi cutremur, îi răspunde ea, pe ton cântat, de prorocie. În mai puțin de-un ceas. Pe ița asta și pe-a mea – pe-a noastră. Dar și pe alte multe încă! O să le strângă mânia Geei într-un nod. Prin el ne strecurăm. Și vom ajunge unde ne e vrerea – doar dacă Focul Zeilor n-o să ne facă scrum!

– Unii l-au implorat pe Zeus să vă ardă, îmi povestește Minos, binevoitor. Vreo trei au și răcnit, cerându-i să o facă neîntârziat! I-a domolit Atena, spunând că e mai înțelept să fiți cruțați, pentru că nu e rău ca fapta blasfematoare să poată fi trăită de un muritor fără de har, ce va aduce, cândva, în Spiritul-ce-i-Unul, tot ce va fi simțit și ce va fi-nvățat.

Mă încrunt, adică sper că asta face umbra mea. Afurisitul vrea să mă convingă că nu i-am înfruntat pe Zei, că ei m-au urmărit și au filozofat, și s-au distrat pe seama mea... Și vrea să-l cred! Să-l cred!!! Cum aș putea?!

„Cum aș putea“, se-ntreabă Rayadatys, „cum aș putea să cred că ceea ce se întâmplă nu e moartea mea?“

Pentru că valurile cresc, mugind și năvălind; pentru că, de sub tălpi, nisipul li se scurge; pentru că, lângă ei, uscatul se despică, născând o trâmbă noroioasă, care îi doboară – și el abia mai poate strânge-n mâini cozile groase ale Shayarei, pe care le-mpletise după sfatul ei.

Pentru că-și simte carnea smulsă ca de clești mărunți, dar ascuțiți peste măsură; pentru că-și simte oasele sfărmate; pentru că i se pare că e terci învâlmășit, apoi aluat dospind, apoi un râu de lavă clocotindă...

Pentru că mâini imense îl remodelează în spaime și-n durere, ca să zărească, în treacăt, cetăți sau lanuri, sau păduri, sau fluvii, sau piscuri, sau adâncuri; pentru că, între două năluciri, e zdrobit și întregit din nou...

Pentru că, în acel târziu când iar se simte om întreg la minte și la trup, pricepe că tronează pe genunchii unei statui de platină, în brațe cu Shayar; pentru că, deși ea îi tot șoptește să-i sloboadă cozile, pumnii lui nu se lasă descleștați...

Jur-împrejur, mulțimea pestriță, îngenuncheată, își scaldă frunțile-n țărână, le înalță ca să îi aclame, le pleacă iar...

Și, deodată, Rayadatys, cu inima cântând, știe că-i viu... Știe că statuia care îi găzduiește e a Nenumitei, Făuritoarea Lumii, fiica lui! Știe că gloata îi recunoaște drept trimișii Ei, de veacuri așteptați să se înfățișeze la vreme-de-cutremur care nu iartă decât acel altar...

Toate le știe, fiindcă pe toate i le-a prorocit Shayar, de-a fir a păr...

Și Minos știe. Știe tot ce-mi amintesc. Din când în când, îl simt, străin și rece, în mintea mea...

Dar nu îmi pasă!

Pentru că, fericit, mă-mbăt cu amintirea gloriei anilor ce au urmat. Când eu am fost Rege și Preot, Despot și Milostiv, Mai-mare-pesteoaste și Diriguitor, și, încă, nu mai prejos celor dintâi, domn și stăpân minunii numindu-se Shayar...

O, da! În lumea și în vremea mea, eu am avut Puterea! Și mi-am ținut făgăduiala, dăruind hoinarilor care s-au strămutat cu totul sălaș tihnit și venerat, în care să-și părăsească trupul în răstimpul când călătoresc.

Durere am avut doar când Shayar s-a stins și, lângă rugul ei, am înălțat, rude, prieteni, servi și supuși, bocet de moarte...

– Și moartea ta? mă ispitește Minos. Au ai închis tu ochii împăcat cu lumea, cu tine – și cu Zeii?

Parcă n-ar ști! M-a răpus lama unui vrăjmaș perfid, dar tot m-am ținut drept până ce i-am măcelărit oștenii și până când, înveșmântat în strai de slavă, m-am așezat, înconjurat de fiii mei – toți șapte! – pe tronul aurit. Și-am apucat s-aud zvonul victoriei, pornit din surle și din tobe.

– Nu te-ai căit, se oțărăște el, fiindcă-ai trăit altcum și altcând decât ți-a fost sortit?

– De ce?! Pentru că, în loc de rob umil, am fost stăpân?!

– Nu te-ai căit, rânjește. Credeai că, pentru Veșnicie, erai scăpat de Zei – și de pedeapsa lor!

Ei da, am crezut asta! N-am înțeles că Moartea ne adună pe toți, pe ȋta ei, aici, unde tot Zeii sunt cei tari!

Acum însă o simt. Dar simt și că-i urăsc – și nu mă tem!

– Nu regreti, umbră?! Întotdeauna, părerile de rău mi-au înclinat balanța spre iertare...

Strâng ochii – și scrâșnesc din dinții mei de fum. Voi ispăși în veci pedeapsa lor – și n-am nevoie de proroci să-mi spună că va fi cumplit! Dar

nu pot să cerșesc.

– Nu regret, Minos. Hai, deschide-mi calea spre Infern!

Dar fața i se luminează.

– Întoarce-te, nebunule! Ia luntrea și întoarce-te în lumea aia, a ta! Zeii vor un rival nesăbuit. Întoarce-te, tu însuși nemuritor și Zeu! Și înfruntă-i, dacă vei putea!

– De ce-ți bați joc? întreb, posomorât. Ori e osânda mea să fiu batjocorit?

– Întoarce-te! repetă el. Privește înapoi! Îl vei vedea pe Charon așteptând. Pe tine te așteaptă! În luntrea lui o să-ți recapeți trupul și el o să te treacă, fără plată, pe malul celor vii.

Mă-ntorc – cu toate că mă tem că-mi dă speranțe doar ca să râdă când o să le pierd. Și fug spre Acheron. Și Cerber se retrage, nevrând să-mi stea în drum...

Mă urc în luntre dintr-un salt – și-mi duc în fața ochilor o mână. Nu-i străvezie, e chiar mâna mea!

E-adevărat?! Am izbândit?! Doar pentru că am fost cutezător?!

– Hei, Rayadatys! strigă Charon. Hai, ia-ți moneda asta înapoi! Tu ești un Zeu, și mie Zeii nu-mi plătesc nimic!

– E-adevărat?! răcnesc. Sunt Zeu? Sunt Zeu!

– Nu te minți, omule, îmi spune, printre zgâlțâieli, un glas pe care-l știu. Ești Rayadatys-servul și, dacă mai hulești, n-o să mai fii decât un hoit!

Îl recunosc, e servul Motys, cel care nu îndrăgește somnul; îmi amintesc că l-am rugat să mă trezească-n zori.

Pentru că amândoi avem corvoadă să curățăm Arena și s-o-mpodobim până-n amurg. Atunci va fi adusă vagaboanda vrăjitoare – s-o siluiască servii, s-o hăituiască dulăi întărâtați, să o lovească cu necurățenii cine-o pofti, s-o ferece călăii, să-i smulgă părul, să-i scoată ochii, să-i jupoaie sânii, să-i reteze capul și să-i arunce trupul la rechini! Trupul Shayarei! Minunatul trup în care, de o lună, crește fătul meu... Dar asta ei n-o știu, și eu mă bucur. Căci, dac-ar ști-o, aș muri și eu!

REVELION CU SCĂUNEL ȘI PISICĂ

– M-a mușcat bătrânu’, spune Fane, plat, ca un robot defect dintr-un film de duzină.

– Pe bune?! se miră Nelu. Când?

Fane nu răspunde. Nu poate. Și-a vârât în gură degetul mare de la mâna stângă și îl mozolește cu poftă.

– Ăsta-i frate-miu, îi spune Nelu fetei zgribulite. Hai, îndrăznește, o îndeamnă, nu mai călări pragu’! La noi e cald, o să vezi. Avem sobă!

Ea a ochit deja obiectul pătrășos, de teracotă ciobită și prăfuită. Se repede spre el cu mâinile în avangardă și cu un zâmbet lățit pe toată fața fardată cu dărnicie.

– E rece! se miorlăie, dezamăgită. Ăsta nu știe să facă focu’?

Și îl arată pe Fane.

– Nț! declară Nelu. E tâmpit. Țin chibriturile ascunse.

– Atunci fă-l tu! comandă fata, cocoțându-se, cu cizme cu tot, în adâncitura relativ eliptică a unui fotoliu desfundat.

– Asta fac, confirmă el, căutând chibriturile cu mâna pierdută până la cot în buzunarul prin a cărui ruptură generoasă pătrunde în spațiul dintre blana veritabilă și postavul tocit al șubei lui preferate.

– Da’ de ce-ai spus că-i cald? își amintește ea. Și tu ești tâmpit?

– Nu, inginer, precizează el, serios și nu tocmai surprins de întrebare.

Ea ridică din umeri.

– Sunt două chestii care nu se exclud, afirmă, cu convingere. El nu-i inginer? mai întreabă, arătându-l pe Fane, deși Nelu nu-i poate vedea gestul. Pentru că e în patru labe, privind fix în gura sobei – mai exact la grămăjoara de vreascuri deja atacată de o flăcăruie anemică, în care suflă cu un zel demn de o cauză mai bună.

– El știe numai să-și sugă degetu’ ăla, bombăne, ridicându-se. Gata, cred că o să ardă. Deja l-a făcut filiform, adaugă, clătinându-și capul spre Fane.

– Ce? întreabă ea, nedumerită.

– Degetu’. Doar ăla îi place. Dreapta și-o păstrează disponibilă. Ca să șmenuiască!

– Cum?!

– Să șparlească, să fure. Cred că e cleptoman. Bătrânu’ îi zice Faneșmenaru.

– Încântată, surâde fata, fluturându-și o mână spre Fane. Eu sunt Liliana. Lili.

Nelu zgâlțâie umărul idiotului.

– Spune-i bună seara, bă, îl povățuiește. E colega și invitata mea.

Fane își scoate degetul din gură și-l aduce în fața ochilor – sub distanța minimă a vederii clare, apreciază invitata – și, trăgându-și buzele între dinți, îl privește cu o expresie nedefinită: ceva între îngrijorare și nedumerire.

– Aseară, scâncește. Și chiar își șterge o lacrimă cu dosul mâinii drepte.

– Ce zice?! se amuză Lili. (De fapt îi zâmbește – zâmbet cu făgăduieli – lui Nelu.) Nu știam că facem Revelionul cu prostu’ târgului. Surpriza e de zece puncte!

Fane scoate limba.

– Proastă ești tu! Aseară m-a mușcat bătrânu’. Uite, proasto!

Și se aruncă pe burtă, ca să ajungă sub nasul ei cu degetul. Cu filiformul.

– E agresiv? se interesează ea, cu vagă îngrijorare.

– El nu, o liniștește Nelu. Numai bătrânu’.

Lili dă din cap – a înțelegere – cu ochii țintă la filiformul pe care tocmai a descoperit patru împunsături în curs de cicatrizare, ce par a fi urmele unor canini viguroși, dar – ce straniu! – subdimensionați.

– Bătrânu’ e un vampir pitic? întreabă, conspirativ.

– Cunoști vreun vampir? tresare Nelu, cu vădit interes.

– Mnuuu, spune ea, meditativ. Dar cred că există. Comuniștilor le-a fost frică să-i extermine. Da’ ne-au băgat nouă-n cap că e vorba de scorneli capitaliste.

– Să nu-i înjuri pe comuniști, zice Fane, grav, retrăgându-se pe scăunelul lui, nu departe de soba în care au început să se audă trosnete de bun augur. Se supără bătrânu’ și te mușcă, completează, îndatoritor, înainte de a-și umple gura cu degetul scâlciat.

Satisfăcută de propria ei putere de deducție, Lili zâmbește șmecherește.

– Bătrânu’ e vampir comunist! Este?

– Nț! o dezumflă Nelu. A fost simpatizant, în ’91, după ce a dat cu nasu’ de șomaj. Era tehnician-proiectant...

– La noi? îl întrerupe ea, curioasă.

– Nt! La CCSIT. Centrul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică, adaugă, ca răspuns la privirea ei nedumerită. De ăia depindeam pe vremuri. Bătrânu' a fost alergic la fabrici și uzine!

– Și nu mai e?

– Nu mai fac parte din aceeași lume. Acum îl deranjează doar câinii.

Lili se bucură din nou.

– Știam eu! Am citit undeva că vampirilor nu le plac câinii negri, cu alb deasupra ochilor și...

– Bătrânului nu-i place niciun câine. Și e normal, în starea lui...

– Ce stare? De simpatizant?

– Nt! Asta i-a trecut după ce și-a vărsat ofu'.

Incitată, Lili e gata să sară din fotoliu.

– A fost la mineriade?

Nelu își strâmbă nasul și gura și dă din mână a lehamite.

– Vezi să nu! A scris o poezie... Ia zi-o, bă! îi ordonă lui Fane.

Netotul se saltă, cu genunchii flexați, pentru ca imediat să se așeze cu ei pe podea. Își scoate filiformul din gură – tacticos și sonor. Îl scutură. Apoi își prinde grațios, cu vârful degetelor, poalele cămășii care îi învâluie ca un abajur (încrêțit de strânsoarea puloverului, moștenit probabil de la un răposat mai firav) turul blugilor decolorați. Zâmbește și își înclină capul, evident cu falsă modestie.

– Numai el o știe pe de rost, se justifică Nelu. Și cu manuscrisul am aprins focu' săptămâna trecută.

– Copacii! anunță Fane, teatral, dându-și ochii peste cap.

Lili râde cu poftă.

– Ce zice?!

– E titlul! o înghiontește Nelu, nu tocmai discret.

– Nu e banc, spune Fane, tăios.

– Abține-te, șoptește Nelu la urechea lui Lili. Tipu' e supărăcios.

– Copacii! reia supărăciosul, după ce respiră adânc, transfigurat.

Se închircesc sub arșiță copacii

Și – palidă – își scuipă frunza-n praf.

E scumpă apa, sunt săraci săracii

Și sunt hulpavi bogații puși pe jaf.

– Recită cu suflet, apreciază Lili, în șoaptă, pe fundalul strofei următoare.

– Noroc că roua, cea subvenționată,
Mai pică pe ici-colo, când și când;
Noroc că, în pădurea democrată,
Urlă copacii – liberi la cuvânt.
Noroc că pot copacii să renunțe
La rădăcina ce li s-a impus,
Urmând s-aștepte să li se anunțe
C-au fost admiși în Codrul de Apus...

– A fost nasol în '91, se hlizește Lili, uitând că și-a propus să facă toate comentariile pe șoptite. Și eu am pățit-o atunci. Știi, soră-mea a făcut primul avort... La cînș'pe ani. Eu n-aveam decât șase, da' am priceput ce se-ntâmplase, m-am dus la mama și am pârât-o. Și amândouă mi-au reproșat că sunt precoce, mi-au prezis c-o să fiu cea mai stricată femeie din familie și s-au supărat când le-am demonstrat că erau rupte de realitate.

Fane o privește crunt.

– Taci dracu'! se rățoiește. Mă stresezi. Ce, nu-ți place?
– Îi place, bă. A zis că-i place, minte Nelu, împăciuitor. Hai, spune mai departe!

Fane își drege glasul și reia, pățimaș, subliniind sfârșitul fiecărei strofe cu câte o izbitură de pumn în perete, ca și cum ar vrea să turtească pata bizară, în relief, formată – descoperă Lili într-un târziu – din nenumărate straturi de amprente slinoase.

– Noroc că-i lasă Legea să tot crească,
Să facă umbră altora – mai mici! –,
De umbra celor nați să se ferească
Bătându-se pe posturi de furnici.
Trag seva pentru alții ei, copacii,
Cei fără capital stocat din jaf.
Se închircesc sub datorii săracii
Și – searbădă – își scuipă viața-n praf!

Nelu aplaudă. Lili găsește de cuviință să-i urmeze exemplul.

Fane zâmbește, dezvăluindu-și strungăreața.

– Mulți ani trăiască! strigă, împreunându-și mâinile înălțate deasupra capului. Fane să trăiască!

Apoi se reinstalează pe scăunel, reluându-și suptul și expresia apatică.

– Ei? zâmbește Nelu, așteptând comentarii.

Dar Lili preferă să se abțină, măcar până se lămurește ce hram poartă autorul.

– De ce l-a mușcat bătrânu’? se interesează, scrutând bănuitoare ușile și ferestrele, parcă temându-se că poetul cel agresiv ar putea da oricând buzna prin una dintre ele.

Nelu ridică din umeri.

– Dracu’ știe? De obicei se supără când nu-i deschizi destul de repede ușa sau când îl lași să se milogească prea mult pentru apă și mâncare...

– Credeam că vampirilor nu le trebuie altceva decât sânge și că nu îl cerșesc, îl...

– Da’ când am zis că bătrânu’ e vampir? se înfurie Nelu. E vorba doar de un cotoi îmbuibat!

Lili cascadează ochii și gura, pe care și-o astupă prompt, cu trei degete răsfirate.

– Iartă-mă! Credeam că e tatăl vostru, pentru că... Pentru că motanii nu sunt tehnicieni proiectanți! se răstește, dezmeticindu-se. Și nici nu fac versuri, nici măcar proaste! Îți bați joc de mine?

Fane tresare și își scuipe degetul.

– Versurile-s faine! Da’ are și de-alea nașpa, pentru gagici:

O, vreau să fiu acum cu tine

Și simt cum dorul îmi dă febră!

De ce-i mai complicată viața

Decât problemele de-algebră?

– Taci, mă! se stropșește Nelu. Apoi surâde, dornic să lămurească lucrurile: Sigur că bătrânu’ e tata. Și nu era motan nici când lucra la CCSIT, nici când făcea versuri. E așa doar de... exact unșpe ani. Se convertise, făcea parte din PSL...

– Propovăduitorii Sfârșitului Lumii?! Păi ăia au fost doar o mână de debusolați și s-au sinucis, toți, în ultima zi a anului 2000, de ciudă că pământul a continuat să existe! A scris în mai multe ziare, și la Euronews a fost un reportaj...

– Și ce dacă? „Voi mințiți poporu’ / Cu televizoru’!“ Ar trebui să-ți amintești sloganul ăsta, fiindcă spui că-n vremurile lui de glorie erai destul de mare ca să știi cum e cu avorturile... Cine i-ar fi crezut dacă ar fi spus că toți sectanții – ăia de bună credință, nu capii sectei, care propovăduiau, ca toată lumea bună, doar pentru propria lor căpătuială – deci, cine ar fi crezut

că toți sectanții s-au transformat în animale sau în obiecte? De pildă, scăunelul pe care stă tăntălăul e bătrâna. Mama!

Lili își face cruce.

– Aveai dreptate! Nu ești tâmpit. Ești nebun! Cred c-o să fac Revelionul în altă parte!

– Stai, că explică, mârâie Fane, fără să-și mai scoată filiformul din gură.

– Îți explic, confirmă Nelu. Predicatorul lor, Dănuț Perțea...

– Perțea?! Perțea de la marketing?! Nu știam că...

– Interesează-te, o sfătuiește Nelu, sec. Toată fabrica știe câte a-nvârtit tipu', da' mulți o fac pe nizoniu... Oricum, el ne-a adus scăunelul și motanu' și ne-a povestit că așa au pățit toți fraierii (calificativul îi aparține) care l-au crezut când a afirmat că, fără doar și poate, oficia pentru ei slujba dinaintea Sfârșitului, care trebuia să vină negreșit în ultima clipă a anului de la cumpăna mileniilor...

– De unde știi că nu v-a mințit? Că nu v-a luat în râs?

– Motanu' a confirmat totul...

– Doamne! Vrei să spui că motanu' vorbește?!

– Nu tocmai, recunoaște Nelu. Dar Fane îl înțelege. Și scăunelul îl suportă numai pe Fane. Când îl atinge altcineva scârțâie sau trosnește.

Lili râde, disprețuitoare.

– Scâârț! Ca în povestea cu Păcală și copacul!

– Încearcă, o îndeamnă Nelu. Atinge-l...

– N-ai milă de mama! se văicărește Fane.

– Trebuie să mă creadă, mă. Vreau s-o iau de nevastă, se justifică Nelu.

Lui Fane îi dau lacrimile înainte de a se ridica, oftând din rărunchi, ca să întindă spre Lili scăunelul care deja protestează cu un trosnet anemic.

Stânjenită de privirea de câine bătut a idiotului, Lili șovăie.

– Atinge-l, repetă Nelu, și chiar îi înșfacă mâna și i-o pune pe unul dintre cele trei picioare ale obiectului încriminat.

Lili simte piciorul de lemn clătinându-se și scăunelul prinde să trosnească în rafale. Imaginându-și că urmează să-l vadă transformându-se într-un purcoi de așchii crâmpoțite, Lili zvâcnește ca arsă și își retrage mâna cu un țipăt scurt.

Fane râde prosteste, cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraz.

– N-o să te ai bine cu soacra, prezice, scâlămbăindu-se. Bravo, mămico! adaugă, afectuos. Și mângâie cu pioșenie scăunelul înainte de a și-l potrivi sub fundul mătăhălos.

– Cine e ventriloc? întreabă Lili, arțăgoasă. Tu sau idiotul?

– Mă dezamăgești, îi reproșează Nelu, posomorându-se. Credeam că ești nu numai cea mai frumoasă, ci și cea mai destupată secretară pe care-a avut-o vreodată directorul nostru. Nu mă așteptam să ai dificultăți cu perceperea corectă a mediului ambiant și a interlocutorilor!

Lili îi remarcă strădania de a încropi fraze savante și știe că, în ceea ce îl privește, asta nu prevestește nimic bun. Dar tace, privind în gol, cu un aer nehotărât. Ar putea pleca, trântind ușa, să-și petreacă Revelionul 2012 – un alt presupus an al sfârșitului – pe străzi, în mijlocul unor necunoscuți, sau în garsoniera ei, singură cu caloriferul niciodată fierbinte și cu televizorul deja uzat moral, cu care e nevoită să se mulțumească până când o să-și permită o plasmă. Sau ar putea rămâne cu cei doi nebuni, cu soba duduind, cu televizorul din ultima generație (al cărui ecran gri-verzui lucește, deocamdată nefăcând altceva decât să reflecte imaginea ei micșorată), cu scăunelul și cu motanul pe care s-ar putea preface că îi crede ceea ce nu sunt... Ba chiar, cu un oarecare efort, s-ar putea autoconvinge că e într-adevăr vorba de potențialii ei viitori socri, metamorfozați în mod inexplicabil.

„Trebuie să te șterg de praf, mamă. Te rog, încearcă să nu trosnești și să nu scârțâi...”

„Ce vrei să mănânci de sărbători, tată? Kitekat sau Whiskas?”

La urma urmei, de ce a putut să creadă că bătrânul e vampir și de ce nu poate să creadă că e pisică? Și că nevastă-sa e scaun? Doar pentru că n-a văzut așa ceva în filme?

Își compune un zâmbet ștrengăresc și își ațintește ochii asupra lui Nelu.

„N-arată rău, susține că mă iubește – și de obicei se poartă ca atare, e inginer – mă rog, nu e tocmai cea mai bănoasă meserie, dar el pare să se descurce binișor... Trebuie doar dezbărat de atașamentul față de țoalele jerpelite și de lucrurile vechi.”

– Te-ai bosumflat, suflețel? Nu mai știi de glumă?

– Nu-mi place să-mi fie luată familia în râs, mormăie el, ursuz. Mai ales că, de când cu schimbarea bătrânilor, nu i-am mai prezentat nimănui. Ești prima, pentru că te credeam sensibilă, plină de imaginație, capabilă să înțelegi...

– Pot să înțeleg! protestează ea. Dar recunoaște și tu că e greu să înghiți toată povestea așa, pe negândite, pe nerăsuflăte și pe nemestecate... Am

avut nevoie de o glumă, pentru... destindere. Și cea mai gustoasă friptură pică greu fără salată, fără o băutură...

– Avem șampanie, divaghează Nelu, părând deodată dornic să dea uitării incidentul.

– Șampania în anul 2012, se amestecă Fane, îndreptându-și filiformul spre ceasul din perete, care arată de-abia nouă și jumătate. Și nu fără bătrânu’!

– Îi place să-i turnăm puțină șampanie în iaurt, spune Nelu, stânjenit. Ca să simtă că e sărbătoare: Paști, Crăciun, Revelion sau onomastica lui, Sfântu’ Ilie...

– Dar acum unde e? se interesează Lili.

– Șampania? Avem două sticle în...

– Nu, iubițel! Unde e bătrânu’?

Nelu se întoarce spre Fane.

– Unde e, mă? Te snopesc dacă l-ai dat iar afară! Ți-am spus că-i face rău umezeala...

Fane rânjește – prea mefistofelic pentru un idiot, cugetă Lili.

– E în mașina de spălat. Fără apă, subliniază, cu voită nevinovăție. De la prânz. A vrut să mă muște iar și și-a ascuțit ghearele pe mama!

Nelu se ia cu mâinile de cap.

– Dumnezeu! Dacă s-a sufocat?

Se repede la Fane și-i plesnește obrazii – scurt, cu fața și cu dosul palmei.

– Cretinul dracului! De ce nu te-oi fi transformat tu în scaun, bestie idioată? Scuză-mă o clipă, mai spune, încă roșu de furie, întorcându-se spre Lili. Și o tulește valvârtej pe ușa care, deduce ea, dă către baie.

– Să nu-l mai lași să mă bată! se smiorcăie Fane, alintându-și, absent, filiformul cu mâna dreaptă. Te rog, cumnată!

Lili tace, cugetând că nu e încă foarte târziu, că nu contează că nu-i ajung banii pentru un taxi, poate lua și metroul, că se poate totuși întoarce acasă, unde scaunele sunt scaune și unde n-a fost ucis niciun motan.

Priveghiul de Revelion! Ceva gen „La popa la poartă / e-o pisică moartă. / Cine-o râde și-o vorbi / s-o mănânce coaptă!”

– Pisica are șapte vieți! trâmbițează Nelu, dând buzna înapoi. Chiar dacă nu s-a născut pisică. Ei, s-a scăpat puțin pe el, recunoaște Nelu cu aerul unui părinte mai mult amuzat decât șocat de isprăvile odraslei, mângâind spinarea neagră și lată a unui motan obez, pe care-l ține strâns la piept și care-l răsplătește odihnindu-și lăbuțele de o parte și de alta a gâtului lui,

mimând o îmbrățișare. Vrei să-l zgârii puțin pe Fane, tată? îl întreabă, așezându-l cu grijă lângă sobă, pe o pernă pe care tocmai a scos-o, cu o lovitură de picior, de sub canapea.

Motanul cascadează tacticos, arcuindu-se și înfigându-și ghearele în broderia pernei – deja suficient de scâmoșată pentru ca modelul să fie de neidentificat. Pe urmă stupește către Fane și îi arată colții – în treacăt, pentru că scopul final e să-și întoarcă mutra bicoloră către Lili și s-o studieze pe îndelete. Sau cel puțin asta crede ea că fac ochii lui galbeni și rotunzi.

– Tată! reia Nelu, cu un început de exasperare. Vrei să-l urechez eu pe ticălos?

Motanul își agită mustățile, parcă adulmecând un miros care îi trezește interesul, și miaună subțirel și sacadat.

– Ce-a zis, mă? se încruntă Nelu către Fane.

– Liliana Burlacu, spune Lili, cu un zâmbet speriat, ghemuindu-se ca și cum ar jindui după protecția fotoliului în care s-a aciuat. Încântată să vă cunosc, domnule Ilie Pandalie... Doamne Dumnezeule! izbucnește apoi, închinându-se larg, de trei ori. Îl înțeleg, Nelule! A spus că pe Fane îl pedepsește la anu'. Și m-a întrebat cum mă cheamă.

– Pe bune, bă? îl întreabă Nelu pe Fane. Chiar a zis așa?

– Îhî, face celălalt, afundându-și degetul în gura avidă de savoarea lui și surâzând la fel de ușurat ca un condamnat la moarte a cărui execuție a fost amânată cu câteva decenii.

Ilie Pandalie miaună din nou, cu ochii în cei ai invitatei.

– Spune să deschizi televizorul, traduce ea. Nu vrea să scape ultimul episod din *Viforul pasiunilor*.

– Zău, tată! protestează Nelu. Și de Revelion mă torturezi cu pelteaua asta?

Motanul mârâie prelung, vădit ofuscat.

– Zice să nu-l superi, ca să n-o gâdile pe... lemnoasă.

– Ei nu! răcnește Fane, lovind din nou în perete. Îl arunc în storcător dacă-și mai vâra ghearele în mama!

– Serialul e simpatic, bâiguie Lili. Și eu îl urmăresc uneori. Adeseori, se corectează, observând cu coada ochiului numitele gheare, pe care viitorul socru și le linge una câte una.

– Ne uităm, acceptă Nelu, pe tonul pe care Cezar trebuie să fi spus: *Tu quoque, fili mi?* Da-i citești tu, pretinde, luând telecomanda. E miop ca... o

cârțiță, se simte dator să explice, și n-am îndrăznit să comand nicăieri ochelari pentru o pisică.

Ecranul televizorului se animă exact în momentul primului acord al melodiei languroase care însoțește genericul.

– „Sunt cerșetorul așteptând la răscruce – citește Lili – răscrucea unde viețile noastre se pot uni sau se pot despărți pentru vecie. Iar alegerea e în mâinile tale. Te implor, iubito, nu alerga contra vântului, ci lasă-l să te poarte spre brațele mele primitoare!“

Satisfăcut, motanul ia poziția sfînxului. Și toarce. Vocea lui Lili susură, masându-i timpanele. S-ar putea să fie o noră docilă, ceea ce nu strică pe lângă casă!

Nelu mai pune lemne pe foc.

„Fără mine ar crăpa toți! Oare Lili s-ar putea obișnui cu ei? Ar putea să-i suporte?“

– „Fratele meu?!“ imită Lili țipătul eroinei principale. „Bărbatul căruia m-am dăruit nu mi-e frate! O simt! Tu minți, don Gonzales!“

În colțul lui, Fane doarme – cu filiformul în gură, cu mutra rotofeie urâțită de un zâmbet tâmp, cu dreapta încleștată de scăunel...

Nelu se instalează în cel de-al doilea fotoliu din încăpere și dă să desfacă ziarul pe care l-a extras cu greu din buzunarul rupt al șubei.

Domnul Pandalie, pe care combinația dintre foșnetul hârtiei și începutul său de surzenie îl împiedică să priceapă vorbele lui Lili, mârâie indignat.

– Zice să te duci dracului, cu *România Liberă* cu tot, traduce Lili. „Te îndoiești de dragostea mea? Nu-mi acorzi niciun dram de încredere?“ se lamentează apoi, pe nerăsuflăte, ca să țină pasul cu slovele perindate pe ecran.

Nelu abandonează ziarul și, ca să treacă timpul, o contemplă pe Lili.

„Frumoasă și elegantă! O nevastă costisitoare. Costisitoare pentru fraieri! În familia Pandalie n-au cântat niciodată găinile. Totuși... Cel mai bine ar fi ca, și de data asta, să respect hotărârea bătrânului... S-o las în grija lui o oră, două, mai ales că ea îi pricepe miorlăiturile...“

Bătrânul se întinde din nou. Gata și serialul ăsta! „Totul se termină...“, cugetă, lingându-și vestigiul subțirel al masculinității, expus cu indecență tipic pisicească.

Lili înghite în sec. Cititul cu glas tare i-a uscat gura. Oare alde Pandalie nu mănâncă și nu beau nimic înainte de miezul nopții?

În cotlonul lui, Fane sforăie.

– P-ăsta îl iau de-aici, decide Nelu. La ce să mai stea, dacă tot îl înțelegem pe bătrân fără el?

Ilie Pandalie schițează echivalentul unui zâmbet și miorlăie voios.

– Zice că ideea e deșteaptă, da' ți-a venit cam târziu, tălmăcește Lili.

Fără comentarii, Nelu se apropie de frate-său și-i strânge nările între degete.

Fane geme, se zvârcolește, cască gura și deschide ochii.

– Facem nani, puiule, îl anunță Nelu, săltându-l de subsuori.

Fane își bătaie capul, panoramând încăperea cu priviri buimace.

– Cu mămica, spune, părând să se dezmeticească și dând să înhațe scăunelul.

– Nț! se opune Nelu. Ea rămâne aici. Întotdeauna a prins-o Anu' Nou lângă bătrânul'!

Motanul miorlăie scurt și sugestiv. Atât de sugestiv, încât Lili deduce că traducerea nu mai e necesară.

– Da' să n-o zgârii, tăticule, scâncește Fane. Apoi sughite.

Bătrânul mârâie indignat.

– Și voi să n-o loviți și să n-o puneți pe foc. Nici măcar să n-o atingeți, mai pretinde Fane, pe același ton plângăcios, lăsându-se împins către ușă. Că simt și-n somn dacă vă legați de ea!

– Taci, bă, că nu-i face nimeni nimic, promite Nelu.

– Da-mi citești până adorm? întreabă idiotul, cu o tresărire, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva de o importanță vitală. Și se proptește zdravăn de tocul ușii. *Capra cu trei iezi?*

– Iar?! se scandalizează Nelu.

– Te rog, nene! se milogește Fane. Dacă tocmai azi lupu' scapă?

– Bine, îți citesc ce vrei... Hai odată!

– De când era de-o șchioapă îl jelește pe lupul ăla, explică Pandalie, miorlăind melodios, după ce Nelu izbutește să tragă ușa în urma lui și a lui Fane.

– Interessant! Da' de ce nu-i spune nimeni povestea așa cum vrea el? se miră Lili. Nu vă costă nimic să-i faceți bucuria asta!

Motanul tușește și Lili știe – fără să priceapă de unde – că e atât de revoltat de ideea ei, încât i s-a tăiat răsuflarea.

– Se poate, draga tatii? îi reproșează, cu blândețe părintească, imediat ce își recapătă capacitatea de a mieuna în mod inteligibil. Cum poți gândi una

ca asta?! O poveste în care Răul învinge?! E nepedagogic, dăunător, demoralizator...

– Dar e vorba de un caz special...

– E vorba de un precedent periculos! se aprinde domnul Pandalie. Păi tu știi de ce-au ajuns americanii unde-au ajuns? Știi?

– Pentru că...

– Taci, o repede el. Taci până nu scapi vreo prostie. Ai văzut filmele lor? De cărți nu te întreb, că generația voastră, în ignoranța ei, idolatrizează televizorul și denigrează lectura!

– Domnule Pandalie, n-am vrut să vă supăr, se dezvinovățește Lili, încurcată. Eu citesc, să știți...

– Oi fi citind, acceptă el, disprețuitor. Da' acu' e vorba de filme. Ai văzut că toate se termină cu bine? Toate! Asta-i politica happy-end-ului. Așa i se insuflă gloatei încrederea în viitor, încrederea în triumful Binelui! Încredere care li se inoculează tuturor, începând cu copiii și cu idioții! Uite, chiar *Viforul pasiunilor*, serialul pe care Nelu îl disprețuiește, e un exemplu clasic de pladoarie pentru răsplata primită de cei buni – aici, pe lumea asta, nu în viața de apoi! – și pentru pedeapsa pe care cei răi n-o pot evita și se duc de râpă. Ca lupu-n groapa cu jărat!

Lili înghite în sec, respiră adânc, apoi își ia inima-n dinți și întreabă, chiar însoțindu-și vorbele cu un început de zâmbet răutăcios:

– Nu mi-o luați în nume de rău, domnule Pandalie, dar cum se explică faptul că o persoană ca dumneavoastră, atât de convinsă de victoria finală a Binelui, a fost atrasă de Propovăduitorii Sfârșitului Lumii (PSL)?

Pandalie mârâie.

„A indignare? A stupefacție? A mulțumire?“ nu înțelege Lili.

– Mă amuzi, fetițo, spune el, parcă ghicindu-i nedumerirea. Am afirmat eu că sunt convins de... cum i-ai zis? Victoria finală? Nu, draguțo! Eu am susținut doar că, pentru progresul și prosperitatea unei națiuni, a oricăreia, e necesar ca „talpa țării“ să creadă în asta. Iar când educăm un copil trebuie să avem în vedere varianta cea mai nasoală, deci să ne gândim că n-o să prea aibă șanse să suie mai sus de talpă! Este, conchide cu un miorlăit satisfăcut, că ai picat în cursă?

Lili tușește – ca să câștige timp. Pe urmă încearcă s-o dreagă.

– Ăăă..., m-am exprimat greșit. Adică..., oricum nu-mi explic cum de v-au racolat ăia de la PSL. Doar ei nu spuneau că vor scăpa cei buni, ci că sfârșitul lumii e pedeapsa noastră colectivă!

Pandalie emite sunete care aduc a chicotit.

– Din lac în puț, fata tatei, zice, mucalit, pornind-o alene către ea. N-ai vrea să mă ții puțin în poală? o întreabă, după ce accelerează pe neașteptate și-i sare în brațe. Mi-e dor de nițică căldurică – scuză cacofonia! – feminină, și lemnoasa nu mă mai suportă, se justifică, foindu-se ca să-și găsească locul. Cum ziceam, cazi dintr-o cursă într-alta și pe toate ți le întinzi singură. Faci laț din ceea ce crezi tu că este logică. Da' nu vezi pădurea din cauza copacilor!

– Nu cred...

– Hai s-o luăm altfel, n-o slăbește motanul. Cât e ceasu' ăla? Unșpe?

– Aproape, răspunde ea, cam morcovită.

„Luata-ar naiba, Nelule! Ai plecat cu tontu' și m-ai lăsat pe mine cu arătarea nebună. Ca să facem filozofie!“

– Vasăzică, miaună târăgănat bătrânul Pandalie, peste o oră intrăm în anul 2012... Ia spune, da' sincer, nu te temi că s-ar putea să fie Anul Sfârșitului? Nu te gândești că în următoarea zi de 21 decembrie s-ar putea termina totul?

– Nu mă mai tem. Pentru că mulți, inclusiv PSL-iștii dumneavoastră, spuneau c-o s-o mierlim în 2000 și, după cum vedeți...

Pandalie râde aproape omeneste.

– Văzul înșală, draga mea, înșală!

– Ce vreți să spuneți? întreabă ea, circumspectă.

– Păi, ia gândește-te, chiar ți se pare imposibil ca anul 2000 să fi fost început sfârșitului prevăzut de mayași? Poate că de atunci a început derularea unui șir de evenimente aparent inofensive, care vor culmina, peste niciun an de acum înainte, cu un război sau cu un accident nuclear, cu o contaminare a întregii omenirii cu SIDA sau cu cine știe ce alt virus de neînfrânt, cu o invazie extraterestră...

– Credeți în extratereștri? exclamă ea, suficient de surprinsă ca să uite că-și propusese să nu cedeze ispitei de a mângâia blana lui lucioasă.

El toarce, se alintă, se răsuțește cu burta-n sus, își întinde, răsfățat, gâtul și lăbuțele groase.

Lili chicotește. Bătrânul e catifelat și simpatic. Ce păcat că nu-i pisică adevărată!

– Poate că eu sunt extraterestru, toarce el în continuare. Tu chiar crezi că faci conversație cu un motan oarecare?

Ea încremenește cu mâna în aer.

– Alta acum! țipă. Și îl azvârle pe podea, cutremurându-se ca și cum ar fi descoperit că mângâiasă o imensă omidă păroasă.

– Da' sperioasă mai ești, drăguță, comentează el, aburcându-i-se din nou în poală. Am glumit! De Revelion toată lumea glumește, nu-i așa?

– Mda, mormăie ea. Glumește cumva și scăunelul?

– Lemnoasa? A, nu, ea n-a avut niciodată simțul umorului. Iar acum nu mai are niciun fel de simțuri. Sunt sigur că nici măcar pârliturile și scârțâielile alea nu le scoate din proprie inițiativă. Ascultă doar comenzile lui Fane. E o prelungire a idiotului și îi reflectă antipatiile. Nu știu cum reușește el asta, dar am testat-o în lipsa lui și am constatat că nu-i decât o mobilă proastă, sută la sută nesimțitoare.

– Hm! pufnește Lili, descumpănită, cu mâinile atârându-i în afara fotoliului – și dorindu-și din tot sufletul să nu mai simtă căldura motanului rotofei, despre care nu prea mai știe ce ar trebui să creadă.

Parcă ghicindu-i gândul, el sare jos. Înălțându-și coada ca pe un stindard glorios, fuge către scăunelul în care își înfinge ghearele, scrijelindu-l cu voluptate. Iar presupusa doamnă Pandalie tace într-adevăr.

Încântat, motanul o răstoarnă și o împinge, mai târș, mai de-a rostogolul, lângă fotoliul lui Lili.

– Ai văzut? triumfă. Hai, o îndeamnă, îndrăznește, înhaț-o!

Lili nu are chef de experimente, dar, pentru că el mârâie nerăbdător, lovește scăunelul cu vârful cizmei – cu sete, gândindu-se că nici bătrânului nu i-ar strica un șut vârtos și bine ținut, care să-l pună cu botul pe labe.

Scăunelul se dă de-a dura, se oprește în urma impactului cu piciorul mesei și emite, prompt, o rafală de trosnete.

– Aici e casă de nebuni, bombăne Lili. Parcă văd că apare și idiotu'!

– Nu-ți face griji, drăguță, o liniștește motanul. Bag laba-n foc că Fane habar n-are ce se întâmplă cu mă-sa în lipsa lui. Acu' probabil că ascultă povestea cu fundu' țâțâindu-i de grija lupului ăluia pârlit! Mai bine bucură-te de bucuria mea!

– Poftim?! se strâmbă Lili.

– Păi nu-ți dai seama ce-am descoperit? Iubita mea lemnoasă nu e insensibilă în lipsa tăntălăului. Dimpotrivă, în lipsa lui, mă acceptă! Îi sunt atât de drag, încât mă lasă s-o și zgârii. Biata mea băbuță masochistă! Când fiul nostru denaturat e de față, influența lui malefică o obligă să-mi fie ostilă, dar ea, sărmana, a rămas tot Neaga mea cea drăgăstoasă! Îți mulțumesc, scumpa tatei, adaugă, mieunând ca sugrumat și frecându-se

extaziat de cizmele lui Lili, îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit această revelație sublimă!

Cu privirile pierdute, Lili mormăie un „cu plăcere“ formal în timp ce o idee abia înfiripată dă să i se transforme într-o certitudine dureroasă.

– Domnule Pandalie, sunteți sigur de identitatea dumneavoastră? întreabă, deodată răgușită, agităndu-și piciorul de care el continuă să se alinte cu frenezie.

Jignit, motanul face doi pași de-a-ndăratelea.

– Evident, miorlăie. Ce ți-a venit?

– Evident! îl îngână ea. Așa ar spune și un nebun, sincer convins că e Napoleon sau Mihai Viteazu'... Și ar putea crede, la fel de sincer, că face o glumă bună afirmând că e Vasile Ionescu, adică declarându-și, fără să știe, adevărata identitate...

– Știi că ai haz? ripostează Pandalie, tăvălindu-se, jucăuș, pe covor. Dacă înțeleg eu bine, mă crezi un extraterestru nebun! Hai, că asta-i bună!

– Nebunii nu recunosc că sunt nebuni, declară ea. Și oftează, bosumflându-se fiindcă nu-și poate împiedica imaginația să brodeze viziunea unei lumi străine, populate de cupluri nu numai țicnite, ci și sado-masochiste, tip pisică-scaun... Iar eu aș fi înțeleaptă dacă aș șterge-o acasă! Aici nu-i de mine!... Și sper că Nelu nu va refuza să mă-nsoțească.

– Drăguță, tu ești nebună! Crezi că Nelu vrea să-l prindă Anu' Nou în metrou? Sau pe stradă?

– Nu știu. Da-l întreb, zice Lili, dând să se ridice.

Pandalie stupește, își arată caninii, miaună ca opărit și face o săritură artistică, cu boltă, izbind-o în piept.

– Nu-l deranja pe Nelu! Trebuie să-l adoarmă pe Fane! Altfel neghiobu' se întoarce aici și ne strică petrecerea!

– A, suntem la o petrecere! Uitasem, bombăne ea, în zefleMEA, ferindu-și, dezgustată, obrazul de atingerea nasului rece și umed al jivinei țacănite.

– Da' ți-e cam frică de extratereștri, comentează Pandalie, fără s-o ia în seamă. Și uite așa ne întoarcem la invazie și la sfârșitul lumii. Parcă despre asta vorbeam, nu?

– Ba despre victoria Binelui! Sunteți cumva ambasadorul extratereștrilor buni, care vor curăța universul de oamenii răi? se interesează Lili, batjocoritoare.

– Ia te uită! Hai, întrugă mai departe, începe să-mi placă! În sensul că sună interesant ca scenariu apocaliptic. Numai că, în realitate, ești pe o pistă

falsă. Nici eu, nici Neaga nu suntem aliens. Sau ar trebui să zic alieni, ca să sune așa, mai neaoș?

– Doamne, exclamă ea, exasperată, da' știu că sunteți as la bătut apa-n piuă! Și zău că aş aprecia dacă ați desfășura această activitate stând pe perna de lângă sobă!

– Ești obraznică, observă Pandalie, da', vorba aia, musafiru' nostru, stăpănu' nostru...

– Mulțumesc, spune ea din vârful buzelor, urmărind fascinată pașii elastici care poartă trupul lui pântecos spre locul indicat.

– Așadar, ca să n-o mai lungesc, reia el, frământând conștiincios perna cu etichetele din față, noi, PSL-iștii, susținem în continuare ideea că, în prezent, sunt condiții optime pentru ca omenirea, fie singură, fie cu tot cu biata Terra, să-și găsească obștescul sfârșit. Ți-am enumerat deja câteva din nenumăratele moduri în care se poate petrece acest eveniment, cunoscut sub numele de Sfârșitul Lumii. Noi îi spunem Experiența Sfârșitului, iar întrebarea pe care le-o adresăm semenilor noștri într-o rațiune este: Ce înseamnă să trăiești această experiență, pedeapsă sau privilegiu?

Lili dă să spună ceva, dar Pandalie nu e dispus să consimtă să-i fie întrerupt elanul oratoric.

– Tu i-ai zis deja pedeapsă. Chiar ai insinuat că secta noastră se referă la o „pedeapsă colectivă“, ceea ce dovedește că, tratându-ne cu minimum de atenție și maximum de dispreț, ai înțeles ce ți-a convenit sau ai preluat răstălmăcirile răspândite, cu rea voință, de ziariști și de bârfitorii de ocazie. Dar eu, draga tatei, până una-alta îți vreau binele, așa că te sfătuiesc să mă ascuți și să vâri la tărtăcuță: a lua parte, în dubla calitate de actor și spectator, la Grandioasa Reprezentație care va fi Sfârșitul Lumii (sau doar al Omenirii) și a pierii odată cu ea și din același motiv din care va pieri ea, e un Privilegiu! E Marele Privilegiu acordat unor spirite alese, reîntrupate pentru a n'șpea oară în acest început de mileniu, anume pentru a asista la ruperea definitivă a Spiritualului de Material și spre a se bucura de Sărbătoarea Mântuirii celor mai buni dintre cei mai buni fii ai speciei noastre cândva blestamate!

– Doamne Dumnezeule! se crucește Lili. Hai să fim serioși! Cărei specii îi aparținem deopotrivă noi doi sau, mai degrabă, noi trei, un motan, un scăunel și o femeie?

– Eu, Neaga și toți ceilalți Transformați suntem oameni, mârâie Pandalie – cu demnitate. Oameni care, sperând din tot sufletul că de Magnificul

Sfârșit nu-i mai despărteau decât câteva minute, au fost atât de copleșiți de emoții și de presimțirea apropiatei beatitudini, încât și-au pierdut și echilibrul, și coeziunea interioară, și coerența macroformei materiale. A fost o stare de confuzie care a atins paroxismul doar preț de o fracțiune de secundă – suficient pentru a ne pune în situația de a nu mai putea regăsi decât un echilibru parțial stabil în aceste forme improprii, dar care, pe moment, ne-au fost cel mai ușor accesibile...

– Echilibru parțial stabil?! se strâmbă Lili.

– Evident. Cu alte cuvinte, în Momentul Sfârșitului, dacă vom avea șansa să nu murim înainte de a-l trăi, imensele energii fizice și psihice degajate ne vor ajuta să revenim la forma umană...

– Dacă veți avea șansa să nu muriți înainte de a-l trăi..., repetă Lili, trăgănat, silindu-se să pară visătoare. Apropo, domnule Pandalie, cum mor scăunelele? trânteste apoi, printre dinți, cu o uitătură cruntă.

El cască.

– Ce întrebare! Dacă vrei să moară lemnoasa, pune-o pe foc!

Scăunelul scârțâie prelung și lugubru.

– Ce te văicărești, dragă? se supără Pandalie. Ți-ar face un serviciu. Oricum nu ești mai vie decât o conopidă murată!

Scăunelul ripostează pârâind.

– Ce-o fi zicând? stupește motanul. Nu pricep o iotă!

Lili rânjește cu sarcasm.

– Nici eu, dar e ușor de dedus că nu vrea să piardă șansa retransformării!

– Aiurea, draguță! O s-o piardă oricum! Întotdeauna a fost cam tâmpitică. Cu cine crezi că seamănă prăpăditu' de Fane? Indivizii cu coeficient de inteligență rezonabil s-au transformat măcar în ploșnițe, în păduchi, în oxiuri... În fine, în ceva însuflețit, înțelegi?

– Daaa, râde ea. Cam ce-am înțeles și din visul de acum trei nopți, în care directorul tehnic îmi demonstra cum se poate câștiga la loterie în urma unor calcule făcute nu numai cu ajutorul degetelor de la mâini și de la picioare, ci și cu ajutorul firelor rase de la subțioară din trei treceri de lamă...

– Pricep, pricep, toarce Pandalie. De-asta ți-ai luat nasul la purtare în ultimul sfert de oră! Ai tras concluzia că visezi. Idioată concluzie, draga tatei!

– Așa a zis și dom' director după ce i-am demonstrat că spunea trei prostii la fiecare două vorbe!

– Mă dezamăgești, domnișoară Burlacu. Pandalie miaună solemn, oficial. Voi fi nevoit să-l împiedic pe Nelu să te ia de nevastă. Păcat! Totul începuse atât de promițător!

– Mă plictisești, spune Lili. Și închide ochii, concentrându-se asupra unui singur gând: „Liliana, visezi. Trezește-te, Liliana!“

– Dar te-ai putea mărita cu Fane, continuă Pandalie, ca pentru sine. În privința lui nu am pretenții, nu pun condiții, nu impun restricții...

– Vreau să mă trezesc! spune Lili, răspicat, ignorându-l.

Slobozind un sunet care aduce a oftat, motanul vine iarăși lângă ea, se ridică în două labe și o bate, încurajator, pe genunchi.

– Liniștește-te, drăguță! Starea în care ești e periculoasă! E o stare copleșitoare – o recunosc, încrede-te în experiența mea! Probabilitatea de a-ți provoca atât pierderea echilibrului și a coeziunii interioare, cât și a coerenței macroforme materiale este de nouăzeci la sută!... Exact așa a pățit-o, acum un an, mititica ailaltă, Florica Podoabă...

Lili tresare.

– Flory Podoabă? Colega mea dată dispărută?!... Doamne, îmi amintesc că am văzut-o o dată cu Nelu în Cișmigiu... Se țineau de mână... Dar nu se poate... Nu se poate... Of, de ce nu se termină coșmarul ăsta?!

– Liniștește-te, drăguță! repetă motanul. Te rog!... Și pe Florica am rugat-o! Ehe, frumoasă fată, sărmana! Da' proastă... ! Mai proastă ca Neaga! Și îndrăgostită...! Închipuie-ți, s-a transformat într-o pereche de izmene calitatea întâi, exact pe măsura lui Nelu! Și nu-i în stare nici măcar să foșnească, să fâșie cumva, când Fane încearcă s-o îmbrace și el – cu toate că de fiecare dată îi pocnește câte o cusătură...

Lili își apasă degetele pe urechi și închide ochii. Dar tot simte lăbuțele lui Pandalie pe genunchi și parcă toți mușchii îi zvâcnesc când o gheară îi rănește pielea.

– Dă-mi pace! se răstește. Din cauza ta nu mă trezesc!... Și din cauză că am plecat de acasă. E bine singură, nu zic ba, da' n-are cine să mă zgâlțâie când visez urât, fir-ar să fie!

Calculându-și minuțios fiecare mișcare, Nelu reușește să închidă fără zgomot ușa camerei lui Fane. Tembelul abia a adormit, după ce a ascultat de cinci ori invariabil istoria prăvălirii cumătrului lup în capcana caprei răzbunătoare.

„Deh, a avut și el Revelionul lui“, cugetă, numărând cele douăsprezece bătăi ale pendulei din hol. Și nu se simte destul de împăcat cu soarta ca să

nu regrete că, din cauza tăntălăului, n-a reușit să ciocnească rituala cupă de șampanie în prima clipă a anului cu probabil viitoarea lui soție.

„Asta e! Poate nu s-a supărat... Ar fi păcat să se supere“, își mai spune înainte de a lua din frigider o sticlă de șampanie și un pahar de iaurt pe care, după ce dă năvală în sufragerie, le înalță ca pe niște trofee.

– La mulți ani! exclamă, zâmbind cu gura până la urechi. A sosit șampania! Mai bine mai târziu decât...

Uimit, înghite ultimul cuvânt și scapă iaurtul. Paharul de plastic crapă, improșcându-i papucii deja îmbâcsiți de nenumărate, neidentificate și întrepătrunse substanțe alimentare.

– Tată! Ai redevenit tu? bâiguie, deși în fotoliu stă, cu ochii-n lacrimi, nu bătrânul, ci acel Ilie Pandalie pe care îl știe numai din fotografii îngălbenite. Dacă ar purta uniformă, ar fi leit poza din armată!

– Vreau să mă trezesc! suspină individul. Tac-tu e acolo, adaugă.

Abia acum vede Nelu motanul – sub masă, chircit între picioarele scăunelului răsturnat și miorlăind atât de jalnic, încât ar frânge și inima unui terminator ultraperfecționat – dacă ăla ar avea în dotare un astfel de organ rudimentar.

– Zice că a crezut tot timpul că o să mă transform într-un tricou sau, cel mult, într-un păianjen, tălmăcește, printre scâncete, junele Pandalie. Și că am pus capac seriei de nebune pe care le-ai adus încoace... Da' de ce spuneai că, de când cu schimbarea, n-ai mai invitat pe nimeni aici? Mincinosule!

– Lili?! Lili, tu ești?! îngaimă Nelu.

– Crezi în triumful Binelui? se rățoiește ea/el. Dacă da, trezește-mă! Sunt prea bună pentru metamorfoza asta! Trezește-mă, fi-ți-ar neamu' al dracului!

– Care bine, care triumf?... Viața-i viață, poveștile-s povești, mai miaună bătrânul – și Nelu îl privește nedumerit, neînțelegându-l, căci fosta Lili, alias noul membru al menajeriei cu pandalii, nu are nicidecum intenția să mai traducă. E prea ocupată/ocupat să-și muște, cu disperare, un deget după altul.

IZVODITORUL

Izvoditorul Haanahah trăia dincolo de porțile Orașului. De amar de ani (ani cărora nimeni nu le socotise vreodată numărul) trăia – și visa – în Templul de pe Culme, un edificiu bizar, ce părea o ureche imensă, sfredelit în vârful unei stânci lustruite de lacrimile cerului și de volburile pământului.

Nicio cronică nu istorisea cine construise Templul, dar toată lumea știa că ctitorii Orașului erau cei care îl legaseră de glie săpând în netezimea stâncii o mie trei sute treisprezece trepte cu muchii de-acum rotunjite de mult prea dese sușuri și coborâșuri. Căci nu era zi în care mulțimea să nu se perinde prin Templu, prosternându-se în fața lui Haanahah, îmbrățișându-i genunchii, gândindu-și dorințele cele mai tainice și speranțele cele mai nebunești și, înainte de a se ridica, sărutându-i încălțărilor – în semn de mulțumire pentru cele ce urmau să li se împlinească dacă EL avea să le găsească demne de memorat. Și de visat.

Kton trăia în Oraș. În Oraș se născuse, cu treisprezece ani în urmă, într-o a treisprezecea zi de după echinocțiul de toamnă – zi cu mireasmă de belșug (dimineața truditorii gliei încheiau culesul), cu iz de tristețe (nori plumburii grăbeau înserarea și lepădau, parcă suduind, stropi mărunți și reci) și cu miasmă de moarte (noaptea curma zilele bătrânilor ce nu o mai puteau întâmpina cu treisprezece mătăanii fără de cusur).

„Este aceasta ziua când muierile nu odrăslesc“, spuneau Cărțile Sfinte. „O dată doar întâmpla-se-va asemenea faptă, iar acel prunc fi-va rodul celui mai negru vis al lui Haanahah și tot ce cugeta-va el la picioarele Izvoditorului fi-va visat. Întru aceasta rânduit este a urca el în Templu doar atunci când împlinise-vor primii treisprezece ani ai vieții lui, după ce în ajun va fi jurat a gândi doar treisprezece vorbe – niciuna peste și niciuna mai puțin – treisprezece vorbe ce nu-nsemna-vor răul nimănui. Și în van încerca-va el a coborî din Templu dacă jurământul și-l va fi călcat.“

– Cred că voi dori să fiu preferatul tău, mamă, spuse Kton, în timp ce familia sa se apropia de stâncă. Ar suferi cineva din cauza asta? întrebă,

candid, mijindu-și ochii chinuiți nu atât de lumina dimineții, cât de nesomnul unei nopți de zbucium.

– Frații și surorile tale, fiule, răspunse femeia. Pentru Dumnezeu, gândește-te bine!

– Dar dacă aş cere bani? Și noroc. Pentru toata familia. N-ar fi bine, tată?

– Nu, fiule. Vecinii pizmași ar suferi. Ciuda le-ar otrăvi viața.

– Atunci... Bunico, aş putea cere să fii din nou sănătoasă. Cred că asta...

– Nu, nepoate, îl întrerupse bătrâna. Doctorul are nevoie de banii mei. Are cinci copii, sărmanul...

– Atunci..., șovăi din nou băiatul pe când urcau ultimele trepte. Atunci voi dori ca toți oamenii să fie fericiți!

– Sa nu-ndrăznești! se burzului bunicul. Nu-i poți cere Izvoditorului asta. Fiindcă va trebui s-o viseze, și visele lui se împlinesc – dar ce vrei tu e imposibil. Întotdeauna fericirea unora e nefericirea altora. Haanahah va înnebuni dacă vei gândi așa, și toți vom suferi trăind visele lui fără noimă!

– Bine, dar..., se neliniști Kton, văzând că nu-l mai despărteau de jilțul Izvoditorului adormit decât două fetișcane care se pălmuiu din priviri.

– Vezi? îi șopti bunicul. Sunt sigur că jinduiesc același bărbat, că fiecare îi va cere lui Haanahah să viseze nunta ei cu bărbatul acela... Nunta ei și deznădejdea celeilalte...

– Să viseze..., mormăi Kton. De ce trebuie să viseze?

– Taci, fiule, îl înghionti maică-sa. Taci și hotărăște-te. Și nu cumva să-ți încalci jurământul!

„De ce mi se întâmplă tocmai mie?“ se jelui Kton.

Apoi se prosternă, disperat, și, abia în clipa când cuprinse genunchii Izvoditorului, i se pogorâră în minte vorbele salvatoare:

„Haanahah, aş vrea să nu mai visezi. Să nu mai visezi nimic, niciodată.“

Treisprezece vorbe, exact treisprezece, niciuna peste și niciuna mai puțin, și el le gândi în vreme ce pe față i se așternea un zâmbet îngeresc.

Dar nu mai sărută încălțările lui Haanahah. Nimeni nu le mai sărută. Pentru că nu mai exista nimeni. Nu mai existau nici Templul, nici treptele, nici stânca, nici Orașul, nici pământul, nici cerul...

Nu mai exista decât Haanahah care își dormea somnul pentru totdeauna văduvit de vise. Singur Haanahah, suspendat undeva, în neantul coșmarului unui Izvoditor ce nu-nvățase încă să viseze lumea pe care și-o dorea...

PUTEREA PERECHE

Se spune că, dacă ți-e dat să fii trimis, simți chemarea. O simți într-o bună zi, așa, dintr-odată... Da' ce simți, cum simți, nimeni nu-ți spune. Pentru că, dacă ți-e dat să fii trimis, pricepi singur ce și cum, de îndată ce ți se întâmplă.

Iar mie mi s-a întâmplat. Chiar așa cum se spune, într-o bună zi, când s-a nimerit să mă trezesc dis-de-dimineată, după o jumătate de noapte de somn bun, cu burta bine pusă la cale, în sălaș cu bună căldură.

M-am trezit, ca întotdeauna, am căscat și m-am întins, ca întotdeauna, și, deodată – ca niciodată! – am simțit că văzduhul mirosea a lapte. Mireasma mă potopea, val după val, lărgindu-mi nările și întărâtându-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust dulce și cald – și gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor – de șuvoiul neasemuitului dar de hrană al mamei.

M-am zbârlit – oarecum a spaimă, dar mai mult a plăcere, mi-am înălțat ochii – și am văzut munții fremătând, ca niște țate îmbelșugate, dornice să simtă mușcătura gurii lacome, cea care te scapă de chinul preaplinului și te fericește cu eliberatoarea plăcere a dăruirii...

Atunci, într-o străfulgerare, am înțeles că aveam ceva de dăruit, că aveam puterea de a o face, că eram trimis să-mi caut puterea pereche, că ea mă chema lângă sine, fiindcă se cuvenea ca împreună să desferecăm și să dăruim celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi binele tainelor firii...

M-am ridicat, gata să purced la drum – cu toate că încă nu mi se deslușise încotro – și abia atunci am văzut că dimineata era una caldă și senină, că începea o zi de iarnă caldă, prădată de ger și de omăt, așa cum și cerul fusese prădat de ultima-i zdreanță de nor...

Și am știut că, deși simțisem chemarea, nu era aceea ziua cea mare, ziua încercării. Pentru că tainele firii nu se lasă pătrunse sub tăria luminii și nici puterile peste fire nu se unesc cu temei sub căușul unui cer sfidător de senin.

Și m-am întors la desfătărilor cele simple – la îndestulatul burții și la zăbava în sălaș călduros și ferit...

Așa a venit a doua zi, când m-am trezit în faptul serii și ochii, încă crâmpoșiți de somn și adumbriți de vise, mi s-au umplut de roșul unei jumătăți de soare prăvălite între munți.

Am căscat și m-am întins, ca întotdeauna, și, deodată – ca niciodată! – am simțit că văzduhul mirosea a sânge. Mireasma mă potopea, val după val, lărgindu-mi nările și întărâtându-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust sărat și sălbatic – și gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor – de șuvoiul vieții samavolnic smulse celui nevolnic spre a hrăni și a spori însăși viața mea, a celui zămislit spre a ucide.

M-am zbârlit – oarecum a plăcere, dar mai mult a îmbărbătare, mi-am înălțat ochii – și am văzut zdrențele norilor tăvălite în sângele soarelui strivit între steiuri, ca un hoit sfârtecat, scăpat de chinul vieții și fericit cu eliberatoarea plăcere a biruinței asupra durerii...

Am știut atunci că simțisem al doilea ecou al chemării, că puterea pereche mă strigase cu sete, fiindcă se cuvenea ca împreună să desferecăm și să aruncăm asupra celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi răul tainelor firii...

M-am ridicat, gata să purced la drum – cu toate că tot nu mi se deslușise încotro – și abia atunci am văzut că, deși soarele trăgea să moară, luna n-avea nici gând să se arate spre a împărăți peste țăriile ce prindeau a se înstela, aprinzând candelasupra rugii disperate a crengilor betege și descărnate ce se înălțau tăcute și țepene, căci nici măcar o boare nu se îndura să le dezmierde, mlădiindu-le și ajutându-le să bâiguie psalmi scârțâitori.

Și am simțit că nici aceea nu era ziua cea mare, ziua încercării. Pentru că tainele firii se deschid doar sub ochiul încercănat al lunii și puterile peste fire se unesc doar dănțuind precum le cântă, pe strune nelumești, un vânt învârtej...

Așa că m-am mulțumit să plec doar după ale gurii și, odată întors, îndestulat dar ostenit, m-am încovrigat cu bucurie în căldura aceluiași sălaș bine ales...

Și-a venit a treia zi, adică a treia noapte. M-am trezit – și ochii mi s-au umplut de întuneric înainte de a-și regăsi puterea de a subția fuioarele beznei, deslușind printre ele. Am căscat și m-am întins, ca întotdeauna, și, deodată – ca niciodată! – am simțit că văzduhul mirosea a moarte...

Miasma mă potopea, val după val, strângându-mi nările și strepezindu-mi cerul gurii când, odată pătrunsă înlăuntrul meu, devenea gust acru și crud – și gâtlejul îmi urla, ars de otrava neiertătoare a osândeii.

M-am zbârlit – oarecum a îmbărbătare, dar mai mult a spaimă, mi-am înălțat ochii – și am văzut umbra muntelui înstăpânindu-se peste sat – ca partea bărbătească asupra celei muieresti, fericind-o cu eliberatoarea plăcere a deplinei supuneri.

Atunci am știut că simțisem al treilea și ultimul ecou al chemării, că puterea pereche se zvârcolea, așteptându-mă, căci numai împreună se cuvenea să ne supunem aceluia ce ne îngăduia să desfăcăm și să dăruim celor nevolnici câte ceva din ceea ce ei ar putea numi blestemul tainelor firii...

M-am ridicat, gata să purced la drum – și abia atunci am văzut că luna dădea să se ascundă după munte și, parcă rușinându-se de cearcănele ce-și dogoreau tristețea pe chipul ei rece, de lumină crudă, se acoperea cu un zăbranic lăptos, de păclă din ce în ce mai deasă, nesfârțecată de înverșunarea vântului ce schingiua, în schimb, necruțător, bieteles crengi schiloade, ce se zbăteau neputincioase, gemându-și tânguitoarele rugi de îndurare.

Atunci am simțit eu că luna îmbrobodită-n cețuri, care se lățea și se împrăștia văzând cu ochii, era menită să-mi fie călăuză – și am prins să alerg nebunește, ca o nălucă zvârlită de pe garduri pe acoperișuri și strecurată mai iute ca gândul când printre hornuri, când printre ramuri pleșuve, chinuit de spaima că stăpâna nopții, a vântului și a câinilor care, după năravul lor prostesc, își urlau dragostea către dânsa, avea să fie fărâmițată de colții de lapte ai pâclei înainte de a-mi dezvălui sălașul puterii pereche – iar eu aveam să rămân singur și blestemat. Blestemat să nu mă mai mulțumesc cu desfătărilor simple, ca îndestulatul burții și odihna în sălaș călduros și ferit...

Așa, mânat de disperare, m-am pomenit departe de sat – alergând printre hățișurile muntelui. Dar nu alergând singur! Mă înconjurau o duzină de semeni de-ai mei, care parte bărbătească, care parte femeiască, care smoliți pe de-a-ntregul, care blagosloviți cu pete de lumină – dar niciunul ca mine, cu mustățile ca muiate în smântână și cu o mască, parcă de omăt, în jurul ochilor rotunzi, verzi și sticlini! Ochii ne sticleau, cozile ni se înălțau a izbândă, cu vârfurile încârligate spre înainte, tuturor ni se arcuiau trupurile

– mai suple decât s-ar fi ghicit sub rotunjimile pufoase – avântându-se peste obstacolele parcă îndesite de o voință vrăjmașă.

Ce era cu ei, cu ceilalți? De bună seamă – am înțeles-o de la bun început – goneau tot către perechea mea – către puterea mea pereche. Și am mai înțeles – știind că o înțeleseserăm cu toții – că fiecare se socotea chemat de cealaltă jumătate a puterii sale!

Da, toți eram chemați – pentru că începuse Ziua – Noaptea – Încercării! Toți treisprezece eram trimiși, și numai unul era menit să fie Norocosul... Norocosul pe care Ea era menită să-l aleagă...

... Ea...

... Mai întâi i-am zărit sălașul. O cocioabă aproape prăvălită, în mijlocul unei poieni cu margini crâmpoțite de colți mărcinoși. De pe acoperișul sui, o cucuvea bătrână ne-a făcut să înlemnim, căscându-și către noi ochii rotunzi. Apoi, parcă dorind să dea de veste că ne-a pus stavilă, a țipat – a scheunat – prelung. Preluuung...

Dintre noi, patru au miorlăit ca ruți de colți de câine și s-au întors, și au fugit – ca de-un blestem. Iar eu – iar noi, toți cei rămași, pesemne fiind toți nouă zădărați de-obrăznicia zburătoarei, ne-am smuls din vraja ei și am pășit din nou, e drept, mai cu sfială, pe urmele chemării care ne zgornise din culcușuri.

Poate și ea căzută pradă groazei, ceața s-a destrămat deodată... A pierit! Și luna s-a ivit și ne-am înspăimântat, zbârlindu-ne pe întrecute, văzând-o adânc mușcată. Înfulca din ea, hulpav, un vârcolac...

Și încă doi s-au rupt din ceata noastră, fugind mâncând pământul, ca niște bieți becisnici ce erau!

Eu unul însă am simțit atunci că nu se cuvenea să-mi fie teamă. De ce măș fi temut, eu, cel menit ca, împreună cu perechea mea întru putere, să desferesc și să dăruiesc celor nevolnici tăria tainelor firii?

...S-o dăruiesc, să o dezlănțui, să o asmut asupra-le?

...Gânduri bune, gânduri adevărate?

...Gânduri fără temei – și de gonit! Eram menit să fac ce îmi era menit și-o puteam face doar fără să mă tem!

Dar nu-i ușor să-ți birui spaima. Se lasă izgonită numai când ți-e sufletul ciuntit. Asta am înțeles atunci. Am înțeles că numai cu o parte din suflet îți poți plăti puterea. Și am plătit. Sufletul meu s-a contopit cu luna – și a mușcat din el, hulpav, un vârcolac...

Și-am mers, tot înainte, urmând chemarea. Neînfricat. Șapte mai rămăsesem – și mergeam alături când a urlat lupul.

Stătuse lungit în umbra cocioabei, nevăzut și – grozăvie! – nesimțit de noi. Și nu l-am fi simțit de nu s-ar fi trădat, urlându-și, lugubră, încurajarea. Încurajarea pentru vârcolac!

Apoi pădurea a prins viață, lăsându-se în voia vântului, scrâșnind din putregaiuri și trosnind, ținând astfel isonul urlletelor slobozite de întreaga suflare lupească, ieșită-n gura vizuinii spre a-și face jurământul de credință către vârcolac.

Și, iarăși, patru dintre noi au miorlăit, cerșind de undeva, de oriunde, orice ajutor. Și ajutorul n-a venit. Și ei au dat să fugă. Și n-au fugit. N-au îndrăznit să fugă în pădurea înnegurată și vălmășită care ne înconjură. Au rămas locului, strânși unul într-altul, care mai de care mai pleoștit.

Noi, ceilalți, toți trei deodată, am stupit spre lup. El și-a frânt urletul, ne-a sfredelit cu ochi ce pârljoleau, și-a dezgolit toți colții și a râs. A râs ca omul, ca un stăpân viclean, hain și înverșunat...

Și, pe neașteptate, s-a prăvălit. S-a închircit, s-a tăvălit zbatându-se și urlând a moarte, a horcăit, s-a închircit din nou și, parcă dezghiocându-se din blana care, nu știu cum și unde, a pierit, s-a înălțat în locul lui, firavă, crăcănată, cocoșată și zbârcită, o babă cu chip ascuțit și lațe rare, lungi și cochilii.

Am avut ceva vreme s-o privim, chiar înainte ca luna să se afunde pe de-a-ntregul în gâtlejul vârcolacului biruitor. Pe urmă, s-au înstăpânit asupra lumii bezna și tăcerea. Dar ochii mi s-au redeprins degrabă a desluși mișcări și forme, iar urechile mi s-au ciulit, prinzând un foșnet ce alerga, se întetea... Erau semenii mei, cei patru mai dinainte robiți spaimei, care găsiseră prilej să dea bir cu fugiții, pe furiș, târându-și burțile prin cele frunze putrezite, ițite din zăbranicul de omăt ferfenițit.

...Într-un târziu, și luna s-a ițit încetișor, smulgându-se cu trudă din trupul vârcolacului, spre a se oploși în dosul vâlului cețos pe care vântul îl mîna spre ea.

Și baba ne-a chemat, șoptind printre dinți puțini...

Să fi fost ea perechea? Să fi fost ea puterea care, ca să se-mplinească, mă chema? Chema, adică, numai pe unul, anume, dintre noi?

Ceilalți au crezut asta. Și s-au dus spre ea.

... Și degetele ei s-au făcut gheare, și ea i-a înșfăcat, deodată, pe-amândoi. De ceafă i-a-nșfăcat și i-a săltat, punându-i față-n față. Ei, mai

întâi, au mieunat a ciudă, lovind zadarnic aerul cu labe ale căror gheare rășchirate erau gata de atac; pe urmă s-au muiat și chiar au prins a toarce, iar zgripturoaica i-a strâns pe amândoi la piept.

Eu am adăstat o clipă, până ce, brusc, am înțeles că ceilalți, un el și-o ea, erau perechea babei, care, bătrână și sleită fiind, avea, de amândoi, grabnică trebuință.

Bine, dar eu? Nimic nu îmi spunea că trebuia să plec... Și, tot așa, deodată, am știut că și pe mine – chiar pe mine! – mă chemase cineva.

Atunci a scârțâit ușa cocioabei – și-n prag a ieșit EA. Tânără – o copilă, frumoasă – ucigător de frumoasă, cu ochii mari, arzând, verzi ca ai mei, cu părul despletit și răvășit, și roșu cum e sângele-nchegat...

Și legământul nostru a prins să se închege când m-a întâmpinat cu zâmbetul care i se cuvine unui prieten de demult:

– Iată-te, Mască-Albă! Iată-te, în sfârșit!... Vîno, vîno aici!

Am alergat, grăbit să pun pecete pe legământ, frecându-mi blana de fusta ei, și ea a rîs, și m-a săltat în brațe – în timp ce cucuveaua i se așeza pe umăr, abandonând pala de vînt în care, cu aripile larg deschise, se azvârlise cu un țipăt scurt.

– Eiii... Asta-i, fato! a zis baba. Nu ne mai suntem, una-alteia, trebuitoare. E vremea...

... Și vîntul s-a întărâtat din nou, și toți copacii – bieți nevolnici despuiați – au prins din nou să geamă, implorînd luna, cerșindu-i cu disperare câte un crâmpei de vîl cețos...

– E vremea, a urmat hoășca, când se cade să te desprinzi de adăpostul meu, să cauți altundeva sălaș prielnic tainelor cu care te-ai deprins mai bine decât mine... Cuvau va cuibări acolo, apoi se va întoarce aici, pentru că soarta ei se împletește cu a mea... Și pentru că se cuvine totuși să am știre unde v-ați aciuat, tu și motanul tău!

– Așa să fie! a zis fata.

Și eu i-am tors în brațe, și cucuveaua zisă Cuvau i-a țipat pe umăr.

Și am plecat tustrei, nepăsători la zbieretele lupilor, care, nătângii, se credeau în stare să cheme vârcolacul înapoi...

Cuprins

PREFAȚĂ. TUȘA VERO ȘI MOTANUL EI
PARADISUL BĂRBAȚILOR
SFINTE DUMNEZEULE!
GHINION
SLUJBĂ TEMPORARĂ
ZIUA RETRAGERII
RÂPA AMĂGIRILOR
SCRISOAREA LUI ZWIAT
ÎNCHISOARE CONTRAVENȚIONALĂ
CULOARE LOCALĂ
IRECUPERABILUL DONALD
CLOCITORUL JOSH
FLOAREA DE LOLDILAL
RAYADATYS
REVELION CU SCĂUNEL ȘI PISICĂ
IZVODITORUL
PUTEREA PERECHE

